



Lovrakovi dani  
kulture



REPUBLIKA HRVATSKA  
Ministarstvo znanosti,  
obrazovanja i mladih



REPUBLIKA HRVATSKA  
Ministarstvo kulture  
i medija



REPUBLIKA HRVATSKA  
Bjelovarsko-bilogorska  
županija



REPUBLIKA HRVATSKA  
Općina  
Veliki Grđevac



DAROVANJE  
DJETINJSTVA



**39. LOVRAKOVI DANI KULTURE  
VELIKI GRĐEVAC  
2026.**



Izdavač:  
**OSNOVNA ŠKOLA MATE LOVRAKA,  
VELIKI GRĐEVAC**

Za izdavača:  
**MARINA BALEN**

Glavna i odgovorna urednica:  
**IVANA ONTL HORVAT**

Uredništvo:  
**IVANA ONTL HORVAT,  
MARINA BALEN**

Naslovna stranica:  
**LEA ŠANTALAB, 7. RAZRED  
OSNOVNA ŠKOLA BEREK  
VODITELJICA: ANA ĆUK**

Naklada:  
**100 primjeraka**

Tiskara:  
**Tiskara Horvat, Bjelovar**

# DAROVI DJETINJSTVA

Zbornik ostvaraja učenika osnovnih škola  
s 38. natječaja Lovrakovih dana kulture

Veliki Grđevac

2026.



## **Od svih naših moći ljubav je najveća i najljepša**



Kao što je uloga povijesti da nas uči prošlosti, tako je uloga umjetnosti da nas čini čuvarima ljepote. Svake godine iznova učenici diljem naše domovine stvaraju literarne, novinarske i likovne ostvaraje na novu temu i tako postaju čuvari ljepote. Ovogodišnja tema na 39. Lovrakovim danima kulture bila je Ljubav pisana velikim početnim slovom. Tako su djeca vadila zlatna zrnca iz svog srca i stavljala ih na papir. Ljubav zaista sve pozlati i život čini ljepšim. Od svih naših moći ljubav je najveća i najljepša. Ljubav je vječna, neponovljiva i uvijek originalna.

Ljubav je tajna koja svaki dan stvara čuda, ona je motiv i glavni cilj našega života. Prava ljubav sve pozlati i svakodnevne situacije čini podnošljivima. Ona ne otklanja naše probleme, ali ih uspješno savladava. Učenici su u svojim ostvarajima pisali o različitim vrstama ljubavi: roditeljskoj, bratskoj, prijateljskoj, ljubavi prema životinjama, prirodi, simpatiji.

Najljepše su iskrene, čiste i nježne pjesme posvećene osobi koju ljubimo. Takvih pjesama ima najviše u ovom zborniku dječjih emocija, snova, uspomena. Ljubav je jedina sila koja može preobraziti ovaj nemirni svijet, ona može od neprijatelja učiniti prijatelja i donijeti radost i mir. Samo se ljubav umnožava kad je dijelimo. I ne priznaje nikakve granice, ona nikad ne prestaje i donosi svjetlo u naše tmurne dane.

U svojim su radovima autori pisali o uspomenama na osobe kojih više nema, o tragovima ljubavi koje drage i bliske osobe ostavljaju u našim srcima. Bojan Trbović, učenik 7. razreda OŠ Ivana Gorana Kovačića iz Vrbovskoga piše sljedeće i zaključuje: „Shvatio

sam da prava ljubav ne završava odlaskom. Ona ostaje u uspomenama, u svakom savjetu, u svakom osmijehu koji mi se pojavi kada ga se prisjetim. Ostaje u srcu i u svakom danu koji nastavljamo živjeti, jer oni koje volimo nikada uistinu ne odlaze dok ih nosimo u sebi. Zato danas znam da ljubav ne poznaje kraj, ona je vječna, ljubav sve pozlati.“

Prva škola ljubavi počinje u obitelji. O toj ste obiteljskoj i roditeljskoj ljubavi svjedočili vi, dragi učenici, svojim iskustvima i doživljajima koji su neprocjenjivi biseri u ogrlici vašega života. Pišete o malim, sitnim gestama ljubavi koje čine naš život ispunjenim i vrijednim življenja. Tako u radu učenice 7. razreda Katarine Dokuš iz OŠ Čazma nalazimo sljedeće riječi: “Jedan pogled, osmijeh ili kratka poruka mogu nam uljepšati cijeli dan. U tim malim trenutcima krije se prava snaga ljubavi. Ona nas uči da sreća nije nužno u velikim stvarima, nego u onim tihim svakodnevnim trenutcima koje dijelimo s drugima.”

U svojim su likovnim, literarnim i novinarskim ostvarajima učenici pokazali i dokazali da nisu samo učenici, već i umjetnici, stvaratelji novih svjetova mašte, ljubavi, radosti, mira i sreće. Zbornik Darovi djetinjstva iz godine u godinu svjedoči izvornosti u pisanom i slikarskom izričaju i svjedokom je dječje poetike pisanog i slikarskog stvaralaštva kojom je iskazano sve: ljubav je tajna koja svaki dan stvara čudesa.

Ono što damo od srca ne nestaje, ono se umnožava. To postaje dio tuđe priče, njihovog iscjeljenja, njihovog načina kretanja kroz povijest. I na taj nas način jedan čin ljubavi može nadživjeti. Važno je ostaviti trag iza sebe. Nevidljivi trag u srcu čovjeka. Ne savršenstvo, samo prisutnost, brigu. “Bitno je očima nevidljivo. Samo se srcem dobro vidi”, kazao bi Mali Princ, a mi ćemo se složiti da u početku bijaše Ljubav. Sve postade po njoj i bez nje ne postade ništa.

*Marina Nejedli, prof.*



**Nagrađeni  
literarni ostvaraji**



# Ljubav

Ljubav je jedan od najljepših i najvažnijih osjećaja koje čovjek može doživjeti. Ona nas prati kroz cijeli život i daje smisao našim postupcima, mislima i snovima.

Ljubav možemo osjećati u raznim oblicima. To je ljubav između roditelja i djece, prijatelja, braće i sestara, ljubav prema životinjama ili prirodi, no kažu da je ljubav između dvoje ljudi koji dijele iste snove i nade najveća. Mislim da je svaki oblik ljubavi poseban i dragocjen jer nas uči razumijevanju, strpljenju i poštovanju. Kada nekoga volimo, pružamo mu podršku i toplinu. Ona nas čini boljim ljudima jer nas uči praštanju i vjeri. Ljubav nam daje snagu u teškim trenucima i radost u sretnim danima. Ona je ono što nas povezuje i čini ljudima. Tiha je, ali snažna sila koja pokreće svijet te čini život ljepšim i vrijednijim. Bez ljubavi, svijet bi bio hladno i prazno mjesto.

I zato, volite jedni druge, poštujujte se i cijenite. Dijelite ljubav jer se ona jedino tako množi.

***Eva Mrazović, 4. razred***  
*IV. OŠ Bjelovar*  
*Voditeljica: Dragica Budić*



***Matej Vuković, 2. razred***  
*OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik*  
*Voditeljica: Helena Šarić*

## Moj brat

Moj brat je smotan jako,  
zato ga za igru ne želi svatko.  
Ali meni je to sasvim u redu,  
jer smo brat i ja isti po izgledu.

Pa kad napravi neku psinu,  
njega posljedice uopće ne brinu.  
Zna on da kriv neće biti,  
jer će se iza mene skriti.

A ja kao brat pravi,  
razmišljam kako mu mama visi o glavi.  
Pognute glave pred mamom šuti,  
i već neke nove nepodopštine muti.

Ali mama se ne da i prstom prijeti,  
pa pogled moga brata prema meni leti.  
Brzo u bratovu obranu krećem,  
i mamin prst na sebe skrećem.

No mama dobro zna blizance svoje,  
pa prst makne i zagrli nas oboje.  
Tada se brat nasmiješi veselo,  
i već smišlja svoje novo nedjelo.

Sutra će opet mamin prst raditi,  
u to sam siguran, ne moram se kladiti.  
Brat će se iza mene kriti,  
ja ću mu pomoći jer to mora baš tako biti.

**Matija Sabljak, 4. razred**  
III. OŠ Bjelovar  
Voditeljica: Nataša Brekalo

## Jesenska ljubav

Dva lista, ne baš sasvim ista.

Ostali su na grani, sami vani.

Jako su se voljeli

i jedno kraj drugoga na grani su sjedili.

Jesen im je ljubavne pjesme šaputala,

a njihova su srca zajedno kucala.

Nisu se bojali jesenske kiše

jer njihova je ljubav rasla sve više.

Željeli su zauvijek ostati nerazdvojni  
jer bi jedno bez drugoga bili nespokojni.

Cijelu jesen ljubav ih je pratila

i tople jesenske dane im je podarila.

**Katrin Mandić, 3. razred**

*OŠ Ladimirevci, PŠ Ivanovci*

*Voditeljica: Marija Bulut Lukačević*



**Lovro Zagorec, 8. razred**

*OŠ Dežanovac*

*Voditeljica: Diana Vidović Petrović*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav sve pozlati. Vjerojatno se svi pitate što to znači. To znači da ono što voliš, radiš s ljubavlju i to postane bolje.

U petak sam s prijateljem igrao nogomet. On jako dobro igra nogomet. Upitao sam ga kako je tako dobar u nogometu. „Ljubav sve pozlati!“, odgovorio je. Njegov mi odgovor nije bio jasan. Ubrzo je pao mrak pa smo morali ići kući. Dok sam večerao s obitelji, upitao sam ih što to znači da ljubav sve pozlati. „To znači da bilo što u životu radiš, moraš raditi s ljubavlju jer će onda to što radiš biti bolje nego inače, bit će odlično – zlatno!“, odgovorio je tata. „Vidiš, ja se za svoj vrt jako trudim, ulažem puno truda, rada i ljubavi i zato je tako lijep“, nastavila je mama. „Sada mi je sve jasnije“, odgovorio sam. Ujutro, prije škole, vježbao sam nove nogometne trikove, ali ne kao da me netko natjerao, nego s ljubavlju. Tako sam tjednima vježbao. Jednog dana, u školi me prijatelj pozvao da zajedno igramo nogomet. Prihvatio sam poziv i kao što smo se dogovorili, u 15:45 bio sam na igralištu. Kao što sam već napomenuo, on jako dobro igra nogomet i zato sam mislio da će me pobijediti, ali ne možete ni zamisliti što se dogodilo. Pobijedio sam ga rezultatom 15:3. Moj trud se isplatio.

Od toga dana, sve što radim, radim s ljubavlju i pitam se odakle ljubavi toliko zlata da sve pozlati.

**Ivan Ćorić, 4. razred**

*OŠ Julija Benešića, Ilok*

*Voditeljica: Andrea Cerovski Martinović*

## Pravo prijateljstvo

Učenica sam drugog razreda osnovne škole. U mom razredu imam najboljeg prijatelja koji se zove Benedikt. On je jako dobar i uvijek mi rado pomaže kad nešto ne razumijem. Kad radimo zadatke u školi, Benedikt mi strpljivo objasni i pokaže kako da riješim. Zajedno sjedimo, učimo i često se smijemo. Na odmoru se igramo i lijepo družimo. Benedikt je jako pametan i skoro sve zna. Uvijek brzo riješi zadatke i često prvi završi rad. Učiteljica ga često pohvali jer je vrijedan i pažljiv. Ponekad me to malo mučilo jer sam mislila da ja nikada neću biti tako dobra kao on.

Jednog dana sam odlučila da ću se više potruditi, pogotovo iz matematike. Rekla sam sama sebi da mogu naučiti ako budem vježbala i trudila se. Zato sam svaki dan malo učila. Čitala sam, pisala i vježbala zadatke. Ponekad mi je bilo teško i nisam sve odmah razumjela, pogotovo zadatke riječima, ali nisam odustala. Bila sam uporna i davala sam sve od sebe. Nakon nekog vremena pisali smo test. Bila sam nervozna i uplašena, ali sam se sjetila koliko sam vježbala. Pažljivo sam rješavala zadatke i trudila se da sve napravim najbolje što mogu. Kada je učiteljica vratila testove, srce mi je brzo kucalo. Pogledala sam svoj test i vidjela veliku peticu. Bila sam jako sretna i ponosna na sebe. Ovoga puta dobila sam čak i bolju ocjenu od Benedikta.

Pogledala sam Benedikta i pomislila da će možda biti tužan ili ljut. Ali on se samo nasmiješio, čestitao mi i rekao da je ponosan na mene. To me jako razveselilo. Tada sam shvatila nešto jako važno. Pravi prijatelji se ne natječu tko je bolji. Pravo prijateljstvo znači pomagati, podržavati i veseliti se uspjehu jedno drugoga. To je prava prijateljska ljubav.

**Ana Hermanović, 2. razred**  
*OŠ Čazma, PŠ Grabovnica*  
*Voditeljica: Romana Lautar*

## Pozlaćeni zagrljaj

Da mi je samo jedan zagrljaj  
srca tvoga u sutonu dana,  
pjevale bi ptice i trčala bi srna razigrana.

Taj zagrljaj pozlatio bi planine,  
mora, gore i doline.

U tvojim rukama otopila bi se tuga,  
od tebe nije mi draža niti jedna druga.

Moje srce zaplesalo bi od sreće,  
bilo bi i od planine veće.

Da mi je tvoga srca zagrljaj jedan,  
bio bih cijelog svijeta vrijedan.

***Ivan Novoselec, 8. razred***  
*OŠ Ante Kovačića, Marija Gorica*  
*Voditeljica: Ana Mlinar*



***Emili Cvitan, 2. razred***  
*OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik*  
*Voditeljica: Helena Šarić*

## Čizmice na otiraču

PRIPOVJEDAČ: Jednog jesenskog dana dvije male čizmice našle su se na otiraču ispred ulaznih vrata. Bile su razbacane svaka na svoju stranu pa su im se vrhovi dodirivali kao dva promrzla nosića. Bile su mokre, blatnjave i pune sitnih komadića lišća.

LIJEVA: Uh, danas je dan bio uzbudljiv!

DESNA: Savršen!

LIJEVA: Mislila sam da ću odletjeti dok je Luka onako visoko skakao. Svaka lokva na cesti bila je njegova.

DESNA: Prljave smo i blatnjave, ali nikada nisam bila sretnija!

LIJEVA: Čak se ni naša plava boja više ne vidi od blata i lišća.

DESNA: Eh, kad bi barem sva djeca ovako uživala u kiši! Koliko bi zaboravljenih čizmica bilo sretno kao nas dvije!

LIJEVA: Mislim da je najgore stajati zaboravljen u obućaru. Danas se mnoge mame protive skakanju svoje djece po lokvama.

DESNA: To je baš tužno! Nekima je važnije da stvari ostanu nove nego da rade ono za što su stvorene.

LIJEVA: A ja biram prašinu, blato i lokve!

DESNA: I ja biram kišne kapljice i dječji smijeh. U obućar se želim vratiti tek kada Lukinoj desnoj nozi postanem tijesna.

LIJEVA: Znaš što sam danas shvatila?

DESNA: Što?

LIJEVA: Kad nas Luka obuže, nije važno što smo blatnjave. Važno je što smo dio njegove igre.

DESNA: Da. Tada mi se čini kao da i blato na nama počne svjetlucati.

LIJEVA: Možda zato što...

DESNA: ...nas Luka voli.

PRIPOVJEDAČ: Čizmice su strpljivo čekale Lukin povratak s ručka.

Kiša je ponovno počela rominjati, a dvorište se polako pretvaralo u more novih lokvica. Kada je Luka istrčao van i obuo ih, dvije male čizmice ponovno su zapljusnule u vodu. Blato je prskalo na sve strane, a dječji smijeh

odzvanjao je dvorištem. Možda su čizmice bile blatnjave, ali su sjajile kao da su od zlata. Od velike dječje ljubavi i obične čizmice postaju posebne i dragocjene.

**Franka Lončarević, 5. razred**  
*OŠ Budaševo-Topolovac-Gušće,*  
*PŠ Topolovac*  
*Voditeljica: Dubravka Granulić*

## **Ono što ljude čini ljudima**

Ljubav je jedan od najljepših, ali i najsloženijih osjećaja u životu svakog čovjeka. Ona nije samo prolazna emocija koja dolazi i odlazi, nego duboka snaga koja oblikuje naš pogled na svijet i daje smisao svemu što radimo. Nije slučajno što se kaže da ljubav sve pozlati – jer ona ima moć da i najteže trenutke pretvori u podnošljive, pa čak i vrijedne. Kada nekoga volimo, svijet oko nas više nije isti. Kao da odjednom počinjemo primjećivati ono što nam je prije promicalo – sitnice koje sada imaju posebno značenje. Jedan pogled, osmijeh ili kratka poruka mogu nam uljepšati cijeli dan. U tim malim trenucima krije se prava snaga ljubavi. Ona nas uči da sreća nije nužno u velikim stvarima, nego u onim tihim, svakodnevnim trenucima koje dijelimo s drugima.

Ljubav nas mijenja, često i više nego što smo svjesni. Ona nas potiče da budemo bolji ljudi – strpljiviji, pažljiviji i spremniji razumjeti druge. Uči nas prihvaćanju, jer shvaćamo da nitko nije savršen. Uči nas i opraštanju, koje ponekad nije lako, ali je nužno za svaki odnos. Upravo kroz ljubav učimo koliko su odnosi krhki, ali i koliko mogu biti snažni kada se na njima radi. Veliku ulogu u našem životu ima ljubav prema obitelji i prijateljima. Obitelj je naš prvi oslonac, mjesto gdje učimo što znači sigurnost i bezuvjetna podrška.

Prijatelji su oni koji nas biraju i koje mi biramo, i s kojima dijelimo i radost i tugu. Njihova prisutnost često čini život lakšim i ljepšim. Ne smijemo zaboraviti ni ljubav prema samome sebi, koja je temelj svega. Ako ne poštujemo i ne prihvaćamo sebe, teško ćemo to moći pružiti drugima.

Ipak, ljubav nije uvijek jednostavna ni savršena. Ona donosi i razočaranja, nesporazume i bol. Ponekad nas povrijedi upravo onda kada to najmanje očekujemo. No takva iskustva nisu bez vrijednosti – ona nas uče kako razlikovati prolazno od iskrenog i kako cijeliti ono što je zaista važno. Ljubav traži trud, strpljenje i iskrenost, ali nas zauzvrat čini zrelijima i jačima. Bez ljubavi, život bi bio prazan i bez boja, poput slike bez svjetlosti. Ona je ono što nas pokreće, što nas povezuje s drugim ljudima i daje nam osjećaj pripadnosti. Ljubav je tiha, ali snažna sila koja oblikuje naše misli, postupke i cijeli naš život.

Zato možemo reći da ljubav zaista sve pozlati. Ona ne uklanja sve probleme, ali ih čini lakšima i podnošljivijima. Ona daje smisao našim životima i čini da i najobičniji trenuci postanu posebni. Upravo u tome leži njezina prava vrijednost.

*Katarina Dokuš, 7. razred  
OŠ Čazma  
Voditeljica: Romana Lautar*



*Dora Žeđa, 3. razred  
OŠ Đurđevac  
Voditelj: Davor Šokec*

## Pogled gore

Na livadi stajala jedna vrba. Stalno je bila pognute glave i gledala u sjenu koju je stvarala njezina bujna krošnja. Ponekad je znala popričati sa životinjama koje su ispod njezine krošnje tražile zaklon od sunca. Nitko od posjetitelja njenog rashlađujućeg utočišta nije nikada pričao o tome što je toliko rastužilo vrbu da je stalno tako sagnuta i bezvoljna.

Jednoga dana do nje je došao zec. Bio je on vrbin jako dobar, stari prijatelj.

Oprezno ju je upitao: „Nego, vrbo, otkad znam za tebe, stalno gledaš prema dolje. Zar te ne zanima kako lete ptice i kako zvijezde sjaje na noćnom nebu? Znaš, život je puno više od to malo trave.“

Na to će vrba: „Čula sam puno priča o tome kako je zalazak sunca lijep i kako zora jutrima poziva ljude na buđenje i želi im dobrodošlicu u svaki novi dan.“

Zec joj reče: „Probaj bar malo podići pogled da vidiš pravu ljepotu života, a onda zajedno možemo čekati noć kada će se pokazati prve zvijezde.“

Vrba polako počne podizati svoje savijene, tanašne grane, a hlad krene nestajati.

„I?“ reče zec. „Nije li prekrasno?“

„Stvarno je“, oduševljeno će vrba.

Na sada uspravne grane vrbe sleti jato ptica i krene veselo cvrkutati.

„He, he, he!“ nasmije se vrba. „Znači tako izgledaju pjevači koji su mi cijeli život veselo cvrkutali pored uha.“

„Hvala ti prijatelju! Sada tek vidim koliko sam životnih ljepota propuštala svih ovih godina jer sam se bojala podići pogled. Odsada ću stajati ponosno, uspravne glave i prihvaćati svu ljepotu koju život pruža.“

**Filip Burja, 8. razred**  
*OŠ Trnovitica, Velika Trnovitica*  
*Voditeljica: Monika Evaj*

## Starac i dnevnik sjećanja

U obližnjem parku moga grada svakoga dana sjedi starac s dnevnikom u ruci. U tom parku proljeće počinje kada prve zrake sunca zasjaju. Odmah se sve zazeleni. Ptice počnu lagano pjevušiti, a cvjetovi naglo izniknu. Ispod hrasta koji čini hlad, sjedi starac. Srednje je visine i ima kratku sijedu kosu. Stalno izgleda umorno. Toga starca nitko ne primjećuje. Ne primjećuju ga odrasli ljudi kada se zaljubljeno gledaju, ne primjećuju ga djeca koja se vesele igranju s prijateljima, pa čak ni drugi starci koji zajedno šetaju i prolaze kroz park. Jedino ga ja primjećujem. Svakoga dana poslijepodne sjedim dvije klupe od njega i promatram ga. On je tih, ali znam da sve vidi i osjeća. Sigurna sam da se osjeća žalosno, samo to ne pokazuje. Nije kao ja kada se zagledam u nebo i gledam oko sebe kako dan prolazi. Ovaj starac kojega promatram, on gleda u prazno. On samo drži svoj dnevnik blizu sebe kao da taj dnevnik ima neko posebno značenje u njegovom životu.

Jednoga dana odlučila sam sjesti pokraj njega i razgovarati s njim. Bila sam jako nemirna, zapitkujući se hoće li naš razgovor dobro proći i jesam li ispravno odlučila. Ohrabrila sam se i sjela pokraj njega te sramežljivo rekla: „Dobar dan!“ Starac se okrene i umornim glasom kaže: „Dobar dan!“ Htjela sam ga odmah pitati što mu onaj dnevnik znači, ali znala sam da prvo moram sebe predstaviti i započeti razgovor. „Ja sam Isabella!“ – skoro pa se i nije čulo koliko sam to tiho rekla. Starac ponovno odgovori umorno: „Ja sam Josip.“ Upitala sam ga zašto dolazi u park svaki dan, ali nije odgovorio. Samo je uzeo dnevnik i pripremio se ispričati mi priču. „Vidiš Isabella, ja svaki dan dolazim u park jer je to jedino mjesto gdje osjećam sreću. To je jedino mjesto gdje sam zadovoljan.“ Onda je otvorio dnevnik na jednu stranicu, a na toj je stranici bila slika jedne predivne žene. „Ovo je moja kći Marica“ – nastavi on. „Ona je sada nekamo daleko otputovala kako bi mogla dobiti posao. Ostao sam sam i park je jedino mjesto gdje se osjećam ispunjeno jer je ovo bio njezin najdraži park.“ Okrenuo je drugu stranicu, a na njoj je bila djevojčica na ljuljački. „Najviše je voljela ljuljati se na ljuljački, a ako

me ponekad vidiš da uz sebe imam kroasan, to je kroasan koji je znala jesti u parku kada je bila mala.“ Opet okrene jednu stranicu, a na njoj je bila mala Marica s kroasanom u ruci. Pričao je starac o Marici još neko vrijeme i rekao mi sve o njoj, koje joj je najdraže mjesto i koja joj je najdraža hrana... Pokazao mi je mnogo slika, na nekima je bila sretna, a na nekima je bila tužna. Kada je završio s pričom, zatvorio je svoj dnevnik i rekao mi: „Ovo je dnevnik sjećanja. Nazvao sam ga tako jer ima stara sjećanja moje Marice.“ Zatim se okrenuo i naglo otišao.

Sjedila sam u tišini i shvatila: Ljubav nije zlato koje možemo nositi u rukama, ljubav je osjećaj koji obične trenutke pretvara u najljepše uspomene u životu. Ona nije usporediva s predmetima – ljubav – to su trenutci vrijedni pamćenja... I zato kada se kaže da ljubav sve pozlati, misli se na one tmurne trenutke koji mogu biti ispunjeni ljubavlju, na trenutke koji mogu biti – pozlaćeni.

**Lana Babić, 6. razred**  
OŠ „Nikola Tesla“, Rijeka  
Voditeljica: Dijana Jakovac Zorić



**Anamarija Volf Sokolić, 3. razred**  
OŠ Mate Lovraka, Veliki Grđevac  
Voditeljica: Marica Čičak



**Nagrađeni  
novinarski ostvaraji**



## **Slatki život**

*Dijabetes je metabolička bolest od koje boluje preko 600 milijuna ljudi, od čega nekoliko milijuna djece. Uobičajeni su tip 1 (autoimuna), tip 2 (inzulinska rezistencija) i gestacijski dijabetes, a simptomi uključuju često mokrenje, žeđ, umor, zamagljen vid i nagli gubitak težine.*

Dobro se sjećam toga dana. Bio je studeni 2016. i imao sam tek 4 godine. Roditelji su me vozili u bolnicu jer su već tjednima primjećivali čudna ponašanja kod mene. Puno sam mokrio, puno pio, a često sam imao i nagle promjene raspoloženja. Kada smo došli u KBC Rebro, izmjerili su mi razinu šećera u krvi koja je bila najviša u mom životu. Prije obroka razina šećera u krvi bi trebala biti oko 5 do 6 mmol/l (milimolova po litri), a poslije obroka do 9 mmol/l. Ne bi smjela rasti preko 10 ili se spuštati ispod 4 mmol/l. Toga dana moja razina šećera iznosila je 32 mmol/l.

Do kraja dana spojen sam na infuziju i nisam se mogao maknuti iz kreveta. Malo sam se bojao svih tih igala, ali su medicinske sestre bile drage i pretvorile sve to pikanje u igru. Kako sam tada bio mali, nisam razumio što se događa i cijeli mi je taj posjet bolnici bio poput neke čudne avanture.

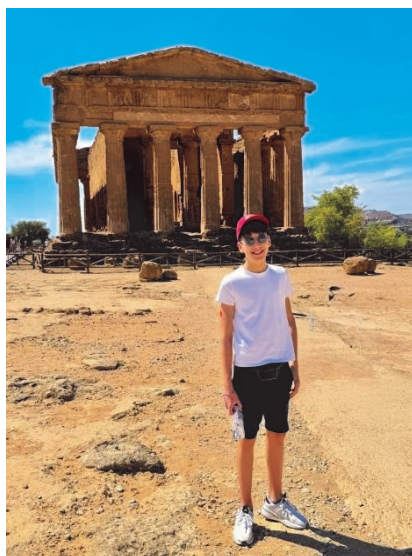
Na dijagnozu nisam dugo čekao – imam dijabetes tipa 1. To je autoimuna bolest što znači da organizam napada samog sebe. Imunološki sustav stvara protutijela koja napadaju gušteraču, žlijezdu koja proizvodi i luči hormone poput inzulina i glukagona. Inzulin je jako bitan, jer pomaže stanicama iskoristiti glukozu (šećer) iz krvi kako bi dobile energiju. Bez inzulina stanice „gladuju“ pa dijabetičari moraju injekcijom unositi inzulin u tijelo.

Ostao sam u bolnici još 10 dana jer su doktori i medicinsko osoblje morali poučiti moje roditelje sve o dijabetesu kako bi se mogli dobro brinuti o meni. Mama je ostala sa mnom u bolnici, a tata mi je od kuće donio televizor u sobu i razne igračke pa mi nije

bilo dosadno. U bolnici je postojala i knjižnica u kojoj sam se družio s drugom djecom s odjela.

### **Uz brigu i dobru kontrolu mogu sve**

Treba naučiti kontrolirati šećernu bolest. Danas znam kako koja hrana djeluje na razinu šećera u krvi i koliko za koji obrok treba dati inzulina. Za veće obroke poput ručka, doručka i večere dajem 2 ili više jedinice inzulina (otprilike 0.02 mililitra), a za manje obroke oko 1.5 jedinice. Isprva sam si inzulin morao davati injekcijama i mjeriti šećer u krvi ubodima na vrh prsta, ali sam nedugo nakon dijagnoze dobio inzulinsku pumpicu pomoću koje si mogu u samo nekoliko klikova dati dozu inzulina koji tankim crijevom ulazi u tijelo. Tako brže i lakše unosim inzulin u tijelo, a pumpica i sama kroz dan daje male količine inzulina kako bi se održala uravnotežena razina šećera u krvi. Imam i senzor na ruci koji mi cijelo vrijeme mjeri šećer pa mogu u bilo kojem trenutku znati njegovu razinu u krvi. Očitavanja razine šećera sa senzora mogu vidjeti na inzulinskoj pumpici i posebnoj aplikaciji na mobitelu. Sve to puno jebrže, bezbolnije i praktičnije od svakodnevnih uboda iglicom.



Dijabetes nije prepreka za putovanje

Kada sam bio mali, mama i tata vodili su brigu o mojoj bolesti, ali kako postajem stariji, moram sve više učiti o dijabetesu i sam se brinuti za sebe. Roditelji neće uvijek u životu biti uz mene i zato moram sam kontrolirati bolest.

Dijabetolog kojeg posjećujem svaka 3 mjeseca, kaže da uz dobru kontrolu dijabetesa mogu sve što poželim, a ja se slažem s njim!

Posebno su opasne situacije kada mi razina šećera padne prenisko jer se tada mogu onesvijestiti. U takvim situacijama trebam odmah pojesti neki brzodjelujući šećer kao što su bomboni dekstroze koje uvijek imam sa sobom. Ovakve opasne padove mogu prepoznati po simptomima poput slabosti, treskavice, hladnog znoja, gubitka energije, slabijeg fokusa ili loše koncentracije.

### **Dijabetes – životni učitelj i pratitelj**

Dijabetes je poput škole - bilo bi mi lakše da ga nema, ali me uči što je bitno. Učim brinuti se za sebe i biti discipliniran. Nije lagano reći „ne“ kada vas prijatelj koji jede grickalicu, pita: „Želiš li malo?“ Ili dok svi nešto jedu, a meni je razina šećera u krvi visoka pa ne mogu jesti u tom trenutku.

Kada sam opet krenuo u vrtić nakon dobivene dijagnoze, roditelji su morali upoznati odgojiteljice kako mi pomoći da bih i u vrtiću bio siguran. Sa mnom je u vrtićkoj grupi bio još jedan dječak koji je također imao dijabetes. Patrik je otišao u drugu osnovnu školu pa ga više ne viđam. U školi svi učitelji znaju da imam dijabetes pa razumiju kada moram jesti za vrijeme nastave ili si dati inzulin putem pumpice. Prijatelji mi se nikada nisu rugali ili me vrijeđali zbog dijabetesa. Nekada ipak jest teško objašnjavati drugima o svojoj bolesti. Kad upoznam nekog novog, često slušam pitanja o senzoru na ruci ili inzulinskoj pumpici. Zanima ih što nosim na ruci, boli li me, hoću li to nositi cijeloga života.



Fizička aktivnost je bitna

Za dobru kontrolu dijabetesa jako je bitna i fizička aktivnost. Volim se baviti sportom, igrati s prijateljima nogomet, ljeti plivati, a već 6 godina treniram tenis.

Budući da mi je dijabetes dijagnosticiran vrlo rano, teško mi je zamisliti život bez njega. Zauvijek ću ga imati, ali to nije razlog za tugu ili brigu. Mogu raditi sve što rade i drugi, neovisno o bolesti. Većina pretpostavlja da ne mogu jesti slatko, ali to je velika zabuna. S dobrom razinom šećera u krvi i dovoljnom količinom inzulina mogu uživati u svakoj hrani.

Naučio sam živjeti s dijabetesom, on je dio mog *slatkog* života.

**Roko Kovač, 8. razred**  
*OŠ Marije Jurić Zagorke, Zagreb*  
*Voditeljica: Nataša Jakob*

## ***Astma kod mladih***

### **Marta ide u Crikvenicu**

*Astma je najčešća kronična bolest dišnih puteva i predstavlja ozbiljnu prijetnju zdravlju. Može se javiti u bilo kojoj životnoj dobi, a njena je učestalost u porastu, posebno u dječjoj dobi. U našoj zemlji učestalost astme kreće se između 5 i 8 %.*

Od kada znam za sebe, imam probleme s disanjem i alergijama. S nepune tri godine već su mi dijagnosticirane alergije na lješnjak, dlake psa, pelud. Kihanje, svrbež nosa i uha, crvene oči kao da sam uplakana, oticanje jezika i crvenilo kože bili su dio mog djetinjstva. Izbjegavanje alergena moja je svakodnevica. Moji ukućani živjeli su s mojim alergijama, ali često sam bila u situacijama u kojima sam drugima morala puno objašnjavati. Brzo sam naučila tko od prijatelja ima psa u kući, a izvježbala sam i izbjegavanje svih rođendanskih torti tako da ne uvrijedim slavljenika. Kao i kod većine alergičara, moje tegobe su se komplicirale i ubrzo sam razvila alergije na kalij i kobalt koji se nalazi u priboru za jelo, pa sam kroz djetinjstvo jela plastičnim priborom. Pamtim trenutak kad su mi roditelji za 7. rođendan kupili srebrni pribor za jelo pa smo se šalili da sam sad još posebnija, prava *kraljica srebrne žlice!* Do polaska u školu imala sam i novu dijagnozu - bronhijalne astme. Danas znam i da je prema vrsti okidača moja bolest alergijska, a prema mojoj dobi pedijatrijska. Naučila sam pravilno disati kad mi astma stegne prsa, ne paničariti dok hvatam dah i koristiti se pumpicom. Roditeljska ljubav i podrška uvijek su mi bili prva pomoć.

### **Thalassoterapia - škola u bolnici**

Poteškoće s dišnim sustavom ozbiljan su problem te zahtijevaju poseban oprez. Težina astme razlikuje se kod svake pojedine oboljele osobe. Tako jedna osoba može imati tek blage i povremene simptome koji ne remete aktivnosti i kvalitetu života, dok druga osoba može imati tešku astmu koja ometa svakodnevne aktivnosti.

Kad se moja astma zakomplicirala, liječnica u bolnici Srebrnjak preporučila je mojim roditeljima da probam liječenje u Specijalnoj bolnici za medicinsku rehabilitaciju Thalassotherapia, koje se nudilo u Crikvenici i na Malom Lošinj.

Ubrzo mi je odobren zahtjev za liječenjem i tako prvi put odlazim u Crikvenicu u prvom razredu. Bilo mi je tek sedam godina i bila sam uplašena jer odlazim na tri tjedna od kuće. No, moj strah nije bio opravdan. Upoznala sam medicinske sestre koje vode računa o malim pacijentima, a ubrzo i sve na dječjem odjelu. Medicinski brat Saša koji svira gitaru, svima je omiljen, a sestre ponekad igraju ping-pong s nama pacijentićima.



Prva godina u Crikvenici

U Specijalnoj bolnici za medicinsku rehabilitaciju Thalassotherapija Crikvenica godišnje se liječi oko 400 djece osnovnoškolske dobi iz čitave Hrvatske. Liječenje u pravilu traje 21 dan, ali se ondje svi doista trude da mi pacijenti nastavimo s normalnim životom. U okviru bolnice djeluje Područni odjel OŠ Zvonka Cara Thalassotherapia koji je 11. listopada 2024. proslavio 20. obljetnicu djelovanja. Bolnica posjeduje učionice za odvijanje nastave koja se održava poslijepodne, od 14.00 do 19.00 sati, jer smo prijepodne zauzeti liječničkim pregledima i vježbama disanja. Tu prvu godinu u Crikvenici pamtit ću i po tome što sam ondje

naučila tečno čitati! Uvjerena sam da vježbe disanja pomažu i čitanju.

### **Kad je odlazak u bolnicu veselje**

Ove godine odlazim osmi put u Crikvenicu. Moji roditelji su prije dogovarali termin u veljači u vrijeme drugog dijela zimskih praznika kako ne bih izgubila od nastave 3, nego 2 tjedna. Ove godine su ti praznici, nažalost, ukinuti, no roditelji nisu odustali. Odlasku u Crikvenicu veselim se cijele godine. Vježbe disanja postale su mi ugodne i zabavne, više se ne bojim vizita liječnice, a poslije vizite imamo i malo vremena za igranje stolnog nogometa ili za odmaranje. U 10.30 idemo na inhalacije koje obično traju pola sata, a zatim na igralište, na bazen ili šćemo po plaži. Morate priznati da ne zvuči baš bolnički. Nakon ručka odmaramo se do dva sata kada je vrijeme za školu. U školi učimo po planu koji donesemo iz svojih škola. Zato, već krajem siječnja zamolim svoje zagrebačke učitelje da mi napišu što trebam raditi u Crikvenici.



Uz more se lakše diše

Ipak, najljepše je navečer kad odemo u svoje sobe i kad se družimo. Razgovaramo tko je novi došao, izmjenjujemo iskustva, igramo društvene igre, a dogodi se i pokoja simpatija. Najbitnije je da imaš dobro društvo, a ja sam imala sreće upoznati divne prijatelje. Imenjakinju Martu upoznala sam u prvom razredu kada je ona imala trinaest godina. Odmah smo se sprijateljile. Brinula se o meni, pazila me i hrabrila pa ne čudi što sam ju zavoljela. Svake iduće godine došle smo u isto vrijeme bez prethodnog dogovora, a njezina zadnja godina na dječjem odjelu bila je kada sam išla u peti razred. I dalje se redovito čujemo iako ona više ne ide u Crikvenicu, ali mi je prirasla srcu. Mihaela sam upoznala u petom razredu. Prošle godine bili smo sva tri tjedan zajedno i izluđivali sestre jer smo trčali po odjelu, išli u tuđe sobe bez dozvole i šuljali se sestrama iza leđa. Sandu sam upoznala prošle godine. Često sam je nalazila u svom krevetu jer je moj, navodno, bio udobniji, zajedno smo igrale stolni nogomet, šetale, slikale se, gledale filmove. Prijateljstvo s njima obilježilo je moje boravke u Crikvenici i jako sam zahvalna na tome.

Ipak, nije uvijek lako. Zbog astme puno izostajem iz škole pa moram sama nadoknađivati gradivo. U Crikvenici sam u školi, ali profesori ne objašnjavaju kao u mojoj pa moram više učiti kad se vratim i uloviti ritam. No, ne dam se! Život s astmom naučio me da sve mogu podnijeti i riješiti. A ljubav koja me prati na mom putu, briše mnoge tegobe.

***Marta Veličković, 8. razred***  
*OŠ Marije Jurić Zagorke, Zagreb*  
*Voditeljica: Nataša Jakob*

*David Šimunov, finalist The Voice Kids-a*

## **Pjesme posvećene majci**

*Od prvog nastupa do velike finalne pozornice David Šimunov pokazao je da talent nema veze s godinama, već s predanošću i ljubavi prema glazbi. Kao finalist popularnog natjecanja The Voice Kids osvojio je žiri i publiku svojim glasom, ali i emocijama u svakoj emisiji.*



### **Možeš li se predstaviti našim čitateljima?**

Ja sam David Šimunov, imam 11 godina. Idem u Osnovnu školu „Dominik Savio“ u Zagrebu. Sviram gitaru u Glazbenoj školi „Bonar“. Volim pjevati i svirati.

### **Kako si se odlučio prijaviti na The Voice Kids?**

Pratio sam The Voice Kids prve sezone i toliko mi se svidjelo da sam se poželio i sam prijaviti. Nisam baš bio siguran jesam li dovoljno dobar, ali sam imao veliku želju probati. Čuo sam da sljedeće godine neće biti Voice-a, i bio sam tužan, ali kada sam vidio da ipak počinju prijave, doslovno sam se rasplakao od sreće. Bio sam toliko sretan i uzbuđen da sam rekao tati da me mora prijaviti i tako smo se prijavili. Odmah sam počeo vježbati da budem što bolji

već na samom početku jer najteže je, ja mislim, proći na prijavama. Stvarno nisam očekivao da ću proći na prijavama, ali kada sam prošao, bio je to najbolji trenutak u mom životu.

**Kako si se osjećao prvi put na pozornici, jesi li imao tremu, o čemu si razmišljao?**

Imao sam veliku tremu u backstage-u, stalno sam razmišljao „Što ako mi se nitko ne okrene, što ako pogriješim“, ali kad sam stao na pozornicu, trema je skoro nestala. Malo mi se po glavi motalo pitanje šta će biti ako mi se nitko ne okrene, no vrlo brzo su se okrenule Vanna i Mia pa sam bez stresa i s velikim emocijama otpjevao pjesmu do kraja. Bio sam lud od sreće.

**Jesi li unaprijed želio da ti Vanna bude mentor?**

Da, Vanna je moj favorit otpočetak i baš sam u njenom timu želio biti. Sretan sam što sam bio „njeno dijete.“

**Tko ti je bio najveća podrška kroz cijeli The Voice Kids?**

Ne bih baš mogao izdvojiti jednu osobu, uz mene je bila cijela moja obitelj, prijatelji, navijači i sve ih jako volim.

**Kako si birao pjesme s kojima si nastupio u emisiji?**

Na slijepo mi je pjesme odabrao tata, a meni su se jako svidjele, a u ostalim emisijama nam je pjesme birala Vanna i vokalna trenerica Georgia. Mogu reći da su mi izabrale baš dobre pjesme i stvarno sam uživao.

**Iako nisi sam birao pjesme, je li ti koja od pjesama bila emocionalno važna, jesi li je nekome posebno posvetio?**

Sve sam pjesme doživio jednako emocionalno i sve su bile posvećene mojoj mami na nebu koja je uvijek uz mene.

**I mentori i gledatelji su primijetili da si jako emotivan i da pjevaš iskreno i iz srca, je li samo pjesma kod tebe izaziva takve emocije ili si u privatnom životu takav?**

Ja sam uvijek emotivan, život mi je bio i tužan i sretan i ne sramim se svojih emocija. Emocije su dio mene i stoga mi ih nije bilo teško pokazati u pjesmi.

**Znamo da si polaznik glazbene škole i da sviraš gitaru, zašto u The Voice Kids-u nisi pokazao i taj svoj talent?**

Iskreno, zato što još ne znam svirati takvu glazbu. U glazbenoj školi učimo klasičnu glazbu i nisam još naučio sve akorde da mogu svirati na takav način. S gitarom idem na neku drugu vrstu natjecanja i tamo sam isto osvojio nekoliko važnih nagrada.

**Jesi li u šou stvorio neka prijateljstva ili, možda, neke simpatije?**

Svi smo se družili, atmosfera je bila odlična, najviše sam se družio s Vanninim timom jer sam s njima provodio najviše vremena. Jako sam se sprijateljio s Nikom s kojim sam pjevao za ulazak u finale. On mi je postao dobar prijatelj i siguran sam da ćemo se družiti i izvan šoua. Simpatija se u showu nije dogodila.

**Jesi li imao svog favorita?**

Nisam, bilo je mnogo djece koja prekrasno pjevaju, a nisu prošli dalje, puno faktora tu ima ulogu. Ne mogu pjevati isto djeca od 9 i od 16 godina, kod nekih igra ulogu odabir pjesme, kod nekih simpatičnost, kod nekih tonaliteta, kod nekih boja glasa, pa glasanje publike u superfinalu, teško je imati favorita, a samo jedan može biti pobjednik.

**Rekao si da se trema smanjivala kako je šou odmicao, kako si se osjećao kad si saznao da si u finalu, jesi li osjetio neki novi pritisak ili si tek tada postao posve opušten?**

Bio sam samo sretan, jako sretan. Definitivno to nisam očekivao, ali kad sam ušao u finale, doslovno sam mislio da nisam više na ovom svijetu. Bio sam neopisivo sretan, ostvario sam svoj san. Išao sam iz emisije u emisiju ne vjerujući da sam još jedan korak dalje. Svaki put sam bio spreman na ispadanje, a svaki prolazak mi je donio neopisivu radost i sreću. Kada sam ušao u finale bio sam posve sretan, nije bilo nikakvog pritiska, samo uživanje u svemu što slijedi.

**Znamo da su emisije prije finala snimljene u studiju dosta ranije i da si znao da si ušao u finale. Je li bilo teško držati tajnu i ne pohvaliti se svojim navijačima?**

Užasno teško, nakon svake emisije kad bih došao u školu, htio sam s prijateljima podijeliti svoju sreću, ali nisam smio jer bi me diskvalificirali. Ponekad sam jedva izdržao da ne progovorim, to mi je bilo najteže od svega.

**Jesi li zadovoljan svojim nastupom i bi li danas nešto promijenio?**

Uglavnom jesam, ali možda bih neke sitnice i promijenio.

**Kakav je osjećaj gledati sebe na ekranu?**

Kada sam nastupao, mislio sam da nisam dovoljno dobar, ali gledajući se na ekranu, shvatio sam da sam bio prilično dobar, lijepo mi je bilo pratiti se kroz emisije.

**Jesi li zadovoljan rezultatom, jesi li očekivao pobjedu?**

Nisam razmišljao o pobjedi, a rezultatom sam jako zadovoljan. Bilo je 1300 prijavljenih, a ja sam bio među četiri najbolja. Svakako bih se tu zahvalio svim svojim navijačima koji su glasali za mene, pružali mi podršku i veselili se zajedno sa mnom.

**Što misliš o pobjednici Voice Kids-a?**

Drago mi je da je pobijedila, bila je odlična, ali bilo bi mi drago i da je pobijedila bilo koja od superfinalistica, Sve su bile sjajne.

**Kakvi su ti planovi za dalje?**

Za sada nemam planova, uživam u trenutku.

**Što ćeš najviše pamtiti iz Voica?**

Prijateljstva, to bi nam svima trebalo biti najvažnije, jer ono je milion puta važnije od pobjede.

**I za kraj... znam da osim u pjevanju uživaš i u nogometu. Ronaldo ili Messi?**

Messi! Hahaha...

*Mihaela Pavić, 8. razred  
OŠ "Pavao Belas", Brdovec  
Voditeljica: Željka Trajbar Cigić*

## ***Intervju s Monikom Lucić Fider, ravnateljicom Gradske knjižnice Pakrac***

### **Ljubav sve pozlati**

*U povijesnom prostoru Spahijskog podruma u Pakracu smjestila se jedinstvena knjižnica koja spaja knjige, kulturnu baštinu i suvremene tehnologije.*

*O svakodnevici knjižničarskog posla, važnosti čitanja, radu s djecom i mladima te izazovima i prednostima prvog hibrida knjižnice i muzeja u Hrvatskoj razgovarali smo s Monikom Lucić Fider, ravnateljicom Gradske knjižnice Pakrac.*



Ana s ravnateljicom Gradske knjižnice Pakrac

### **Od ljubavi prema knjigama do rada s ljudima**

#### **Kako ste odučili postati knjižničarka?**

Nisam dugo razmišljala vezano za studij hrvatskog jezika i književnosti, ali se pojavila i mogućnost kombinacije s knjižničarstvom, to mi se pokazalo kao dobitna kombinacija. Od malih nogu sam strastvena čitateljica, ljubiteljica književnosti i to je bio jedini pravi izbor.

#### **Koliko dugo radite u Gradskoj knjižnici, što vam je u tom**

## **poslu najdraže?**

Radim od diplomiranja, 2008. godine do danas. Gradska knjižnica Pakrac mi je dosad jedini poslodavac. Ne znam što bih točno izdvojila. Možda je to svakodnevni rad s ljudima, ali i mogućnost da kroz posao utječem na kulturni život grada.

## **Knjižnica - mjesto susreta svih generacija**

### **Kako knjižničari pomažu ljudima koji možda nisu sigurni što žele čitati?**

Knjižničari su most između čitatelja i knjige, osobni kontakt s korisnicima je ono što je najvažnije. To je nešto što umjetna inteligencija i slični alati nikad neće moći zamijeniti. Knjižničar je taj koji poznaje svoje članove i prilagođava preporuke knjiga koje će im predložiti za čitanje.

### **Možete li podijeliti neku zanimljivu ili smiješnu situaciju koja vam se dogodila na poslu?**

Bilo je ih je puno, jedna se dogodila u starom prostoru knjižnice kad nam je korisnica ostala zaključana. Nekoliko je sati bila u čitaonici.

Bila je toliko zadubljena u proces čitanja pa nije shvatila kako je ostala sama. Morali smo naknadno doći i otključati je.

## **Prvi hibrid knjižnice i muzeja u Hrvatskoj**

### **Možete li nam ukratko objasniti što znači da je vaša knjižnica hibrid? U čemu se razlikuje od klasične knjižnice?**

Hibrid zvuči više tehnički pa pojasnimo što to podrazumijeva kad je knjižnica u pitanju. Spahijski podrum funkcionira kao hibrid knjižnice i muzeja, to znači da u prostoru knjižnice možete doživjeti muzejsko iskustvo. Nismo samo mjesto gdje se posuđuju knjige, nego kroz izložbene cjeline u prostoru knjižnice, a zovemo ih tajne gradske knjižnice, možete doživjeti povijest baštine Pakraca, pregledavanje muzejskih predmeta, uz multimediju. To je jedan novi segment rada kojeg u starom prostoru nismo imali. Postali smo

zanimljiviji, pa čak i onima koji ne žele nužno čitati i posuditi knjigu.

### **Što Vas osobno najviše veseli u radu u takvom posebnom okruženju?**

Vesele nas divni uvjeti i predivan prostor u kojem imamo čast raditi. Izložbena cjelina “Žive razglednice” pruža nam mogućnost organiziranja radionica pisanja razglednica. “Knjižnica sjemena” omogućit će nam organizaciju razmjena sjemena, predavanja i predstavljanja knjiga na tu temu. Izložbena cjelina “Tehnike ručnog rada” otvorit će mogućnost novih aktivnosti vezanih za ručni rad.

### **Koje su najzanimljivije stvari koje posjetitelji mogu otkriti bilo da je riječ o knjigama, predmetima iz prošlosti ili multimedijским sadržajima?**

Prostor knjižnice projektiran je tako da se ljudi u njemu poželes zadržati. Prozračan je, svijetao, puno je kutića gdje možete sjesti i nešto pročitati. Izložbene cjeline pružaju mogućnost stvaranja uspomena na posjet. Ljudi dobro reaguju na cijeli prostor, a ono što nas najviše veseli je povratna informacija vaših vršnjaka. Nedavno su osmaši iz Osijeka rekli kako je ovo jedina knjižnica u kojoj su bili, a koja nije dosadna.



Izložbene cjeline u knjižnici

## **Postoji li neki projekt ili događaj koji vam je posebno drag jer je okupio ljude kroz knjige i čitanje?**

Istaknula bih Natjecanje u čitanju naglas. Ove smo godine imali deseto izdanje natjecanja u suradnji s Osnovnom školom braće Radića Pakrac. U tome stvarno uživamo jer natjecanje okuplja djecu koja uživaju čitajući i koja to žele podijeliti s publikom. Drago nam je kada dođu roditelji, prijatelji koji navijaju i slušaju nastupe. Još jedna stvar koju bih istaknula su književni susreti i druženja s autorima koji pišu za djecu i s autorima za odrasle jer to je uvijek neprocjenjivo iskustvo.

## **Kad tehnologija postane saveznik čitanja**

**Kako koristite tehnologiju da biste posjetiteljima približili znanje i povijest, primjerice preko multimedije, virtualnih izložbi ili digitalnih knjiga?**

Spahijski podrum multimedijom nastoji približiti mlađim generacijama priče o povijesti i baštini Pakraca pa ju tako i mi koristimo unutar različitih prostora knjižnice. Kroz kabinet doživljaja, a putem ekrana, preporučujemo nove knjige našim članovima. Koristimo i nezaobilazne društvene mreže putem kojih komuniciramo s korisnicima. Odnedavno imamo aplikaciju M-knjižnica putem koje korisnici mogu pregledavati katalog, rezervirati knjige, produžiti posudbu, pratiti kalendar događanja i slično.

**Smatrate li da upravo ovakvi prostori pokazuju kako knjižnice mogu opstati i biti privlačne u digitalnom dobu?**

Slažem se, ali mislim da će digitalno doba nakon nekog vremena doći do svog vrhunca i da će se ljudi zasititi digitalnih sadržaja i vraćati knjigama koja ih na drukčiji način opušta i obogaćuje. Knjižnica mora pratiti trendove i biti uključena u digitalni svijet.

**Kako zamišljate hibridnu knjižnicu budućnosti?**

Takva knjižnica svakako će morati ponuditi e-knjige u većoj

mjeri nego danas. Mislim da smo mi ovdje na dobrom putu jer se naša knjižnica od samih početaka profilirala kao mjesto koje nije isključivo mjesto za posudbu knjiga, nego kao generator kulturnih događanja i manifestacija. Odavno smo izašli iz okvira i predrasuda koje su ljudi imali o knjižnicama. Možda ćemo u budućnosti još više postati središte zajednice, prostor u koji ljudi rado dolaze i u kojem posuđuju knjige.

### **Koja Vas knjiga uvijek iznova nadahnjuje?**

Ako bih se morala odlučiti samo za jednu, to bi bila knjiga Fantastične leteće knjige gospodina Morrisa Lesmorea. Riječ je o slikovnici koju svakako mogu čitati i odrasli i djeca. Jedna slikovnica koja će vas ispuniti različitim emocijama, ali slikovnica u kojoj je središte knjiga i čitanje. Slikovnica pokazuje da knjige i čitanje preživljavaju sve, čak i nekakve veće katastrofe. Knjige su uvijek ono što nam ostaje i što nas može iznova oživjeti.

### **Poruka mladima: knjižnica je prostor mogućnosti**

#### **Što biste poručili našim učenicima? Zašto vrijedi doći u knjižnicu?**

U knjižnicu vrijedi doći kako biste upoznali baštinu i povijest svog grada, kako biste uronili u neke druge svjetove, obogatili svoj rječnik, komunicirali s knjižničarima i razvijali svoju maštu. Osim toga i da biste sudjelovali u različitim programima pa možda i zavaljeli knjigu i čitanje jer to je ljubav koja sve pozlati.

#### **I na kraju, ako biste morali opisati knjižnicu u tri riječi, koje bi to bile?**

Ovo je sad teško pitanje na koje se nisam baš pripremila, ali evo, možda ljubav, sigurnost i znanje.

*Ana Belac, 7. razred  
OŠ braće Radića, Pakrac  
Voditeljica: Martina Nenadović Lneniček*

## **Za kuhanje mi skupa, ali Dubai može...**

*U vrijeme inflacije sve je užasno poskupjelo, a jedna namirnica koju apsolutno svi volimo pogotovo. Postoje li još neki drugi razlozi zašto su cijene čokolade otišle u nebo kao da je načinjena od samoga zlata?*

Čokolada kakvu danas poznajemo, najfinija delicija ikad potječe iz 19. stoljeća kada François Louis Callier otvara prvu tvornicu u Švicarskoj, a Nizozemac Coenraad Van Houten izumljuje tzv. „dutching“ proces, proizvodnju čokoladnog praha koristeći hidraulični pritisak i dobiva proizvod koji mi danas poznajemo kao kakao u prahu. Već su i drevne Maje poznavale kakaovac i čokolada je stigla u Španjolsku već i u 16. stoljeću, ali se u početku konzumirala samo u tekućem obliku. Iako je inače čokolada neizostavna slastica u kućanstvima i među ljudima u današnje vrijeme, to se ipak mijenja. Naime pojavio se jedan problem na tržištu gdje jedna najobičnija čokolada od 80 g (ovisi kako gdje i u kojem dućanu) košta čak i do 5 eura, a ona veća, od 270 g doseže do cijene od ni manje ni više nego 10 eura. Kada smo nedavno pekli kolače za Božić, svi smo ostali šokirani činjenicom da se niti onu najobičniju čokoladu za kuhanje teško moglo naći na policama za cijenu nižu od 5 eura... Čokolada je danas pravi luksuz. Na burzi je cijena kakaovca prošle godine porasla za 260%. Kako se ljudi nose s time, traže li neke jeftinije varijante ili uopće ne kupuju čokoladu? I tko i što stoji iza tako naglog porasta cijene jedne najobičnije čokolade?

### **Zašto zapravo dolazi do povišice cijena?**

Sve ovo kreće čak iz Zapadne Afrike koja proizvodi čak 60 % kakaovca. Naime, zbog naglih klimatskih promjena, obilnih kiša i jakih poplava razorili su se prostori najvažniji za uzgoj kakaovca pa je i uzgoj kakaovca pao za više od 10 %. Naravno, sve te nepogode ometaju radnike u normalnom uzgoju kakaovca. Ovdje se i ne radi samo o vremenskim nepogodama već kako možemo saznati i zaključiti u drugim izvorima, jedan od problema je i masivno i ilegalno iskopavanje zlata na područjima gdje se uzgaja kakaovac.

Ostalih 40 % proizvodnje kakaovca dolazi s Obale Bjelokosti, koju su također pogodile obilne kiše, vremenske nepogode i suše. Mnogi glavni proizvođači čokolade sezone zatvaraju ranije zbog slabijeg usjeva. S obzirom na to da je kaka a sve manje, njegova cijena naravno raste gledajući ove faktore. Samim time i prerađivačima cijena kakaovca raste pa se i sama isplativost prerade kaka a smanjuje što još dodatno utječe na porast cijene kaka a jer je i cijena prijevoza i energije potrebne za preradu veća i to bi bilo financijski neizvedivo da cijene same čokolade nisu više.

### **Nikad više ljudi, a nikad manje radnika**

Još jedan od čimbenika naglog poskupljenja čokolade također je i nedostatak radne snage. Danas se većina farmi koristi modernom tehnologijom što zna imati pozitivan i dobar utjecaj, ali ovdje to nije slučaj jer time znatno pada količina poljoprivrednika i uzgajivača kaka a. A i sami smo svjesni da tehnologija trenutno ne može u tolikoj količini zamijeniti ljudski rad pogotovo kada je u pitanju poljoprivreda. Također, ovdje veliku ulogu igra migracija. Danas ljudi, pogotovo mladi odlaze u gradove i bježe iz ruralnih područja. Velika većina mladih danas se odlučuje za zanimanja iz tercijarnih sektora čime se broj primarnih smanjuje. Naravno nećemo zaboraviti i činjenicu da su radnici jako nisko plaćeni što dovodi do njihovog povlačenja i potražnje za drugim bolje plaćenim zanimanjima. Dakle, možemo reći da tu utjecaj imaju tehnologija, migracije i novac.

### **Utjecaj inflacije na čokoladu**

Kakav utjecaj ima inflacija na čokoladu? Zašto uopće dolazi do inflacije? Je li to zbog ratova u svijetu? Naravno i tu ima puno stvari koje bismo mogli sagledati, ali jedna od njih je definitivno porast cijena sirovina. Znamo da su osnovni sastojci čokolade kakao, šećer i mlijeko. Par odlomaka prije smo i razradili zašto dolazi do porasta cijene kaka a pa su tako i sami proizvođači prisiljeni naglo dići cijenu proizvoda. Zbog inflacije su i potrošači promijenili svoje kupovne navike pa su prestali kupovati neke, možemo reći nepotrebne namirnice ili su ih zamijenili jeftinijim varijantama.

## **Novi trend: Dubai čokolada**

Na društvenim mrežama se nedavno pojavio i jedan specijalitet pod nazivom 'Dubai čokolada'. Velika većina se može složiti s činjenicom da je bila zaluđena tim skupocjenim specijalitetom i svaki Zagrepčanin, ali i gost koji je ove godine posjetio Advent mogao je i vidjeti da jedna porcija fritula s Dubai čokoladom košta čak 11 eura. I iako se svi žale na cijene čokolade za kuhanje i mliječnih čokolada, kako bi ostali u trendu, svi su malo stisnuli remen i uživali jedući i objavljujući storyje s Dubai čokoladom na Instagramu i ostalim društvenim mrežama. No čemu tolika strka oko te čokolade, kakva je to čokolada i zašto je cijeli svijet zaluđen njome? Kao što se i iz samog imena te čokolade može zaključiti, ona dolazi iz Dubaija. To je mliječna čokolada koja u sebi ima kremasti sloj kreme od pistacije, a hrskavost dobiva od kadaifa. Kadaif su rezanci koje često možemo susresti u turskim slasticama tipa baklave, a u arapskim zemljama ih također koriste i u slanim jelima. To su ključni sastojci prave Dubai čokolade, međutim Dubai čokolada koju mi možemo naći na hrvatskom tržištu nije ni blizu pravoj, iako joj je cijena prilično visoka. Činjenica je da je ona koju možemo kupiti u našim dućanima duplo manja od onih koje vidimo na Instagramu i kremasti sloj u sredini nije ni blizu pravoj čokoladi i onome šta mi vidimo na društvenim mrežama.

## **Prednosti poskupljenja**

Kako će cijene čokolade dalje rasti i hoće li uopće rasti, mi ne možemo znati iako je velika vjerojatnost da hoće jer je u zadnjih 60 godina trenutna situacija zabilježena kao najveći pad proizvodnje kakaovca. Uostalom, jedna pozitivna strana tog poskupljenja jest ta da ćemo smanjiti unos šećera, a samim time i izgubiti na težini... S vremenom ćemo se vrlo vjerojatno i priviknuti na visoke cijene te ćemo naučiti kako pravilno postupati s novcem. Sami ćemo početi uzgajati vlastito povrće i voće, peći kiflice i kruh kako nam preporučuju naši mudri visoki dužnosnici. Svi ćemo postati štedljivi i u top formi!

***Petra Klarić, 8. razred***  
*OŠ Vugrovec-Kašina, Kašina*  
*Voditeljica: Dijana Požgaj*



**Nagrađeni  
likovni ostvaraji**





**Tea Fiala, 8. razred**  
*OŠ Dežanovac*  
Voditeljica: *Diana Vidović Petrović*



**Simona Pecolaj, 2. razred**  
*OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik*  
Voditeljica: *Helena Šarić*



**Neva Serdarević, 8. razred**  
OŠ Matka Laginje, Zagreb  
Voditelj: Zoran Kakša



**Nikol Levatić, 2. razred**  
OŠ Beletinec  
Voditeljica: Snježana Martinez



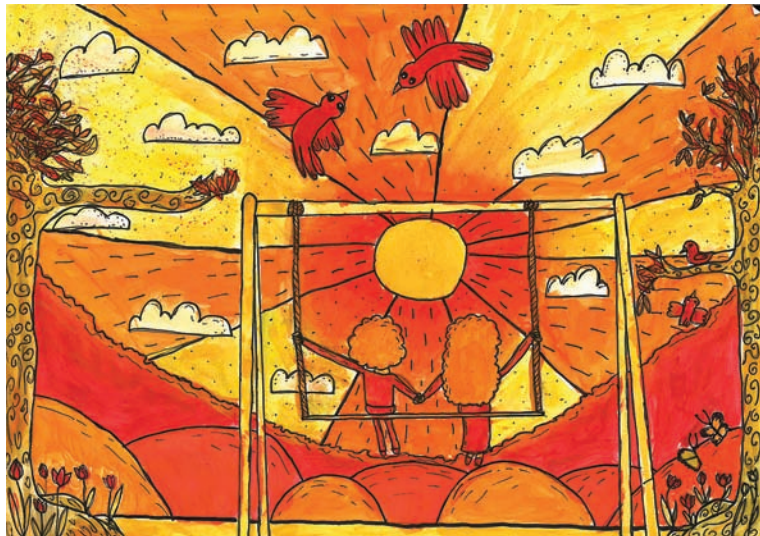
**Iris Šenda, 3. razred**  
OŠ Brestje, Sestvete  
Voditeljica: Dubravka Ljubičić



**Ella Ciboci, 2. razred**  
OŠ Rovišče, PŠ Prgomelje  
Voditeljica: Jasmina Imbrišič



**Sara Živković, 5. razred**  
OŠ Sesevetska Sopnica, Sesevete  
Voditeljica: Gabrijela Dominović



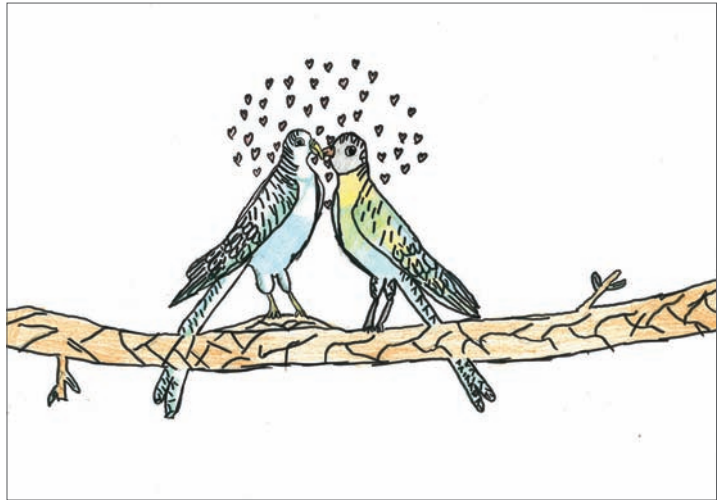
**Mia Vlašić, 4. razred**  
OŠ Tomaša Goričanca Mala Subotica  
Voditeljica: Blaženka Palatinuš



**Ana Marija Kovačević, 8. razred**  
OŠ Berek  
Voditeljica: Ana Ćuk



**Ines Tadić, 6. razred**  
OŠ Cavtat  
Voditeljica: Ivana Gojavić



**Helena Bošnjak, 8. razred**  
Centar za odgoj, obrazovanje i razvojnu podršku  
dr. Terezija Salaj Rakić, Virovitica  
Voditeljica: Petra Kufner



**Petra Rogina, 18. odgojno-obrazovna skupina**  
Centar za autizam, Zagreb  
Voditeljica: Ksenija Sambol



**Rino Vučak, 17. odgojno-obrazovna skupina**  
Centar za autizam, Zagreb  
Voditeljica: Katarina Crnoja



**Petar Popović, 7. razred**  
OŠ Voštarnica, Zadar - Posebni razredni odjel  
Voditeljica: Antonela Marić



# Literarni ostvaraji



## Ljubav pokreće cijeli svijet

Ljubav je blago,  
koje pokreće sve na svijetu.

Kada osjetiš ljubav,  
misli ti polete,  
do druge planete.

A kada ljubavne čuješ riječi,  
tvoj osmijeh je sve veći i veći.  
Srce ti tuče bim-bam-bum,  
osjećaš da dolazi ljubavni tulum.

Zagrljaj kad dobiješ snažan,  
osjećaš se velik i važan.  
Znaš da netko na tebe misli tada,  
u srcu ti radost i sreća vlada.

A kada problema imaš,  
kako da ga riješiš se pitaš.  
Prijatelje za savjet tražiš tada,  
pomoć je stigla,  
bezbrižno se osjećaš sada.

Ljubav je cvijet koji cvjeta,  
Sunce koje izlazi,  
i vatra koja se tiho pali.

Kada se upali,  
pokrene cijeli svijet.  
Zato je ljubav sreća,  
bogatstvo i radost najveća.

*Nela Krnjak, 4. razred  
III. OŠ Bjelovar  
Voditeljica: Nataša Brekalo*



*Franka Banožić, 3. razred  
OŠ Blage Zadre, Vukovar  
Voditeljica: Patricija Burazin*

## Vječna uspomena

Prije nekoliko dana umrla je jedna starica, moja prabaka Marica i u ovom sastavku pisat ću o lijepim uspomenama koje su nas vezale.

Prabaka je imala 86 godina ali u srcu je bila puno mlađa, pogotovo kada smo se nas dvije družile same. Nikada neću zaboraviti da sam s njom naučila svoje prve kuharske vještine. U njezinoj kuhinji često smo pekale kolače i kruh. Brašna, soli i vode osim u posudi bilo je i na podu jer sam u početku bila vrlo nespretna. Ona se nikada nije ljutila zbog toga već me je učila da moram biti strpljiva i da će neke stvari ispasti bolje budem li ih radila polako. Voljela je šivati i štrikati tako da smo prije par godina zajedno naštrikale šal koji će me uvijek podsjećati na nju. Njezine ruke bile su drhtave ali to ju nije spriječilo da mi isplete najljepše pletenice, izradi najsladše kečkice koje su tete u vrtiću često hvalile. Kada se mama naljutila na mene ona mi je na miran i jednostavan način objasnila gdje sam pogriješila, utješila me i dala koristan savjet. Njezini savjeti uvijek su bili mudri, kratki i točni.

Tužna uspomena na moju Maricu je ona da je pred kraj života bila jako bolesna i umorna. No njezin topao šal koji me grije, mudri savjeti i kulinarski počeci dio su nje koji će rasti sa mnom. Njezina ljubav i dobrota pomoći će mi u životu i utješiti me kada mi bude teško. Obećala sam joj da ću uvijek s radošću misliti na nju i naše zajedničke trenutke jer ti trenuci su uspomene koje ne želim nikada zaboraviti.

***Iris Davinić, 4. razred***  
*III. OŠ Bjelovar*  
*Voditeljica: Nataša Brekalo*

# Ljubav

Ljubav može biti  
teška i laka.  
Ljubav može biti  
za starije i za đaka.

Ljubav osjetimo,  
ljubav vidimo,  
ljubav dijelimo,  
a i grlimo.

Ljubav oko mene  
cvjeta i sjaji.  
Ljubav oko mene  
sve zasjaji.

*Lara Drapač, 1. razred  
OŠ Rovišće, PŠ Kraljevac  
Voditeljica: Mirjana Janković*



*Gabrijela Starčević, 4. razred  
OŠ Berek  
Voditeljica: Sanja Radošević*

## Ljubav sve pozlati

Jednog dana u malenoj kolibi živio je jedan starac. Taj starac bješe jako tužan i usamljen. Nitko ga više ne posjećuje. Ali jednog dana to se promijenilo.

Bilo je rano ujutro, starac je čitao novine i tada je netko pokucao na vrata. Tamo je stajao poštar. Donio je paket, bio je ogroman. Kad je starac preuzeo paket, nešto se u njemu pomaknulo.

Što bi to moglo biti ?- pitao se starac gledajući u paket zbunjeno. Otvorio ga je ne znajući što očekivati i tada iz paketa iskoči mali psić. Malo žensko štene. Bila je jako slatka, imala je lijepe zelene okice. Starac je zahvalio poštaru i odmah krenuo smišljati imena. Nakon dužeg razmišljanja nazvao ju je Lora. Zapitao se tko bi mu mogao poslati psića. Na paketu nije pisalo ime pošiljatelja, samo je pisalo „ Volim te“.

Starac i Lora postali su nerazdvojni. Danju bi hodali u šetnju, a uvečer bi starac pjevao, a Lora veselo lajala. Iako nikada nije saznao tko mu je poslao Loru, bio je zahvalan i sretan jer više nije bio sam.

Zajedno su doživjeli duboku starost u ljubavi i brizi jedno za drugog. I tako ljubav sve pozlati.

*Dora Živec, 3. razred  
I. OŠ Čakovec  
Voditeljica: Branka Hranjec*

## Sreća

Zima je stigla hladno je svima  
bijeke pahulje stižu s visina.  
Smrznuo se potočić, smrznuo se brijeg,  
krošnje i dolove zabijelio je snijeg.

Dani su kraći, duge su noći  
medo se žuri u brlog poći.  
On će utonuti u dubok san  
do proljeće neće izaći van.

Bijeke se grane,  
na njima grakću vrane.  
Livade su postale bijele  
u toplu košnicu sakrile se pčele.

Snjegović bijeli u dvorištu stoji  
ni mraza, ni zime se ne boji.  
Djeca oko njega veselo skaču  
pjevaju, plešu, smiju se i plaču.

**Lucija Vagrović, 2. razred**  
*OŠ „Braće Radić“, Koprivnica*  
*Voditeljica: Ines Turk*

## Samo ja mogu znati

Mamine ruke topli su dom,  
njima ostavi zlatni trag na srcu mom.

Mamine oči svijetle poput svitanja,  
u njima leže odgovori na sva moja pitanja.

Mamin glas je pjesma što me grije,  
svakom rečenicom ona u mene ljubav lije.

Mamin osmijeh brige pretvara u prah,  
u njemu se gubi svaki moj strah.

Kad se mama smije, svijet odjednom stane,  
s mamom nestaju i sve moje mane.

Mamina ljubav sve pozlati,  
a koliku vrijednost ima – samo ja mogu znati.

***Sunčica Meštrov, 3. razred***  
*OŠ Vjekoslava Kaleba, Tisno*  
*Voditeljica: Jaka Jakovčev Turčinov*



***Mihaela Vuković, 5. razred***  
*OŠ Mijat Stojanović, Babina Greda*  
*Voditelj: Dubravko Sertić*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav sve pozlati... Kad me netko zagrlj,

U srcu mi bude toplo.

Bez ljubavi dan bi bio tužan,

Ali s ljubavlju sve je ljepše i

Veselje se tada vidi svuda.

S ljubavlju i kiša izgleda lijepo.

Vjerujem da je ljubav čarolija.

Eto zašto je ljubav važna.

Ponekad i loš dan postane dobar.

Osmijesi mali dođu nam kao lijek.

Zato ljubav sve pozlati.

Lijepo je voljeti i biti voljen.

Ako voliš, svijet se smije.

Tada se svi veselimo

I sve izgleda odlično!

**Ana Lončarek, 4. razred**  
*OŠ Augusta Cesarca, Krapina*  
*Voditeljica: Ivana Frajzman*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav sve pozlati  
kad trčiš u zagrljaj tati.  
Ljubav je zlata vrijedna  
više nego ijedna štednja.  
Obitelj ima dugačak vijek  
dok ljubav u njoj ima svoj tijek.  
Ljubav se dijeliti treba  
da raste i više od neba.

**Marta Holjevac, 3. razred**  
OŠ Ive Andrića, Zagreb  
Voditeljica: Stanislava Bakić



**Ana Marija Hlobik, 7. razred**  
OŠ Ivana Brnjika Slovaka, Jelisavac  
Voditeljica: Katarina Najmenik

## O ljubavi

Puno srce ljubavi,  
Puno srce ljubavi!  
Svi koji su voljeni  
Trebaju skočiti  
U more ljubavi.  
Čak i mali zagrljaj,  
Vjeruj mi,  
Znaj,  
Pokazuje  
Puno srce ljubavi.  
I koja topla riječ  
Čuje se već  
Jer je srce puno ljubavi.  
Dobrota, zagrljaj, riječ  
Griju me kao peć  
A srce mi je puno  
LJUBAVI!

**Marko Škriljevečki, 3. razred**  
OŠ „Vladimir Nazor“, Sveti Ilija  
Voditeljica: Ana Marija Čovran

## Ljubav

Ljubav je život,  
ljubav je san!  
Događa se svaki dan!

Ljubav je sreća,  
ljubav je sve  
jer uvijek netko voli se!

**Marko Lesić, 4. razred**

*Katolička osnovna škola u Virovitici*

*Voditeljica: Mirela Marušić*

## Srce snagu ti da

Jednog lijepog sunčanog dana djevojčica Rita upisala se u novu školu. Bila je to jedna vesela, slatka, pametna, šašava i lijepa djevojčica. Voljela je crtati, računati i još mnogo toga. Njezin novi razred bio je 2.c. Rita je prvog dana u svojoj novoj školi bila jako sretna, pomalo nervozna i imala je puno pitanja koja su joj se vrtjela u glavi. No, kad je ušla u školu, svi ti njeni osjećaji i sva pitanja kao da su pala u vodu.

Škola je bila tmurna, a njezina fasada u tamnim bojama. Izgledala je raspadnuto, kao da se ondje jučer dogodio potres. Rita je promatrala učitelje i učenike - svi su izgledali tako bezvoljno.

Pitala se: „Što mi je ovo trebalo? Zašto sam došla ovdje?“

Odlučila je pokazati svoje pravo lice. Toga dana škola se počela mijenjati. Rita je odlučila uzeti stvari u svoje ruke. Organizirala je svoj razred i odlučila da nacrtaju vesele crteže na fasadi. Oko škole su uredili veliko lijepo igralište. Posadili su cvijeće i sve su radili uz pjesmu. Rita je sve što je radila, radila s ljubavlju. Svi su je gledali i pričali o njoj. Fasade više nisu bile u tamnim bojama, nego u šarenima, a učitelji i učenici više nisu bili bezvoljni.

Jedna ju je učenica jednoga dana pitala: „Kako to radiš?“

Rita joj je odgovorila: „Samo slijedim ono što mi srce govori.“

Učenica joj isprva nije vjerovala, ali je odlučila slijediti Ritin primjer.

Na kraju joj je Rita rekla: „Znaš li ovu pjesmu koja ide ovako: ‘Sve se može i zna, srce snagu ti da’? Naslov te pjesme je Ljubav sve pozlati, i mene ta rečenica vodi kroz život.“

***Toma Petrović, 3. razred***  
*OŠ Matije Gupca, Zagreb*  
*Voditeljica: Kristina Bošnjak*

## **Ljubav sve pozlati**

Svi mi govore da sam već velika, ali ja još uvijek ne znam definirati ljubav. Je li to zagrljaj, poljubac, poklon nekome, lijepa riječ? Ili je to proljeće, cvrkut ptica, novi dan, zalazak sunca, Valentinovo...?

Vjerujem da ima još jako puno stvari koje pokazuju ljubav. Moja cijela obitelj misli različito. Mama kaže da je to zagrljaj ili poljubac, tata kaže da su to darovi, baka kaže da je to lijepa riječ, teta i tetak kažu da je to novi dan, a djed kaže da je to cvrkut ptica. Ma ima toliko toga, da ima onih koji kažu da se to jede. Više ne znam što bih mislila! Nekidan sam se osjećala loše, dan mi je bio tmuran i besmislen. Inače nisam takva. Dani su mi veseli, sretni i zabavni.

Razmišljala sam zašto je to tako, obično me može zabaviti i mušica, ali tada, ništa! Osjećala sam se kao da sam sama na svijetu. Kada sam se vraćala iz škole vidjela sam djecu kako se smiju i slave nečiji rođendan i bila sam malo bolje. Njihov osmijeh vratio mi je malo snage. Kada sam ušla u stan, tamo me dočekaio ujak iz Rima. Bila sam presretna! Srce mi je htjelo iskočiti od radosti. Uživali smo u zajedničkim trenutcima. Uz tople boje zalaska sunca, igrali smo Uno i zabavljali se. Kada je došlo vrijeme za oproštaj snažno sam ga zagrlila i rekla mu: „Ovaj dan s tobom bio je savršen. Da bar možeš još malo ostati...“. On me umirio riječima da će doći opet, ubrzo. Poljubio me i pogladio po kosi. Istovremeno sam se osjećala i

sretno i tužno. Jer, sve što je lijepo, kratko traje! Tu večer kada sam legla u krevet pomislila sam: „Kako je ovaj dan bio dobar! Najprije sam bila tužna i bezvoljna, a sada sam sretna i zadovoljna.“ Mislim da je Bog htio da mi dan bude ovakav i da mi napokon pokaže što je ljubav i kolika je njena snaga.

Shvatila sam da je zapravo cijeli naš život pun ljubavi, koju dobijemo kroz osmijeh, zagrljaj, lijepu riječ, pjesmu...I ako su nam neki dani teški, treba samo potražiti ljubav. Jer, ljubav uvijek sve pozlati!

***Marija Furač, 3. razred***  
*OŠ Grabrik, Karlovac*  
*Voditeljica: Marina Felić*



***Iva Tolić, 5. razred***  
*OŠ Sesevetska Sopotnica, Sesevete*  
*Voditeljica: Gabrijela Dominović*

## **Flekica**

Jednoga dana

Moja maca

Flekica

Odlučila

Otići na putovanje.

Nitko ne zna:

Zašto ? Kamo?

Zvala sam je stalno: Cici-cici-mici!

Našla sam sliku na internetu koja joj sličī.

Po stupovima i oglasnim pločama sam je polijepila,

Odmah se jedna teta javila.

Macu mi je kući donijela.

Nije trebalo dugo

A ona je opet pobjegla.

Više je nisam tražila.

Vidjela sam je

Kako se s nekim mačkom

U visokoj pšenici mazila.

Znala sam da joj je

ljubav u glavu udarila!

***Eva Govedić, 2. razred***

*OŠ Podturen*

*Voditeljica: Jasna Posavi*

## Obitelj sve pozlati

Prije 11 godina moja mama se zaljubila. Bila je jako sretna. Taj dečko ju je zaprosio i pripremali su vjenčanje. Pripreme za vjenčanje super su tekle i sve se činilo lijepo.

Sve je bilo dobro dok jednog dana mama nije saznala da je trudna sa mnom. Mama je rekla svome zaručniku, mome tati da će dobiti dijete. Od tog trenutka sve se promijenilo. Tata i njegova majka počinju vrijeđati moju mamu. Na kraju ju je tata ostavio i otišao iz naših života par tjedana prije vjenčanja. Rekao je mojoj mami da ja nisam njegovo dijete. Mama mi je pričala da joj je bilo jako teško. Ljudi su svašta ružno govorili o njoj. Puno se molila dragom Bogu da joj pomogne i da joj da snagu. Sve je izdržala zbog mene. Svaki dan mi govori da sam njena sreća. Moja mama i ja živjeli smo sami s bakom, djedom i ujom. I tako je bilo šest godina dok u naše živote nije ušao jedan divan čovjek. Kad mi je mama rekla za njega nisam baš bio sretan. Bojao sam se da će nas i on napustiti. Nakon nekog vremena shvatio sam da stvarno voli mamu i mene. Napravili su plan kako će sagraditi kuću u kojoj ćemo živjeti svi zajedno i graditi zajednički život. Očuh je zaprosio moju mamu i želi se s njom vjenčati. Mama je ponovno sretna. Sagradili smo kuću, uskoro se selimo u nju. Nedavno sam saznao da ću dobiti bracu ili seku. Još ne znamo. Mojoj sreći nema kraja.

Napokon ću imati obitelj o kojoj sam uvijek maštao i predivnog tatu kojeg sam oduvijek želio.

**Lovro Štimac, 4. razred**  
*OŠ Banova Jaruga, PŠ Jamarice*  
*Voditeljica: Edita Milović*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav je za mene najljepši osjećaj na svijetu. Ne možemo je vidjeti, ali je možemo osjetiti u toploj riječi, mekom zagrljaju i vedrom osmijehu. Kada nekoga volimo i kada netko voli nas svijet se čini ljepšim mjestom za život. Zato se kaže da ljubav sve pozlati.

Najviše ljubavi osjećam u svojoj obitelji. Kada sam tužna ili uplašena obitelj je uvijek tu za mene. Nekada, kao i svako dijete, napravim neku nepodopštinu. Imam malo nagao karakter, ali sam u duši dobra. Bude mi žao kad se loše ponašam jer mislim da su svi razočarani u mene. Ali oni se ne ljute. Uvijek imaju razumijevanja i strpljenja za mene. Smirenim tonom otjeraju moj strah i tugu. Ni u školi nije uvijek jednostavno. Ponekad dođe do svađe, a ima trenutaka kada se osjećam isključeno. Moja prijateljica je tada tu za mene. Kada sam tužna od nje dobijem topao zagrljaj pa na mom licu zablista osmijeh. Tada shvatim da prijateljska ljubav može otjerati tamne oblake. Čak i moj mačak Skay pokazuje mi koliko ljubav znači. Kada dođem kući iz škole on veselo kruži oko mene. Iako ne govori pokazuje mi koliko me voli. Njegova radost ispuni moje srce toplinom. U školi nas učiteljica uči da jedni prema drugima moramo biti dobri i da se moramo uvažavati. Kada nekome pomognemo širimo ljubav. Tada naš razred postane sretnije mjesto.

Ljubav ne košta ništa, ali najviše vrijedi. Ona ne može riješiti baš svaki problem, ali nam daje snagu da ga lakše podnesemo. Zato vjerujem da ljubav sve pozlati. I ja želim svaki dan nekome pozlatiti dobrim djelom.

***Dita Krasniči, 4. razred***  
*OŠ Ivo Lola Ribar, Labin*  
*Voditeljica: Silvija Mikuljan*

## Domovina u srcu

Domovina moja, lijepa je.

Ovdje sunce više grije.

More modro veselo se smije.

Obitelj sretno živi tu.

Volim svoju domovinu.

I gdje god da pođem, moja Hrvatska

Najljepša si na svijetu zemlja.

A u mojem srcu sreća velika.

**Bruna Kuliš, 2. razred**  
*OŠ Eugena Kvaternika, Velika Gorica*  
*Voditeljica: Divna Topolnjak*



**Maja Soldatić, 4. razred**  
*OŠ "Skalice", Split*  
*Voditeljica: Daria Krželj*

## Ljubav sve pozlati

Ja sam Tina. Imam psa. Zove se Simba. On se usudi napasti psa trostruko većeg od sebe.

Jednom, dok smo baka i ja šetale Simbu, vidjela sam znak na kojem piše: Ako te kućni ljubimac ne voli, mrtav si! Nisam mogla spavati te noći. Sljedeće noći u ponoć, probudio me jedan škrip. Odjednom sam čula lajanje i jaukanje. Otvorila sam vrata i vidjela kako se Simba bori s lopovom. Odmah sam počela vikati i zvati: Bako! Bako!

Kad je baka vidjela borbu, zvala je policiju.

„Hvala ti Simba! Hvala, hvala, hvala!“ vikala sam Simbi i dala mu poslasticu.

Tada sam došla do zaključka: ljubav sve pozlati!

Osjećala sam se sretno i zahvalno.

***Tina Veljanović, 3. razred***  
*OŠ Gornja Vežica, Rijeka*  
*Voditeljica: Karin Feller*



***Dorotea Hamin, 8. razred***  
*OŠ Berek*  
*Voditeljica: Ana Ćuk*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav je kada se smijemo i volimo. Ljubav je zagrljaj mame i tate. Ljubav je osmijeh prijatelja. Ljubav je važna jer nas uči dobroti, dijeljenju i pomaganju. Ona pozlaćuje lijepom riječju, malim znakovima pažnje i dobrim djelima.

Svijet je lijep zbog ljubavi.

**Dora Kezerić, 2. razred**  
OŠ Ivana Grandje, Soblinec  
Voditeljica: Željka Bosiljkov

## Ljubav sve pozlati

Odlučila sam napraviti čestitke za Božić: tetama, tetku, bratiću, sestrični, baki, djedi, uji, prabaki, mami, tati i seki. Nije bilo lako, ali sam odlučila pokušati. I uspjela sam. Kada sam im dala, bili su sretni i zagrlili su me. A ja sam se osjećala toplo iznutra.

**Tena Milošević, 3. razred**  
OŠ Cvjetno, Zagreb  
Voditeljica: Ivana Tokić Horvat



**Eva Čanžar, 4. razred**  
OŠ "Mladost", Osijek  
Voditeljica: Goranka Janjić

## Ljubav sve pozlati

Ima jedna cura i jako je lijepa. Sramim joj se reći da je volim. Najljepša je cura u školi. Najradije bih je gledao po cijele dane. Kada se nasmije, kao da sunce zasja samo za mene.

Svaki put kada bih prolazio pored nje, zacrvenio bih se i pravio se da je ne vidim i ne poznajem. Srce mi tada počne jako lupati i ne znam kamo bih pogledao. Stalno razmišljam o njoj i zbog nje zaboravljam knjige. Ne mogu niti spavati zbog nje. Stalno mislim na njen osmijeh i o tome kako bi bilo lijepo da razgovaramo. Za Valentinovo nisam imao hrabrosti napisati joj pismo. Dugo sam gledao u prazan papir, ali sam pomislio da bi mi se prijatelji smijali kada bi saznali za pismo.

Ipak, vjerujem da ću jednoga dana skupiti hrabrosti i priznati joj da sam zaljubljen. Otkako sam se zaljubio sve ima poseban sjaj. Tamo gdje je ljubav, sve dobije zlatni sjaj.

**Petar Majetić, 3. razred**  
OŠ „Mirka Pereša“, Kapela  
Voditeljica: Barbara Markovinović



**Nora Tomljanović, 4. razred**  
OŠ Satnica Đakovečka,  
Voditeljica: Andrea Dadić

## Ljubav sve pozlati

Ljubav je nešto  
Kad oko srca osjetiš  
Kad dobro djelo napraviš.

Ljubav pozlati  
Tužne i nesretne ljude  
Toplo im tada oko srca bude.

U svijetu ljubav traži  
Da ti srce nježno blaži  
Ljubav sve prati.

Kad ljubav dođe  
Sve jasno biva  
I srce tada najljepše sniva.

*Iva Šubić, 4. razred  
OŠ Brestje, Sesvete  
Voditeljica: Majda Bučanac*



*Stjepan Jakovac, 2. razred  
OŠ Rovišće, PŠ Prgomelje  
Voditeljica: Jasmina Imbrišić*

## Ljubav

Ljubav je najjači osjećaj na svijetu,  
ona te prati u svakom tvom pokretu.  
Ljubav može biti kosa ravna ili u valu,  
koja se smije i na tvoju najgluplju šalu.  
Ljubav je kad ti nečiji osmijeh znači čudo,  
zbog kojeg ti srce zaigra ludo.  
Ljubav je kada dijelimo sreću i tugu  
i kada ne poželimo ljubav drugu.  
Zbog ljubavi mi često glava puca,  
a ocjene u školi pate.  
Ali srce brže kuca  
svi vi taj osjećaj znate.  
Kad jutro svane i sunce krene,  
prva mi misao uvijek na tebe skrene.  
Zajedno nećemo nikada pasti,  
možemo samo u budućnosti rasti.  
Tvoje oči predivno sjaje,  
želim da naša ljubav zauvijek traje.  
Jer ljubav nije bajka ni san,  
ljubav si ti, svaki moj dan.

**Jan Pavušek, 8. razred**  
*OŠ Budaševo-Topolovac-Gušće*  
*Voditeljica: Antonija Boltužić Kmetović*

## Krijesnice u noći

U današnje vrijeme  
svijet je mračan kao noć,  
svi žele biti jaki,  
svi žele moć.

Tu moć ne čine materijalne stvari  
kao što su satovi ili torbe,  
tu moć čine ljudi koji nam pomažu  
uz sve naše borbe.

Ti ljudi vrijede više od svega,  
vjerno nas prate, bez straha i sjena.

Kao krijesnice u noći tmurnoj,  
daju svjetlost kada sve drugo je ludo.

*Emili Eršeg, 7. razred*

*II. OŠ Čakovec*

*Voditeljica: Valentina Jozić Preksavec*



*Iva Fehir, 3. razred*

*OŠ Mate Lovraka, Veliki Grđevac*

*Voditeljica: Marica Čičak*

## Ljubav sve pozlati

Anu sam prvi put vidio pod satom matematike. Sramežljivo je ušla u razred, a nastavnica nam je odmah rekla da smo dobili novu učenicu. Najupečatljivije na Ani bile su njezine svijetlo zelene naočale koje su joj prekrivale ne samo oči, već i znatan dio njezinog lica.

Bila je sitnija od ostalih djevojčica u razredu i, za razliku od njih, uvijek je nosila trenirke. Zato sam se začudio kad sam vidio da pod tjelesnim sjedi na klupi i gleda sve nas kako igramo nogomet, rukomet, badmington. Pod odmorima je rijetko izlazila iz razreda. Većinom je sjedila na svom mjestu s nekom knjigom u ruci ili rješavajući domaću zadaću. Djevojčice je nisu prihvatile, čak se nisu ni susprezale u svojim zlobnim komentarima na račun Aninih naočala, odjeće i obuće. I dečki su je zadirkivali često ju nazivajući cvikerašicom. Ana je sve to šutke podnosila, nikada se ne braneći niti upuštajući u rasprave. Vrlo brzo po dolasku u razred, istaknula se kao najpametnija i najbolja učenica koja je s lakoćom svladavala školsko gradivo i uvijek bila spremna pomoći drugima. No, ni to joj nije donijelo veće simpatije među školskim kolegama. Iako mi ju je često bilo žao, baš kao i ostali ostavljao sam je na miru, ne želeći da i sam postanem metom razrednih zezancija. No, sve se promijenilo onog dana kada smo se nakon škole vraćali kući. Baš sam se rastao s Lukom i Krešom kod starog kestena, na križanju naših ulica i skrenuo u prvi odvojak, kada sam u blizini začuo tihi plač. Na obližnjoj klupi u malom parku sjedila je Ana. Siguran da me nitko ne vidi, prišao sam joj i pitao ju je li ok? Šutke me je pogledala, a zatim podigla desnu nogavicu trenirke. Vidio sam komad željeza kako viri i ništa mi nije bilo jasno. Još uvijek kroz suze, Ana mi je rekla da joj je pukla ortoza. U trenu mi je postao jasan njezin razlog ne sudjelovanja na tjelesnom i njezino sportsko oblačenje. „Ne znam što ću reći mami? Ortoza je jako skupa i dugo smo štedjeli da ju mogu imati, a sada je pukla“, tiho je rekla opet zaplakavši. Pokušao sam ju utješiti i uvjeriti da će roditelji imati razumijevanja te se ponudio da joj ponesem torbu do kuće. Ispostavilo se da živimo

udaljeni samo dva ulaza. Putem do naših zgrada ispričala mi je kako joj je ortoza pukla dok je pala. A pala je kad su je Klara i Vita, koje su hodale od škole iza nje, gurnule uz povik: „Daj požuri! Spora si kao puž!“ Ana im nije ništa zamjerala, kaže navikla je godinama na nerazumijevanje i zezanje, samo je bila žalosna zbog ortoze. Rastali smo se kod njezine zgrade uz dogovor da će mi pokazati zadatke iz kemije, s kojom sam stalno bio na Vi. Sljedećih smo dana sve više vremena provodili zajedno, kako u školi, tako i poslije nje. U početku su me dečki iz razreda zbog toga zezali, ali jednom po jednom sam objasnio da je Ana cool cura, a one stvari koje ne radio kao mi doista ne može raditi. Jer, Ana je bila palčica, ranije rođena beba koja je pretrpjela određena motorička oštećenja. Najviše su nastradale noge koje je ortozama trebala ispravljati. Sada joj se ispravljala samo lijeva noga. Puknuta desna proteza stajala je kod kuće, a desna noga čekala da roditelji opet skupe novac za novu.

Kada nam je razrednica spomenula da bi sljedeći tjedan trebali ići na izlet i da za njega trebamo donijeti svatko po 30 eura, došao sam na ideju koju sam prvo podijelio s razrednicom, a onda i sa razredom. Većina se odmah sa mnom složila; Klara i Vita malo su se bunile, ali kada sam im dao do znanja da znam tko je odgovoran za puknuće ortoze, povukle su se. Sljedeći smo dan svi donijeli novac, stavili ga u omotnicu i predali ga Ani. Bila je vidno zbunjena, ali i sretna. „Hvala vam svima, sada se osjećam kao dio vašeg razreda.“, tiho je rekla sagnuvši glavu. Mislim da od toga trena nitko Anu više nije gledao isto. Odnosno, nitko ju više nije gledao drugačije. Kao razred i vršnjaci shvatili smo da svi imamo iste želje i snove, volimo manje-više iste stvari. Ubrzo je Ana počela izlaziti pod odmorima van, zajedno s razredom. Cure su joj poklonile narukvice koje su izrađivale od perlica, a Karla joj se ponudila pomagati s torbom uz i niz školske stepenice. Zauzvrat, Ana je svima pomagala sa školskim zadacima, ispitima i zadaćama. Postali smo pravi razredni tim i pravi prijatelji usprkos svim našim različitostima.

**Andrija Dečak Kovač, 8. razred**  
*OŠ Vladimir Nazor, Virovitica*  
*Voditeljica: Jasenka Kolarić Barač*

## Što je život bez ljubavi

Nina je učenica osmog razreda kojoj se ponekad čini da na svijet gleda nekim drugim očima. Često sjedi na klupi u parku promatrajući ljude oko sebe kako žure ulicama zureći u svoje mobitele. Sama pomisao na to ju užasno rastužuje te često razmišlja imaju li oni uopće vremena za ljubav. Svijet i ljudi su postali hladniji i otuđeniji nego ikad, a Nina smatra da život bez ljubavi nije život kakav bi trebalo živjeti. Pokušala je o tome razgovarati sa svojim vršnjacima, ali imala je osjećaj da to zapravo nikoga ne zanima. Jedina osoba s kojom je mogla razgovarati o tome je njezin najbolji prijatelj Karlo. Nerijetko su na putu kući nakon škole raspravljali o muško-ženskim odnosima, ljubavi, prijateljstvu. Karlo je dijelio njezino mišljenje da se danas mnogi zaljubljuju u izgled i fotografije s društvenih mreža, a ne u karakter, dobrotu i iskrene osjećaje. Zbog toga, rekao je, mnogi brzo odustanu i ostanu razočarani. Nitko od nas nije onakav kakvim se predstavlja na raznim društvenim mrežama i dobro znamo da za sve fotografije koje želimo negdje postaviti, koristimo razne filtere kako bismo bili „ljepši” i „privlačniji”.

Na satu razrednika učiteljica je najavila razredni projekt čiji je cilj bio da se učenici bolje upoznaju. Ispunjavajući kratki upitnik o drugim učenicima, Nina je shvatila kako uopće dobro ne poznaje osobe s kojima provodi većinu svoga dana. O nekima nije ni htjela znati previše, jedva da je primjećivala da su dio njezina razreda. Učiteljica je dala detaljnu uputu - učenici trebaju saznati nove informacije o jednom razrednom kolegi ili kolegici. Svatko je izvukao papirić s imenom osobe koju će pokušati bolje upoznati. Nina je s nestrpljenjem posegnula za papirićem i ugledala ime kojemu se nije nadala. Leon. Na licu joj je zatitrao mali osmijeh, a u trbuhu se pojavio neki čudan osjećaj.

Leon je dečko u kojeg je Nina bila zaljubljena u šestom razredu, ali on ju nije primjećivao. Smatra ga pristojnim, simpatičnim i privlačnim, ali njegovo prethodno ignoriranje stavilo ga je na popis osoba u razredu s kojima Nina nije previše

komunicirala. Svakako joj on ne bi bio među prvima koje bi izabrala da je mogla sama birati koga želi bolje upoznati. Ali onda je shvatila da iz toga mora izvući najbolje što može i da treba dati sebi priliku da vidi što se krije iza tog prekrasnog osmijeha. Slučajnost ili ne, i Leon je izvukao Ninu. Dogovorili su se da će se sutradan poslijepodne naći kod Leona. Nina je cijelu noć razmišljala o tome što bi mogla saznati i hoće li ono što sazna samo potvrditi mišljenje koje je imala o njemu – sladak, ali pomalo umišljen.

Nakon što je završila nastava, Nina i Leon zajedno su prošetali do Leonove kuće. Nije bilo previše razgovora, a u Nininim se mislima već motala ideja da će morati pronaći neki način da ovaj zadatak samo odrade, bez previše emocija.

No samo jedno poslijepodne u Leonovu domu bilo je dovoljno da zauvijek promijeni Ninino razmišljanje. Dan je protekao u druženju i razgovoru. Nina je saznala da Leon živi s mlađim bratom i majkom te da ih je Leonov otac ostavio prije nekoliko godina. S obzirom da majka radi u bolnici, Leon vrlo često brine o mlađem bratu Ivanu. To objašnjava mnoge reakcije i stavove koje je zamijetila kod Leona. U njemu je jednostavno prevladavao obrambeni mehanizam i potreba da zaštiti sebe od viška emocija. Kada je Nina krenula kući, Leon je rekao da će ju otpratiti jer ionako ide s bratom u park.

Puno puta do tada Nina je sjedila u parku na klupici i promatrala ono što se događa oko nje. Taj put sve je bilo isto, iste klupe, već poznata lica, a opet, sve drugačije. Promatrala je kako se Leon igra s Ivanom. Ono što je Ninu najviše osvojilo jest način na koji on to čini, trud koji ulaže da bi osoba do koje mu je stalo, njegov brat, bio sretan. U toj igri nije bilo velikih riječi, ali osjetilo se puno topline, pažnje i ljubavi.

Tog popodneva Nina i Leon saznali su mnogo jedan o drugome i shvatili da zapravo imaju dosta toga što ih povezuje. Ali ono što je još važnije, shvatili su da ljubav nisu samo romantični osjećaji, već i prijateljstvo, obitelj i briga za druge. Iako ljubav ponekad može boljeti i razočarati, ona čovjeku daje snagu i uči ga

važnim životnim lekcijama. Život bez ljubavi je kao put bez cilja. Bez nje čovjek preživljava umjesto da živi, ispunjen prazninom i sivilom, a s njom dobiva smisao, boju i razlog da se ide naprijed. Ako ljubav jednom dođe do vas, primite ju otvorena srca jer ljubav mijenja život na bolje. Ljubav zaista sve pozlati.

*Nora Miculinić, 8. razred  
OŠ Jelenje-Dražice, Dražice  
Voditeljica: Anita Stojanac*

## **Hrabrost za ljubav**

Davno, u vremenima koja polako blijede, živjela je princeza Karolina. Svaka je djevojčica sanjala o tome da vodi njezin život, diveći se njezinoj dugoj, valovitoj plavoj kosi i sjajnim zelenim očima. Karolina je, naizgled, imala baš sve.

Živjela je u veličanstvenom dvorcu, a njezini su ormari bili ispunjeni haljinama svih mogućih boja. Uz nju je uvijek bio i njezin vitez zaštitnik. Iako ga je izrazito voljela, svakoga tko bi je o tome upitao, uvjerala bi da je riječ tek o dubokom prijateljstvu. Kao princeza, znala je da je njezina sudbina unaprijed određena – morat će se udati za princa. Ipak, taj je trenutak stigao mnogo brže nego što je očekivala.

Jednoga jutra, Karolina se probudila ispunjena radošću. Napokon je stigao njezin devetnaesti rođendan! Njezini su roditelji također bili uzbuđeni, no ne samo zbog slavlja. Odmah nakon doručka, priopćili su joj vijest koja joj je promijenila sve: „Udat ćeš se, i to već za nekoliko dana!“ Karolina se nadala da će o svojoj sudbini moći odlučiti sama, no dani su počeli nezaustavljivo prolaziti u znaku neželjenih prosaca. Svaki bi dan dvorac posjetio novi muškarac. Prvi nije znao ni osnove matematike, drugi je bio znatno stariji od nje, dok je treći, iako markantan, satima pričao samo o sebi, naglašavajući kako njegova žena mora biti poslušna, kuhati i čistiti. Karolina to više nije mogla podnijeti, iako je pod teškom krunom morala ostati pristojna i nasmiješena.

Sljedećeg jutra, u njoj se nešto prelomilo. Odlučila je da joj je svega dosta. Odjenula je najobičniju haljinu, uzela tek nekoliko novčića i pobjegla iz dvorca. No, u tom trenutku uzbuđenja, zaboravila je da je njezina vjerna sjena – njezin vitez – uvijek prati. Zastala je tek usred guste šume, shvativši da zapravo nema kamo otići. Naslonila se na stoljetno drvo, a suze su same krenule. Dopustila je svoj boli koju je skrivala u sebi da napokon izađe na površinu. Nije ju bilo briga hoće li ju tko vidjeti. Osjetila je u jednom trenutku da joj se netko približava, čula je poznate korake. Točno je znala tko je. Kada je osjetila nježnu ruku na svom ramenu, bez oklijevanja se okrenula i zagrlila svog viteza.

U tom je trenutku Karolina shvatila sve. Shvatila je koga uistinu voli. Njezin je vitez bio mudar, blag i jedini uz koga je mogla biti ono što uistinu jest. Napokon je, nakon cijelog tjedna strepnje, osjetila tračak nade. U srce joj se uselio mir, ali i novi nemir. Pitala se – što će na sve to reći njezini roditelji?

**Petra Sarić, 7. razred**  
*OŠ braće Radića, Pakrac*  
*Voditeljica: Maja Farkaš*



**Magdalena Kruhak, 4. razred**  
*OŠ Marija Bistrica*  
*Voditeljica: Barica Topčić*

## Ljubav sve pozlati

Našminkala sam se, odabrala što ću obući, obula se i krenula u školu. U školi se nikad ništa zanimljivo ne događa. Pod satom sjedim sama, a veliki odmor provodim u toaletu.

Nekoliko dana zaredom čula sam kako netko u toaletu povraća. Odlučila sam doznati tko je to. U toalet je ušla Bell. Iz nekog me razloga prezire. Stalno me odmjerava i komentira nešto loše. Nju su svi dečki voljeli, no prestali su skakati oko nje kada je ušla u vezu s Raffom. Tko god bi joj prišao, njegov pogled bio je znak da se makne. Njegovi su imućni pa svakoga dana prilazi Bell s nekom narukvicom ili nekim drugim skupim poklonom. Bell je uvijek bila odjevena u kratke suknjice i *crop top*, no primijetila sam da u zadnje vrijeme nosi samo *dukse* i široke hlače. I sljedećeg sam dana stražarila oko toaleta kako bih utvrdila radi li se o Bell. Ona je inače u toalet ulazila samo kako bi si popravila šminku. Sada je odvrnula slavinu i ušla u jednu od wc kabina. Isprva sam mislila da je bolesna ili da je pojela nešto pokvareno, no putem do kuće razmišljala sam i zaključila da povraća nasilu. Pokušavala sam shvatiti zašto to radi. Svi su htjeli biti i izgledati kao Bell. Naredna tri dana nije bila u školi. Kada je došla, bila je jako blijeda. Kasnije sam Bell i Raffa ugledala u autu. Bell je bila uplakana, a Raff ljut. Čučnula sam pokraj auta pazeći da me ne ugledaju na retrovizoru. Prozor je bio malo otvoren, dovoljno da čujem. Raff joj je prigovarao kako je debela i kako nema uzak struk kao Victoria's Secret modeli. Nakon toga dana viđala sam je u teretani, ali povraćanje nije prestajalo. Pod jednim satom se i srušila, pozlilo joj je. Gledala sam TikTok i pojavio mi se njezin video. U komentarima sam uočila kako joj netko s tajnog računa piše da je debela. Pogledala sam i ostale njezine videouratke i ispod svakoga je pisalo: „Debela si!“, „Odvratna ti je kosa!“, „Užasna ti je šminka!“.

Bio je vikend pa sam šetala gradom. Prolazila sam pokraj kafića uz koji su se nalazile stube. Na tim stubama sjedila je Bell. Znala sam da sam joj mrska, no svejedno sam joj odlučila prići. Kada me ugledala, zakolotala je očima i okrenula glavu na drugu stranu.

Pogledala me raširenih očiju tek kad sam ju pitala o svakodnevnom povraćanju u školi. Rekla je da to nije istina. Spomenula sam i da sam čula razgovor između nje i Raffa. Na to mi je odbrusila: „Što tebe briga za moje probleme i zašto uopće prisluškuješ tuđe razgovore?“ Ustala je i otišla, a ja sam ostala stajati.

Na velikom odmoru, što je za nju neobično, sjedila je sama. Opet sam joj odlučila prići. Kada je vidjela da joj prilazim, krenula se dizati sa svog mjesta, no nekako sam ju zaustavila i zamolila da popričamo. Prvo sam ju upitala zašto je sama. Uzdahnula je, pogledala u pod i odgovorila kako Raffovi prijatelji šire lažne informacije o njoj pa ju svi izbjegavaju. Nismo dugo razgovarale jer sam znala da joj je i ovo bilo neugodno. Opet je tjedan dana nije bilo. Kada se pojavila, krenula su šaputanja.

Šetajući tako gradom opet sam naišla na Bell. Sjedila je na mostu i gledala kako voda teče. Naravno, opet sam joj prišla. Kada me ugledala, primila se za glavu i počela plakati. Kroz suze je govorila o odnosu s Raffom i ostalima koji su je napustili. Raffu njezino tijelo nije dovoljno vitko, prijateljice su je iskorištavale, a sada i roditelji govore o rastavi braka. Smirila se nakon nekog vremena i tada sam joj dala svoj broj kako bismo se sutra našle u nekom kafiću i još razgovarale. Nalazile smo se skoro svakoga dana. Ubrzo je počela dobivati boju u licu i izgledati bolje. Maknula se od Raffa i lažnih prijatelja te našla nove i iskrenije. Pomogla je i meni da steknem prijatelje.

Bell i ja postale smo najbolje prijateljice, tko bi rekao, znam. Našla je i novog dečka koji ju, za razliku od Raffa, poštuje i voli takvu kakva je. Mogu samo zaključiti: „Ljubav sve pozlati!“

***Nika Pisačić, 8. razred***  
*OŠ Krunoslava Kutena, Vrbovec*  
*Voditeljica: Dinka Mudri*

## Korejska ljubav

Ljubav je jedinstven osjećaj. Njega svi barem jednom osjetimo. Ljubav može biti prema nekoj osobi, stvari ili nečemu što volimo raditi.

Ja za sad imam ljubav prema plesu, pjevanju, a pogotovo prema Korejcima i K-popu. I nadam se da ću to voljeti do kraja svog života. Ljubav sve pozlati, a to znači da kad nešto radimo i trudimo se, a stvarno to volimo, tada vrijeme brže i sjajnije prolazi, a mi se lijepo osjećamo.

Zato zapamtite da sve trebate raditi s ljubavlju i uživati u tome.

**Anja Frigan, 5. razred**  
OŠ Vugrovec-Kašina, Kašina  
Voditeljica: Dijana Požgaj



**Maris Udženija, 5. razred**  
OŠ Cavtat  
Voditeljica: Ivana Gojavić

## Ljubav prema Tebi

Ljubav prema Tebi  
u srcu se rađa,  
tiho me čuva  
i putem dobrote vodi.  
Tvoja ljubav u meni  
sve brige briše,  
misli mi obasja svjetlom,  
a srce poput zlata sja.  
Kad posustanem,  
Ti si moja snaga,  
u Tebi nalazim mir  
i početak svakog dobra.  
Ljubav prema Tebi  
stalno me prati,  
u svakom koraku  
nadu mi vrati.  
I svaki moj dan,  
bez obzira na tamu,  
Tvoja ljubav  
nanovo pozlati.

***Ivan Prebeg, 7. razred***

*OŠ Ivana Gorana Kovačića, Vrbovsko*  
*Voditeljica: Manuela Valenčić*



***Larisa Marodolac, 8. razred***

*OŠ Ivana viteza Trnskog, Nova Rača*  
*Voditeljica: Ana Ćuk*

## Ljubav sve pozlati

Kad srce ljubav osjeti,  
Sve je svjetlije i ljepše.  
Smijeh se rađa, tuga nestaje.  
Ljubav oko nas sve pozlati.

Pobjeda nije samo medalja,  
već osmijeh koji svakog grije.  
Kad volimo i sunce se na nebu smije.  
Ljubav je radost koju s drugim dijeliš.  
Svaki dan se veseliš.

Ljubav sve pozlati,  
Priateljstvo svijet oboji u dugine boje.  
Nije više važno što je moje, a što tvoje.  
Samo ljubav može pokriti sve mane.  
Samo ljubav može zaliječiti rane.

**Romana Pravica, 5. razred**  
OŠ Mate Lovraka, Veliki Grđevac  
Voditeljica: Marina Nejedli



**Ivona Pavičić, 5. razred**  
OŠ Grigora Viteza, Poljana  
Voditeljica: Gordana Rusan

## Što je ljubav?

Što je zapravo ljubav? Mnogi misle da je ljubav samo voljeti što ili koga, ali varaju se. Ljubav može doći u raznim oblicima: ljubav prema životinjama, ljubav prema prirodi, ljubav prema kulinarstvu, ljubav prema čitanju i još mnogo toga.

Ljubav je uvijek tu – u lošim i dobrim trenutcima, u lijepim i tmurnim danima. Ljubav nikad ne nestaje, ona je uvijek uz tebe. Čak i kad misliš da je sve izgubljeno. Ljubav je svjetlo koje te vodi kroz razne trenutke života. Ona ti osvjetli put da možeš poći dalje u nove uzbudljive životne pustolovine. Ljubav ti pruži ruku kada padneš. Kada ne vjeruješ u sebe, ona ti pruži topao zagrljaj. Ljubav je kao tvoj imaginarni prijatelj, samo što je imaginarni prijatelj plod tvoje mašte. Ljubav je stvarna, ona nije nečija mašta. Mnogi ljudi ne mogu pronaći ljubav, ali ljubav je uvijek tu, samo trebaš imati vjeru i otvoriti srce. Tada će sve biti jasnije. Osjećat ćeš kao da je magla koja je blokirala da vidiš drugu stranu nestala. Kada pronađeš ljubav, gledat ćeš svijet drugačije.

Ja sam se pitao kako je ljubav tako snažna? Ali sve mi je sad jasno. Ljubav spaja ljude. Ljubav čini ovaj svijet ljepšim i pozlaćuje svakoga tko je pronađe.

**Leo Mesić, 6. razred**

*OŠ Banova Jaruga*

*Voditeljica: Valerija Huđa*



**Ana Marija Hlobik, 7. razred**

*OŠ Ivana Brnjika Slovaka, Jelisavac*

*Voditeljica: Katarina Najmenik*

## Teče ljubav

Teče ona,  
teče kroz moje srce  
kao voda u rijeci,  
kao kiša u cijevi.

Teče i ne prestaje.

Teče sve jače.

Do srca dolazi  
koje lupa sve jače.

Ljubav, ona me vodi,  
ona me pozdravlja,  
ona je kriva  
što mi svaku sekundu  
u ušima sve više  
odzvanja.

Možda jednom i srce zaista

stane.

Ali ona,  
ona će doći  
i u takve  
dane.

*Klara Žagmešter, 8. razred  
OŠ Ante Kovačića, Marija Gorica  
Voditeljica: Ana Mlinar*

# Ljubav je to

Kad je tu i kad je nema,  
uvijek ima nekakvih problema...

I priroda uz sjaj ljubavni  
živne i sve se čini nekako stvarnije.

Sunce  
poljima poljupce šalje.  
Ljubavne zrake dariva,  
zlačane odsjaje dobiva.

Ljubav se to zove –  
koja mnogima ostvaruje snove.

Kad je tu i kad je nema,  
uvijek s njom nekakvih problema!

**Iva Špoljar, 7. razred**

*Oš prof. Franje Viktora Šignjara, Virje*

*Voditeljica: Danijela Sunara-Jozek*



**Danijel Šamec, 4. razred**

*IV. OŠ Bjelovar*

*Voditeljica: Dragica Budić*

## Ljubavna

Ljubav je čudo koje logiku briše,  
U srce se ušulja i osjećaje piše.  
Bude ponekad i neka drama,  
A osmijeh suze miješa bez srama.  
Vodi nas često u probleme,  
Napravi kaos bez ikakve dileme,  
Ali ipak bez nje ne bi bilo ni ove teme.

*Filip Milas, 5. razred*

*OŠ Viktor Car Emin, Donji Andrijevc*

*Voditeljica: Marija Bogetić*

## Voće nema isti okus

Sve je stalo. To je bio prvi osjećaj koji me preplavio. Kao da se Zemlja prestala vrtjeti, a sve životinje zanijemjele. Čuo se samo tih šum vjetra koji se zabijao u prozor i jecanje moje majke. Moj je djed preminuo.

Bila je nemirna noć, a toplina našega doma bila je ugodna, sumnjivo ugodna. Znala sam, baš kada pomisliš kako je sve dobro i lijepo, dogodi se nešto neočekivano.

Sjedila sam u krevetu pokrivena poplunom koji još nije znao da ću ga natopiti suzama. Gledala sam *YouTube*, slušalice pojačane na najglasnije. Nisam shvatila što se dogodilo sve dok nisam vidjela susjede kako ulaze u kuću. Bila je ponoć. Zainteresiralo me je što rade kod nas tako kasno. Pratila sam njihove stope do djeda, nemoćnog i hladnog. Smrznula sam se, ni na kraj pameti nije mi došla pomisao da će izgubiti borbu koja je trajala posljednje tri godine.

Da sam znala da će nam ljetu te godine biti posljednje, smijali bismo se glasnije. Da sam shvatila da će nam zagrljaj tog dana biti

posljednji, grlila bih ga duže. Da sam zastala i osjetila da će njegov pozdrav večeras biti posljednji, uzvratila bih ga s osmjehom na licu. Da sam znala, ne bih odugovlačila, ne bih pravila planove, sutra ćemo ovo, prekosutra ono. Sad je prekasno. Čovjek ne može pobijediti smrt.

Kada je preminuo u mirnom snu, na putu do neba uzeo je i djelić mojeg srca, koje ga i dan danas oplakuje i voli. Nije volio da plačem pa sam na sprovodu suzdržavala suze toliko dugo dok mi knedla u grlu nije bila tako bolna da nisam mogla izustiti ni riječ.

I zato sad, kad god je prilika, dajem savjet svojim prijateljima: Koliko god ste zauzeti, provodite vrijeme s bakama i djedovima. Volite ih i grlite jer smrt ne čeka zeleno svjetlo. Ja sada znam zašto voće više nema onaj raskošan i bogat okus kao onda kad smo moj djed i ja sjedili zajedno pod brajdama i smijali se pticama.

**Iva Kučina, 8. razred**  
*OŠ Ljudevita Modeca, Križevci*  
*Voditeljica: Martina Valec-Rebić*



**Petra Kojić, 4. razred**  
*III. OŠ Bjelovar*  
*Voditeljica: Mirela Mužinić*

## Ljubav sve pozlati

Jučer sam čula tatu kako komentira vijesti da je zlato poskupilo. „Nafta i zlato idu gore“, kaže. Neka kriza. Treći svjetski rat na pomolu. Iran, Dubai, Amerika... Od prije Ukrajina i Rusija. Sada zlato, nafta i neki novi rat? Daleko od nas, ali ipak rat.

Na vijestima nitko ne spominje riječi prijateljstvo, ljubav, pomirenje. Mir se spominje samo da bi se reklo da ga tu i tu nema. Zbog čega ljudi čeznu za tuđom zemljom i tuđim stvarima? Zašto na televiziji gledamo suze baki, dreku očeva, slušamo naricanje majki koje sahranjuju svoju djecu?

Kaže se: „Ljubav sve pozlati.“ Može li ljubav pozlatiti one ruševine koje se stalno vrte kao neka ružna pozadina na našim ekranima? Može li ljubav pozlatiti svakodnevicu uplakane djece?

Zašto nešto tako jednostavno poput mira mora biti tako složeno i teško dostižno? Zašto ljudi ne slušaju svoju djecu koja samo žele odrastati u ljubavi u krugu svoje obitelji? Ići u školu, družiti se s prijateljima, igrati igrice na mobitelu, pa čak i čitati knjige. Zašto?

Voljela bih da rečenica „Ljubav sve pozlati!“ ne bude samo puka fraza već da se na krilima zlatne prašine ušulja u srca vođa koji određuju sudbine sviju nas. Sudbine malih, običnih ljudi.

Neka nam svima ljubav pozlati živote, a mir obasja zemaljsku kuglu jednom zauvijek.

***Eva Maria Vojković, 5. razred***  
*OŠ Frana Krste Frankopana, Brod na Kupi*  
*Voditeljica: Ana Derenčinović Shala*

## Znaš

Znaš kako oči te moje prate  
kad na hodniku se naše ruke spoje,  
odjednom osjećam sve boje.  
Znaš kako mi u srcu cvijeće svate  
kad vidim da pišeš mi poruke  
i sve riječi su mi već poznate  
jer kad bi me pitao nešto više,  
moje srce zaboravilo bi kako se diše!

**Kaja Novak, 7. razred**  
*OŠ Gornji Mihaljevec, Gornji Mihaljevec*  
*Voditeljica: Lidija Novak Levatić*

## Pogledaj svoju ljepotu

Pogledaj svoje ruke, koliko su samo životinja pomilovale.  
Pogledaj svoja stopala, odvela su te na tvoja najdraža mjesta.  
Pogledaj svoj trbuh, razmisli koliko te puta bolio od previše  
smijanja.  
Pogledaj svoje noge, držale su te kada si mislila da nisi dovoljno jaka  
da stojiš.  
Pogledaj se u oči, one su vidjele puno lijepih stvari i sretnih ljudi u  
tvom životu.  
Pogledaj svoje usne, mnogima su rekle koliko ih voliš.  
Pogledaj se i shvati koliko si lijepa iznutra i izvana.

**Nika Špiljak, 7. razred**  
*OŠ Mate Lovraka, Kutina*  
*Voditeljica: Marija Lenić*

## Se bi ti dala

Ftrgla bi dio zvezde,  
Sam kaj buš navek mel neš kaj svetli,  
Al nemam tak duge roke,  
I ipak su sam od krvi i mesa.

Posadila bi cvet pod saki tvoj korak,  
Kaj bu ti lepo i mekano dok buš hodal,  
Al' cvetje ne živi se po sud,  
I nebre rasti baš z poda.

Dala bi ti ja i celi svet,  
Onak, sam kaj buš ga mel,  
Al mi je malo preteški za zdiči,  
I nemam ga kam deti.

Zamolila bi ftiče,  
Kaj buju popevali tvoju najdražu pjesmu,  
Kaj ju čuješ dok dojdeš vun  
I nasmeješ se.

Te ti stvari nebrem dati,  
Ali imaš moje srce,  
To bu navek tvoje,  
To ti morem dati.

Ali bi htela i ja nekaj  
Ne mora biti zvezda  
Cvet niti pak celi svet.

I jena reč bu dosta  
Kaj mislim da bi i ti  
Napravil se to za mene.

**Rječnik:** ftrgla – otrgnula, zvezde- zvijezde, sam – samo, kaj – da, buš – budeš, navek – uvijek, mel -imao, neš – nešto, kaj – što, svetli – svijetli, al – ali, tak – tako, roke – ruke, bi – bih, cvet – cvijet, saki – svaki, bu – bude, lepo – lijepo, buš – budeš, hodal – hodao, cvetje – cvijeće, se – sve, sud – svuda, nebre – ne može, z – iz, celi – cijeli, svet – svijet, onak – onako, sam – samo, buš – budeš, mel – imal, preteški – pretežak, zdiči – podiči, kam – kamo, deti – staviti, ftiče – ptice, buju – budu, popevali – pjevali, dojdeš – dođeš, vun- van, nasmeješ – nasmiješ, navek – uvijek, morem – mogu, htela – htjela, nekaj – nešto, ne mora – ne mora, jena – jedna, reč – riječ, napravil – napravio, se – sve.

**Ela Šanti, 8. razred**  
OŠ Strahoninec  
Voditeljica: Dijana Pasarić



**Thea Novosel, 1. razred**  
OŠ Bedekovčina  
Voditeljica: Melita Ogrinšak

## Ljubav sve pozlati

Veljača je, mjesec ljubavi. Samo 4 dana je preostalo do Valentinova i cijela škola kreće s tom temom. Na pano, kod kuhinje, stavili su veliko drvo sa srcima, pano na prvom katu je pun srca s raznim inicijalima, a pokraj njih su motivacijske ljubavne izjave i pjesme. Čak je i sat Hrvatskog jezika prebačen na temu ljubavi. Ti nemaš neko mišljenje o tome, a isto tako nemaš niti simpatiju. Niti jedno Valentinovo do sad nisi imao simpatiju, pa valjda onda nećeš ni sada, jel' da? Taman si se nakon zimskih praznika počeo više družiti s curama iz razreda. S jednom od njih si se posebno dobro slagao te ste postali bolji prijatelji. Prošlo je tjedan dana sjajnog slaganja i napokon joj odlučiš poslati ljubavno pismo. Ne očekuješ previše, ali kad najmanje očekuješ... Ona ti isto pošalje pismo. I od Valentinova nadalje ste par. Nemojte me ništa pitati, ne znam ni sam...

**Marko Pejić, 6. razred**  
*OŠ Ante Kovačića, Zlatar*  
*Voditeljica: Antonija Krstić Peć*



**Doroteja Štefanac, 7. razred**  
*OŠ Dežanovac*  
*Voditeljica: Diana Vidović Petrović*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav je kada te netko voli,  
kada te netko za nešto moli.

Ljubav je jača od svega,  
od planina pa i od brijega.

Za ljubav se živi i diše,  
za ljubav se pjesma piše.

Ljubav je više od pjesme,  
kao voda na izvoru česme.

Ljubav je kao kapljica kiše,  
s njom na nebu duga se njiše.

Ljubav je kao bajka,  
ljubav je kad te voli majka.

Ljubav je luda,  
ljubav čini čuda.

Kad te voli tata,  
Onda je ljubav od zlata.

Za ljubav sve se isplati  
jer ljubav sve pozlati.

Ljubav je...

**Marta Marenjak, 7. razred**  
*OŠ Ivana Brnjika Slovaka, Jelisavac*  
*Voditeljica: Katarina Najmenik*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav je važna emocija koja svakoga od nas u jednome trenutku ispunjava na različite načine. Čini nam život ljepšim i uzbudljivijim, pogotovo onda kada smo zaljubljeni. Izreka „Ljubav sve pozlati” govori upravo o tome.

Tinejdžeri na spomen ljubavi odmah pomisle na ljubavne partnere. No, to ne mora uvijek biti tako. Uz pojam ljubavi vežemo obitelj, prijatelje, bliske osobe i one osobe koje volimo. Na mnoge načine tim osobama možemo iskazati ljubav. Na primjer, ručno izrađeni dar mnogo više vrijedi od kupljenog jer je rađen s ljubavlju. Ipak, neki više cijene skupe darove. Oni zaboravljaju da i maleni znakovi ljubavi, poput cvijeća, čokolade ili plišane igračke, mogu puno značiti. Zbog ljubavi neka najobičnija mjesta, kao što su park, klupa, restoran i sl., mogu postati posebna. Posebnima ih čine uspomene koje su ondje nastale.

Mnogo se neobičnih događaja odvije upravo iz ljubavi. Neki to rade zbog toga što su zaljubljeni, pa izgube „kompas”. A neki to rade zbog određene osobe u koju su zaljubljeni. Ljepota leži u tome što im upravo ta osoba u koju su zaljubljeni može pomoći pronaći pravi put, ili im pomoći da pronađu sebe. Često se dogodi da uspiju probuditi ljubav u drugima.

Zato je svima nama ljubav važna. Važno je da pružimo ljubav drugima jer će nam se ona vratiti na još ljepši način. Ljubav nas povezuje i čini svijet boljim mjestom za život. Naravno, ne smijemo zaboraviti pružati ljubav i sebi samima. Prvo moramo zavoljeti sebe da bismo kasnije mogli pozlatiti druge.

*Stela Šporčić, 7. razred  
OŠ Ivanska  
Voditeljica: Tanja Nađ*

## Ljubav sve pozlati

Kada bi vam netko spomenuo riječ 'ljubav', svi bi odmah pomislili na pomaganje starijima ili mlađima. Ali kad ja kažem riječ 'ljubav', to je nešto drugo. Neke priče su o ljubavi, drukčijesu, ali nikad ne dobiju pljesak.

To vam je kada imate nekoga koga vidate svaki dan, s kime se družite i provodite svaku svoju minutu, a ne želite. Pa tako i ja! Uvijek mi uzima stvari bez pitanja i uvijek želi sjediti pored mene... Ona očekuje da ću joj ja pomagati cijeli život. Ali pomagati za svaku sitnicu? Mislim da to nije fer. Zašto? Ne znam! Dođe mi da odem bilo gdje samo da nije blizu mene!

Zapravo, ja sam se uvijek trudila biti dobra osoba u životu. Jednostavno ne mogu proći pored nekoga bez pozdrava ili da nekome pridržim vrata. Takva sam prema svima. Ali prema njoj. Sto puta više! Oduvijek sam bila tiša i ravnala se po njenim standardima te se pitala radim li ispravnu stvar?

Puno mi ljudi kaže da joj pokažem zube i da se obranim. Neki mi kažu da ako ona može biti drska prema meni, zašto ja ne bih bila drska prema njoj? I to je cijela istina. Ljudi danas više nemaju vremena za kratki razgovor. Vrijeme leti i sve one najvažnije priče završe na dnu.

Ali shvatila sam da ljubav sve pozlati. Ako ostanem dobra prema njoj, možda će i ona biti dobra prema meni. Možda će se promijeniti? Možda će misliti dobro? Možda će me po prvi put gledati kao prijatelja? A možda će razumjeti da svatko od nas može poboljšati ovaj svijet i to najsitnijim stvarima. Ponekad čak i najtiši pozdrav ili mali smiješak mogu uljepšati nečiji dan. Živimo u svijetu gdje ljudi misle da nemaju vremena za ljubav, ali za ljubav UVIJEK ima vremena! Biti iskren je najveća istina. Sada znam da će se sva ta ljubav možda vratiti. A ako se ne vrati, to ne znači da sam krivo odradila svoj posao. To samo znači da te neki ljudi ne žele prihvatiti takvim kakav jesi. Ali kad širimo ljubav na sve više ljudi, takvih će biti sve manje! Jer kad te ljubav pozlati posljedice nisu iste.

Ponekad se promijeniš na jedan dan, ponekad na cijeli tjedan, a ponekad i za cijeli život. I takva ljubav ostaje zauvijek i nadajmo se da će je uvijek biti.

*Dora Miletić, 7. razred  
OŠ Sveta Klara, Zagreb  
Voditeljica: Jadranka Kolić Krželj*

## **Izgubljeno**

Tiho. Zima. Usamljena večer.

Sjećam se tog trenutka kao da je bio jučer.

Kad sam te ugledao, moje srce malo  
prvi put je neobično zaigralo.

Pogledi su nam se sreli, riječi su stale,  
a naše duše istinu su znale.

Ruka do ruke drhtale su ludo,  
na školskom hodniku tog dana zbililo se čudo.

Prva ljubav bila je nježna kao rosa na travi,  
pomisao na nju napravi mi zbrku u glavi.

Slomila je u meni svaku tišinu i tugu,  
oko duše mi splela proljetnu dugu.

Željku da te sretnem nakon zadnjeg sata  
skriva sam kao tajnu vredniju od zlata.  
Svaki trenutak s tobom bio je čista čarolija,  
naša srca kucala su kao skladna melodija.

Odjednom si zaboravila naše sretne dane  
i na slomljenom srcu ostavila duboke rane.

Ljubav si ugasila tiho, nestalo je sjaja,  
ostala je bolna praznina i tišina bez kraja.

Sjećanje na nas još uvijek me vjerno prati,  
pitam se hoće li bol ikada nestati.

Bila je to prva ljubav, topla, nevina, čista  
i znam da nijedna više nikad neće biti ista.

**Lukas Paspalj, 7. razred**  
OŠ Ludbreg  
Voditeljica: Marta Vrban



**Gabriela Ditrih, 8. razred**  
OŠ Mate Lovraka, Veliki Grđevac  
Voditeljica: Ana Vinković

## Ljubav sve pozlati

Oduvijek sam bila ljubitelj dubina.  
No, mrak tamo dolje ima oštre rubove,  
a gorke istine znaju posjeći do kosti.

Dugo sam gledala u duboki ponor,  
dok me njegov pogled nije počeo pretvarati u kamen.  
Tada sam potražila ljubav.

Ona je došla da me izvuče na površinu,  
i da izvuče taj mrak iz mene.  
Ljubav je ispunila pukotine moje duše tekućim zlatom.

Sve ono što je u ponoru bilo crno i zastrašujuće,  
pod tvojim dodirom dobiva sjaj.  
Više ne vičem kao dijete koje vidi nešto strašno,  
već sada živim jer znam da sam sigurna.

Ljubav je sve pozlatila, čak i moj ponor.

Sada se u njega ne vraćam da bih patila,  
već da vidim kako se tvoje svjetlo lomi u dubini moje zaljubljene  
duše.

**Helena Karača, 7. razred**  
OŠ Rudeš  
Voditeljica: Miranda Kelez

## Paola o Pauli

Moja nona se zove Paula Zoretić. Ona ima 74 godine. Živi na Zametu, riječkom kvartu, u jednoj visokoj zgradi. Čak i ako primjećujem kako stari, moja nona nastoji zadržati nekadašnju okretnost i živost. Voli boraviti u prirodi, stoga idem s njom u park, grad i u dugačke šetnje.

Kao svaka nona voli kuhati i gledati vijesti. Ponekad volimo zajedno pogledati njene najdraže serije. Nonin stan kipi od brojnih uspomena tako da često uzima u ruke stare fotografije na kojima se smiješi dama bujne smeđe kose. Smeđu boju zamijenila je srebrna. Čini mi se da su jedino oči ostale plave kao nekad, samo što se sada skrivaju iza sivih naočala. Kažu da joj je osmijeh ostao isti, da se voli smijati i širiti dobro raspoloženje kao nekad. Nona je pametna žena. Voli čitati i pričati priče što meni puno znači.

Naušnice, ogrlica s privjeskom u obliku križa, duže šarene tunike posute cvijećem, sportske hlače dovoljno govori o tome kakva je moja nona. Nema mira, ne staje. U istom trenu se žalosti ili veseli, ljuti ili se smije. Ne voli kada zbog svojih obaveza ne nađem vremena za druženje. Stalo joj je do toga da budem sretna i uvijek ponavlja isto: „Ti si moje najveće blago!“ Tada se osjećam bogato i ispunjeno.

Za mene baka Paula nije samo nona, nego i osoba kojoj vjerujem baš sve. Pokušat ću uvijek biti kao ona. Biti sposobna kao ona, biti vedra, okretna. Ona je moj uzor. Volim je i vjerujem joj. Nona je moja podrška i osoba kojoj se uvijek mogu vratiti, osoba koja zna što osjećam i kad ništa ne kažem. Imati nonu Paulu pokraj sebe, znači imati nekoga tko te bezuvjetno voli.

**Paola Zoretić, 5. razred**

*Oš Čavle*

*Voditeljica: Dolores Maršanić*

## Zaboravljena ljuljačka

Na kraju starog dvorišta, ispod oraha, visjela je ljuljačka. Drvena daska i dva konopca izbljedjeli od sunca, promrzli od godina. Nitko se više nije ljuljao.

Nekada, svako popodne bilo je ispunjeno smijehom. Mala stopala u letu, još manje ručice koje su gurale pažljivo, dovoljno jako da odleti, ali ne previše da padne. Glasovi puni života.

Vrijeme je prolazilo. Ljuljačka je škripala, ali nitko ju nije čuo. Dvorište je utihnulo. Kuća je ostala ista, ali prazna. Ljudi odu, gradovi se promijene, život povuče svakoga na svoju stranu.

Jednog dana, netko se ipak vratio. Stao je ispred oraha, pogledao ljuljačku, i sjeo. Drvena daska je škripnula ispod težine odraslih godina. Pogledao je prema svojoj staroj kući, koja je prije bila puna veselja. Pogurao se jednom, kao nekad. Ali sada, nitko nije stajao iza da ga uhvati ako padne.

**Nika Špiljak, 5. razred**  
OŠ Mate Lovraka, Kutina  
Voditeljica: Marija Lenić



**Helena Žalac, 1. razred**  
OŠ dr. Jure Turića, Gospić  
Voditeljica: Sanja Puškarić Delač

## To sam ja

Pomalo mi je neugodno pisati o sebi. Lijepo je kad o nama pišu ili govore drugi jer se ne volim hvaliti. Ukoliko vam se nešto napisano učini hvalom ili vas podsjeća na Gopčevu pjesmu *Ja volim samo sebe*, nije namjerno. Pisati o sebi znači malo se otvoriti, a to mi ponekad nije lako. Ipak, pokušat ću iskreno opisati kakva sam osoba.

Za sebe mogu reći da sam pristojna i nastojim biti dobra prema drugima. Pomalo sam samozatajna kada se nađem u nepoznatom društvu ili u situacijama u kojima se ne osjećam sigurno. Tada mi treba malo vremena da se opustim i pokažem kakva sam zapravo. Kada se naviknem na ljude, postajem razgovorljivija i vedrija. Vrijedna sam i redovito izvršavam svoje školske obveze, iako nisam superodlikašica. Trudim se učiti i dati sve od sebe jer znam da se rad na kraju isplati. Ponekad imam problem pokazati svoje pravo znanje pa dobijem poneku lošu ocjenu zbog čega mi bude žao. Tada se pitam jesam li mogla bolje. Ipak, takvi me trenutci nauče da ne smijem odustati. Brzo me prođe loše raspoloženje i vratim se svojim svakodnevnim aktivnostima. Smatram da je važno učiti iz pogrešaka i nastaviti dalje. Prijateljstvo mi je jako važno i sretna sam kada s prijateljima dijelim i lijepe i teške trenutke. Ponekad me netko od prijatelja povrijedi, ali nastojim ne zadržavati ljutnju. Uvijek opraštam jer mi je tako lakše i ne volim nositi teško kamenje u srcu. Vjerujem da je ljepše voljeti druge i misliti o njima dobro. Volim školu, iako ponekad osjećam da u njoj nisam prava ja, da sam neka druga Iva koja ne uspijeva pokazati sve što zna. Možda je to prirodno i normalno u pubertetskim godinama. U krugu obitelji i s prijateljima na ulici opuštena sam i spontana. Tada sam svoja i ništa me ne opterećuje. Rado pomažem baki i mami u kuhinji jer tamo pronalazim mir. Volim kuhati i često isprobavam nove recepte. Kažu da mi to dobro ide pa bi u budućnosti kuhanje moglo postati i moje zanimanje. Veseli me kada mogu razveseliti druge svojim jelima. Također volim pomagati prijateljima, susjedima i životinjama jer me to ispunjava.

Kamo će me put odvesti, još ne znam. Znam samo da ću se truditi biti dobra osoba. Nastojat ću izvršavati svoje obveze, cijeniti pruženu ljubav i poštovati druge. Bit ću kritična prema nepravdi i nepoštenju jer smatram da svatko zaslužuje pošten odnos. Nadam se da ću s vremenom uspjeti izgraditi jedno čvrsto i iskreno svoje ja.

*Iva Ćosić, 7. razred  
OŠ "Pavao Belas", Brdovec  
Voditeljica: Ivanka Tomić*

## **Ljubav sve pozlati**

Jedna riječ i jedan tren,  
Jedan mig da si njen.  
Dala je znak,  
Pokazala vlak...

Ukrcaj se!  
Ne putuj dugo!  
Putnici koji dugo putuju  
Uvijek tuguju.

Tračnice vlakova starih  
Čule su suze malih.  
Malih ljudi koji ljubav traže,  
Na jednom peronu prepunom straže!

Zaboravi kišu i tugu,  
Gledaj u nebo, vidjet ćeš sunce i dugu!  
Vlak ispod nje proći neće.  
Siđi što prije, vlak dalje kreće!

Ljubav nije dugo putovanje.  
Ljubav je kratko,  
Milo i slatko  
Čekanje!

Zlata je vrijedna,  
Ta žica jedna  
Po kojoj hodaš  
I ne padaš!

Sunce poslije kiše  
Pozlati ljubav još više!  
Duge nestane brzo,  
Dok srce se nije smrzlo!

Zlatne poluge sunca  
Srce su probudile snježno.  
Izađi iz vlaka tuge!  
„Volim te”, šapni nježno.

*Emma Kos, 8. razred*

*OŠ Bedekovčina*

*Voditeljica: Ivana Kranjčec*

## **Ljubav koja donosi glas**

Tara nije pričala od svoje devete godine, tada je u požaru izgubila svoj dom. Trenutno ima dvanaest i njezini su roditelji pokušali sve što su mogli, ali još uvijek u te tri godine nije ni riječ. Njezini su je roditelji od tada vidjeli kako se smiješi samo dva puta, oba puta kada joj je u krilo legla bakina mačka Pahuljica. Pahuljica je bila prediva bijela mačka plavih očiju boje mora, vrlo sitna, nježna i umiljata. Ali otkako je baka odselila u drugu državu, kako bi se teta mogla brinuti o njoj, s njome je otišla i Pahuljica pa je Tara otada nije vidjela. Prije požara, Tara je bila bistro i razigrano dijete, a njezinim se roditeljima činilo da nikada neće zašutjeti i to im je ponekada išlo na živce, no sada, samo tri godine kasnije, dali bi sve da ponovno čuju njezin glas. Dok su Tarini roditelji provodili očajni još jednu noć razmišljajući što bi mogli napraviti da Tara opet progovorili, upravo je na drugome kraju grada jedna napuštena mačka krenula lutati prema njihovom domu u koji su se uselili

nedugo nakon požara. Idućega jutra dok su Taru vodili u školu ispred njihove kuće. vidjeli su jednu sitnu šarenu mačku. Dogodilo se nešto što Tarini roditelji nisu očekivali: Tara se nasmiješila, a mačka joj je oprezno prišla i počela joj se trljati uz nogu. Tara je polako sjela na tlo i počela nježno maziti mačku pa se ona počela valjati na leđima. I Tara je prvi put nakon tri godine ispustila zvuk toliko tih da su ga njezini roditelji skoro propustili, ali bili su sigurni u jednu, nakon tri godine Tara se konačno nasmijala. Istoga dana, kada se Tara vratila iz škole, mačka je i dalje bila ispred kuće čekajući ju. Tara je zatim, glasom toliko tihim da ako nisi obraćao pažnju, nikada ne bi primijetio da je nešto rekla, roditeljima tiho prošaptala: „Može li biti naša?“. Njezini su roditelji susprezali suze i s velikim osmjesima na lici joj poručili: „637“, što je na njihovom tajnom jeziku značilo uvijek i zauvijek. I sada, tjedan dana poslije, u dom Tarine obitelji vratio se isti žamor koji je tamo bio i prije tri godine. I tako je najnoviji član obitelji pozlatio cijelu obitelj, vrativši joj njezin glas.

***Mila Jakelić, 6. razred***

*Katolička osnovna škola Virovitica*

*Voditeljica: Hana Grba*



***Nika Modrić, 7. razred***

*OŠ Berek*

*Voditeljica: Ana Ćuk*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav sve pozlati  
kad me mama u zagrljaj uhvati.

Kad mi tata bombone želi dati  
i kad mi sladoled plati.

Ljubav pozlati i najsjajnije zlato  
i najprljavije blato.

Ljubav pozlati leptire male  
i pčele koje su nam med dale.

Ljubav pozlati i najtmurniji dan  
i najtužniji san.

A kada ljubav u srce dođe moje,  
u meni se razliju najtoplije boje.

Ljubav pozlati srce moje malo  
koje mi je je zbog jednog dječaka muke dalo.

**Barbara Petrčić, 5. razred**  
OŠ Dragojle Jarnević, Karlovac  
Voditeljica: Milenka Pervan Stipić



**Tesa Ivak, 4. razred**  
OŠ Marija Bistrica  
Voditeljica: Barica Topčić

## Jesen u mom kraju

Usred ljepote Bilogore leži jedno malo selo. Tamo su ljudi dobre volje i velikog srca. Možda ste pogodili, ali ako niste reći ću vam - Babinac. Neki bi rekli da tamo žive same babe, naravno ima baba kao u svakom selu, ali ovdje ima i nas mladih. Ne dajte da vas ime zavara!

Došla je jesen, meni najdraže doba godine. Svo ono raznobojno i razigrano lišće, bogatstvo jeseni; kesteni, kukuruz... Kako li je samo lijepo. A još je ljepše opet vidjeti ljude vani na dvorištima nakon što smo svi cijelo ljeto bili zatvoreni u svojim kućama u hladu. U Babincu ljudi sada beru kukuruze, grabljaju lišće, rade jesenske poslove. Boje u mom Babincu su kao u nekoj veseloj dječjoj bojanci. Zadnjih par dana sam provela u kući jer je padala kiša, voda je lijevala kao luda. A lišće je plesalo na vjetru kao profesionalni plesači. Samo zamislite, tmurno nebo i tužno vrijeme su recept za loše raspoloženje, i onda u potpunom kontrastu šareno i jarko lišće. Svoje vrijeme u kući provela sam s obitelji u toplini svoga doma. Tih dana većinom sam gledala filmove, tražila sam baš onako jesenske filmove. Nakon par dana kiša je prestala i opet su svi bili vani. U našem selu postoji Dobrovoljno vatrogasno društvo i skoro svi iz sela su članovi. Pozvali su nas da dođemo i gledamo vatrogasne vježbe. To je bila odlična prilika da izdvojimo vrijeme i opet se svi skupa družimo. Poslije je bilo hrane i glazbe a najviše zabave i smijeha.

Volim svoje selo no sve je manje ljudi u njemu i htjela bih da nas bude više jer ako se ovako nastavi za sto godina neće biti mog prelijepog Babinca.

**Maja Brnjaković, 8. razred**  
*OŠ Velika Pisanica*  
*Voditeljica: Nataša Saraja*

## Ljubav sve pozlati

Moj djed bio je jedan od najbogatijih ljudi na svijetu, ali mana mu je bila škrtost. Sve svoje zlato skrivao je od obitelji.

Jednog jutra začula sam plač. Činilo mi se da dopire iz djedove sobe pa sam odjurila prema tamo ne bih li saznala što se događa. Kada sam povirila u sobu, shvatila sam da je prazna. Ponovno sam začula jecaj, ovoga puta činilo mi se da dopire iz kuhinje. Polako sam odškrinula vrata i tiho se ušuljala kao da sam špijun na tajnome zadatku. U kuhinji me dočekala majka. Upitala sam je što se zbilo, premda sam zbog suza na njezinom licu slutila ono najgore. I bila sam u pravu. „Djed više nije s nama“, tiho mi je kazala. Te riječi pogodile su me ravno u srce. Otrčala sam niz hodnik prema njegovoj sobi kako bih se uvjerila da ga uistinu više nema. U sobi je sve izgledalo kao i uvijek. Krevet je bio posložen, sve je bilo na svome mjestu, samo djeda nije bilo. Prišla sam krevetu i na njemu ugledala papirić na kojemu je pisalo: „Kada je noć svi me koriste.“ „To je zagonetka!“, pomislila sam. Otišla sam do lampe, ali nisam ništa pronašla. Tada sam se sjetila da djed ispod kreveta drži svijeću koju sam mu izradila za rođendan. Spustila sam se na koljena i pružila ruku ispod kreveta ne bih li je izvukla. Pored svijeće napipala sam papirić. Izvukla sam ga i pročitala: „Svi me vole, a nepotreban sam!“ Odmah sam pretpostavila da je rješenje moj pas Bole, i bila sam u pravu! Sljedeći papirić bio je na njegovoj ogrlici. Pisalo je: „Tamo dane brojim!“ Dugo sam razmišljala što bi to moglo biti, a onda sam se sjetila kalendara. Na stolu u djedovoj radnoj sobi stajala je jedna drvena kutija na kojoj je bio izrezbaren kalendar. Uzbuđeno sam je dohvatila, ali sam se razočarala kada sam shvatila da je zaključana. Razmišljala sam gdje bi se mogao kriti ključ. Pretražila sam police i ladice, ali nije bilo uspjeha. Vratila sam se u svoju sobu i sjela na krevet kako bih malo razmislila o svemu. Obuzela me tuga za djedom pa sam posegnula za medvjedićem kojega mi je davno darovao za rođendan. Promatrala sam medvjedića, a onda sam ga ugledala! Oko njegovog vrata visio je konopčić, a na njemu ključ. Ponovno sam se odšuljala do djedove

radne sobe, čvrsto stišćući ključić u ruci, kao da skrivam neku tajnu.

Otključala sam kutijicu, a u njoj sam pronašla posljednji papirić na kojemu je pisalo: „Moje zlato si ti.”

***Nera Stipišić, 6. razred***  
*OŠ Petra Hektorovića, Stari Grad*  
*Voditeljica: Maja Božiković*

## **Brojevi**

Jedan osmijeh kao sunce sja,  
dva oka što sve tajne znaju,  
u tri koraka do srca stižu  
i sa četiri suze tugu brišu.

Pet riječi što ljubav pričaju,  
kao šest zvijezda na nebu blistaju  
i sedam puta srce kuca jače,  
jer osam snova život živi.

Do devet puta se želja rađa  
jer preko deset je razloga zašto te volim.

Brojevi su tu, ali ti si sve.  
I u njima je moja ljubav - beskonačna.

***Jasminka Zećiri, 7. razred***  
*OŠ Jurja Habdelića, Velika Gorica*  
*Voditeljica: Ksenija Lažeta*

## Trag sreće

Oduvijek volim blagdane jer je tada u našoj kući najviše radosti, obitelj je na okupu, drvce okićeno, kuća je puna kolača i darova koje otvaramo na božićno jutro. Ne znam koliko ljudi pamte događaje iz najranijeg djetinjstva, ali ja jedan itekako pamtim. Imala sam nepune četiri godine.

Na badnje jutro probudilo me zvono s ulaznih vrata. Tata je otvorio, a poštar tražio mene. Raščupana sam došla do vrata, a on me upitao: „Jesi li ti Ira Brkljača?“ Začudeno sam promucala: „Jesam!“ pa preuzela ogroman paket uz kratko: „Hvala Vam.“ Uz tatinu pomoć dovukla sam ga u dnevni boravak pa otvorila. Od cike i smijeha tresla se kuća. Mama, tata i teta oduševili su se mojom reakcijom. Svaka nova stvar koju sam vadila bila je popraćena vriskom. Na vrhu paketa bila su dva mala i dva velika plišana Lino medvjedića. Trčim, nosim jednoga teti, drugoga mami. Onda vadim Lino jastučić pa mekani, bijeli zamotuljak. Tata uzvikne: „Vidi ovo!“ i dok odmotava dekicu na medvjedića, nastavlja: „Tko ti ovo šalje?“ Ja ga ne slušam! Skačem, veselim se, vadim slatkiše i trčim u sobu ostaviti plišanice. Onda počinjem tražiti ime pošiljatelja. Uzalud!

Dugo su me u obitelji zafrkavali da je paket poslao medvjedić Lino, a u stvari je to bio moj voljeni tetak. Teta je sve znala pa je snimila video koji dan danas rado i često gledamo. Nije to najskuplji, ali meni je to najdraži dar koji sam ikada dobila! Jednom kada odrastem i prisjetim se tog trenutka, probudit će dijete u meni!

***Ira Brkljača, 7. razred***  
*OŠ „Sveti Matej“, Viškovo*  
*Voditeljica: Jasmina Mamula*

## Ljubav sve pozlati

Kad vidiš nekog tužnog,  
zagrljaj mu daj.  
Za dana tmurnog  
pomoći će, znaj.

Kad sretneš bilo koga,  
bogata il' sirota,  
pozdravi ga  
jer je dio ovog svijeta.

Kad oca il' majku  
umorne vidiš,  
pruži im ruku  
jer znaš da ih voliš.

Kad na cesti mače  
pokislo vidiš,  
srce te peče  
pa ga uz se primiš.

Kad vidiš nekoga da pati,  
uvijek s ljubavlju svrati  
jer ljubav sve pozlati.

**Lana Barišić, 8. razred**  
*OŠ Ivana Nepomuka Jemeršića, Grubišno Polje*  
*Voditeljica: Marina Miletić Herout*

## Tragedija stvorila prijateljstvo koje traje

Sile prirode prije nešto više od pet godina pokazale su svu svoju snagu i okrutnost kad su potresom pogodile moj grad Petrinju i njezinu širu okolicu. Razorna snaga rušilačke energije podzemlja u svega nekoliko sekundi pretvorila je ulice mojeg grada u ogroman oblak prašine, polomljenih crjepova, cigle i komada betona. Mnoštvo kuća jednostavno se srušilo pod snagom tla koje se valovito gibalo. U danima koji su uslijedili nakon te prirodne katastrofe pomoć je počela pristizati u Petrinju u vidu dolaska mnogobrojnih volontera koji su došli pomagati ljudima koji su u svega nekoliko sekundi ostali uglavnom bez svega što su imali. Sa sobom su donosili i donacije ljudi koji su suosjećali s mojim sugrađanima i koji su na taj način željeli pomoći. Moja škola nosi ime velikog dječjeg pisca Mate Lovraka i sama je bila oštećena u tom razornom potresu, ali puno više štete potres je izazvao na obiteljskim domovima učenika moje škole. Zato je svaka donacija njihovim obiteljima bila nužno potrebna i hvalevrijedna. Među prvima koji su mojoj školi priskočili u pomoć prikupljenim donacijama koje su skupili među učenicima svoje škole bili su djelatnici Osnovne škole Mate Lovraka iz Zagreba. Osjetili su potrebu ublažiti tragediju koja je zadesila njihove imenjake iz Petrinje u blagdansko vrijeme. Baš kao u poznatom romanu Mate Lovraka male su se ruke složile da bi napravile plemenito djelo protiv elementarne nepogode, i to puno snažnije nego što je bila mećava. Još vrijednije od prikupljenih donacija bila je poruka naših imenjaka iz Zagreba koju su svojim činom poslali, a to je da nismo u toj, za moj grad nezapamćenoj, prirodnoj katastrofi prepušteni samima sebi. Kao što je zajedništvo ugrijalo male ruke koje su iz snijega otkopavale zatrpani vlak, tako je i poruka podrške uz poslone donacije ugrijala i naša srca tog kasnog prosinca 2020. godine. Nakon što smo se malo oporavili od svih doživljenih stresova i nakon što smo učinili našu školu ponovno funkcionalnom, prihvatili smo poziv naših imenjaka da ih posjetimo u njihovoj školi. Time se nastavilo prijateljstvo naših dviju škola koje je započelo njihovom pomoći nama kad nam je bilo najpotrebnije, a nova

epizoda tog divnog prijateljstva uslijedila je u proljeće prošle školske godine kad su oni došli nama u posjeti. U divnom druženju učenika i nastavnika naših dviju škola mogli smo se međusobno bolje upoznati kroz zajedničke sportske aktivnosti (utakmice mješovitih momčadi obiju škola u košarci i odbojci), kviz znanja o piscu čije ime nose naše škole te kroz razgledavanje Petrinje koja se obnavlja i čije rane nastale onog nesretnog prosinca polako nestaju pod novim krovovima i fasadama kuća i zgrada koje se obnavljaju ili grade iznova. Sigurna sam da bi pisac čije ime nose naše škole bio ponosan na ovo prijateljstvo nas lovrakovaca koje će se nastaviti jer će uvijek biti generacija koje će pamteći lekcije Lovrakovih romana biti spremne udružiti svoje snage i učiniti dobro djelo ma kakva prepreka stajala na putu!

**Lea Matijević, 7. razred**  
*OŠ Mate Lovraka, Petrinja*  
*Voditelj: Jurica Maraković*

## Ljubav

Ljubav je kao rijeka  
koja nigdje ne staje.  
Ljubav je upornost  
koja nikad ne odustaje.

Ljubav je kao vrijeme.  
Svako je posebno na svoj način.  
Ljubav je kao hrana.  
Moraš pogoditi pravi začim.

Ljubav je kao zrak.  
Ne vidiš ga, a znaš da postoji.  
Ljubav je nagrada,  
koju samo najbolji osvoji.

**Teo Baložinec, 7. razred**  
*OŠ Martijanec*  
*Voditeljica: Danijela Špoljarić*

## Zlatna ljubav

Ljubav je plamen što neprestano gori.  
Srce je simbol, snaga koja stoji.

Nema joj kraja  
putuje kroz nas, ne nestaje joj sjaja.

U njenim rukama budućnost je čudna  
kao rijeka koja je uvijek budna.

Ona granice nema, ni zida  
Samo energija koja se pretvara bez stida.

Dok crno platno plavo nebo prekrije,  
neće pobjeći ni prije ni kasnije.

Ostat će svakome zauvijek u glavi  
dok ju se promatra zlatnu u slavi!

**Paula Sabo, 7. razred**  
OŠ Franje Krežme, Osijek  
Voditeljica: Margareta Zdelar



**Dora Rogan, 1. razred**  
OŠ Bedekovčina  
Voditeljica: Melita Ogrinšak

## Ljubav sve pozlati

Kako,  
jednog dana,  
neka nepoznata i nebitna osoba u životu,  
može postati svaka sekunda,  
sva sreća, i tuga, i ljutnja,  
svaki dan i noć,  
svaka želja i molitva,  
nisam razumjela.

Ali onda sam upoznala tebe.  
Na prvom susretu,  
na prvi pogled,  
nešto je kod tebe bilo drugačije.

Možda tvoj osmijeh,  
od uha do uha,  
s rupicama na licu,  
koji obasjava cijelu sobu,  
koji tjera oblake i ružne osjećaje,  
koji grije nježno i sramežljivo.

Možda tvoje oči,  
kao najtamnije dubine mora,  
koje u jednom pogledu govore više  
nego što mogu bilo koje riječi.

Možda tvoje meko srce,  
srce koje me grije,  
srce koje se brine,  
i s tolikom ljubavlju  
sve pozlati.

Drugačiji si cijeli ti.  
Tvoj karakter,  
tvoj stil,  
tvoje oči,  
tvoje sve.

Postao si zato  
svaki moj osmijeh,  
svako dobro jutro i laku noć,  
svaka riječ priče,  
svaki stih moje pjesme,  
svako uvijek, možda, i nikad,  
najglasniji šum,  
i najtiša riječ,  
svako „Bože, čuvaj ga“.

Tek sada razumijem  
zašto  
ljubav sve pozlati.

***Elenor Šaškor, 7. razred***  
*OŠ „1. listopada 1942.“, Čišla*  
*Voditeljica: Zrinka Pavković*

## **Ljubav sve pozlati**

Ljubav nam da radost i tihi sjaj,  
u srcu probudi osjećaj.  
Kad dođu dani tamni,  
ona ih svojom snagom pozlati.

Ljubav nam daje snagu i mir,  
iz njenog izvora nastane vir.  
Kad život postane težak i nije lak,  
ljubav se pobrine i da znak.  
Ne boj se, budi jak!

***Sara Tomić, 6. razred***  
*OŠ August Cesarec, Ivankovo*  
*Voditeljica: Marija Jurić*

## Ljubav sve pozlati

Ljubav, ljubav, ljubav ...  
ona sve pozlati.  
Ljubav se isplati.  
Vidjeti dvoje ljudi kako šecu,  
nešto je najljepše na svijetu.

Obitelj na okupu, toplina doma,  
tu je radost i sreća.  
Kada volimo i kad nas vole,  
srca su nam veća.

Ljubav kada se dogodi,  
ona sve srećom pogodi.

**Lucija Baotić, 7. razred**

*OŠ Davorina Trstenjaka, Hrvatska Kostajnica*

*Voditeljica: Rada Cikuša*



**Lota Kocijan, 5. razred**

*Katolička osnovna škola u Virovitici*

*Voditeljica: Ana-Marija Brodjanac*



# Novinarski ostvaraji



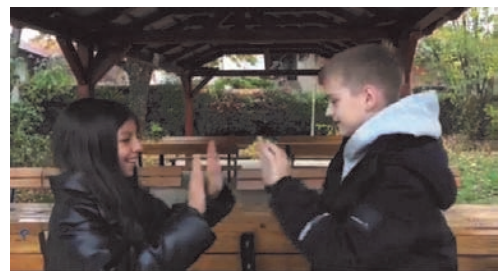
## Novi početak

### Najljepše je gdje je srce

*Rat, siromaštvo, nasilje, politička i ekonomska sigurnost prisiljavaju roditelje i njihovu djecu da napuste rodni kraj i bolju budućnost potraže u novoj domovini.*

U moju se ulicu prije pet godina, baš uoči potresa, doselila Martina s mamom Pamelom, tatom Ivanom Diegom i bratom Diegom Ignacijom iz daleke Bolivije. Morali su otići zbog siromaštva, kriminala, nesigurnosti i bojazni za vlastiti život. Danas Martina pohađa peti razred. U isti je razred došao i Maks, izbjeglica iz Ukrajine iz Hersonske oblasti. Pet je dana putovao iz Nove Kahotke kroz Ukrajinu, Poljsku, Slovačku, Mađarsku i Austriju dok nisu stigli Hrvatsku.

Nakon sata tjelesnog na školskom igralištu ispočetka sramežljiva Martina i nešto razgovorljiviji Maks ispričali su mi kako su se zajedno s roditeljima snašli u novoj sredini.



Zaigrani petaši Martina i Maks

„Moji roditelji rade online od kuće, mama je postala *team lider*, bave se internetskom prodajom. U Boliviji je mama radila kao učiteljica engleskog, a tata je bio trgovački putnik. Brat je igrao nogomet, završio je srednju automehaničarsku i danas rekreativno

igra u NK Čulincu“, započela je Martina.

Maksova mama Lena radi u reklamnoj kompaniji, a tata Kosta ima pune ruke posla kao električar. S njima živi i baka Svjeta koja se zaposlila u Metrou.

### **Razdvojeni, ali povezani**

Iako su se dobro snašli u novoj školi, nedostaju im stari prijatelji i neki članovi obitelji.

„Nedostaje mi prabaka i moj stari trinaestogodišnji mačak Tinka koji su ostali u Kahotki. Prabaka se brine o Tinki, Alisi i njezinim mačićima. Preko WhatsApp-a čujem se s Timotejem i Jegorom, prijateljima iz razreda. Ponekad zajedno odigramo online *Minecraft*. Tima živi u Harkovu i školu pohađa u podzemnom skloništu, a Jegor je odselio u sigurniju Latviju. Prijatelji mi jako nedostaju, odlično smo se slagali i nikada se nismo svađali. Kad je rat počeo, noću je bilo užasno, bojao sam se. Budile su nas eksplozije, rakete su letjele iznad naše kuće. Vladao je *miran sat* i dugo nismo smjeli izlaziti iz skloništa.“

Martina je prošlo ljeto s mamom otputovala kod bake Rachele i djeda Ivana Carlosa u rodni Sucre, glavni grad Bolivije. Odmah na aerodromu dočekale su ih blokirane ceste pa su morali pješaćiti do grada i djedove kuće. Mama joj je rekla da je čvrsto drži za ruku jer su tamo česte krađe djece. No, sve su brige nestale u ponovnom susretu s obitelji i sestričnom Isabelom. Djed joj je skuhaio omiljeno jelo – *buñuelo*, pržene uštipke sa slatkim preljevom koji se često pripremaju i za Božić.



Maksovi ljubimci u Novo Kahotki



Martinina obitelj u Sucri

## Prijateljstvo počinje osmijehom



Prvog dana u Zagrebu Martinu je pozdravio sitan snijeg i bilo joj je jako hladno nakon tople bolivijske klime. Obradovala se vožnji u ugrijanom tramvaju koji je tada prvi put vidjela. Najviše se razveselila novim prijateljicama Božici i Petri koje su je svakog jutra s velikim osmijehom dočekivale u razredu. Ubrzo je počela trenirati step u Plesnom studiju Step by Step i na svakom se treningu dobro zabavi s prijateljicom Meri s kojom pleše u paru.

Maks se prisjetio početnog učenja jezika: „Hrvatski je jako čudan, pun je neobičnih riječi. I danas neke ne mogu točno reći kao *nariče* i druge riječi na Č ili Ć koje se teško izgovaraju. U hrvatskoj školi imam puno više zadataka nego što sam imao u Ukrajini. Teško mi je nakon ćirilice pisati na latinici, rukopis mi baš i nije uredan.“

Bilo je i situacija kad su ih drugi učenici povrijedili. Martini se rugala djevojčica koja je, srećom, prije dvije godine odselila iz razreda. I Maks je doživio ruganje na igralištu zbog pogrešnog izgovaranja riječi na hrvatskom. Zaštitili su ga dečki iz razreda i sve

rekli učiteljici.

I Bolivija i Ukrajina površinom su puno veće od Hrvatske, ali zanimljivi primorski gradići i toplo more osvojili su ih svojom ljepotom. Maks je odrastao na obali Crnog mora, no više mu se sviđa Jadransko more i Pula u kojoj je ljetovao. Martina je posjetila Senj, rodni kraj tatinog pradjeda Ivana Tomljanovića, i zaseok Krivi Put iz kojega je krenuo na dugi put do Južne Amerike.

### **Gdje je srce, tamo je dom**

„Ukrajina je moja prva domovina, tamo sam se rodio i proveo skoro cijeli svoj život, punih osam godina. Hrvatska je moja druga domovina koja me lijepo prihvatila. Mislim da ću još dvije godine ostati ovdje, a onda se vraćam u Ukrajinu jer rat mora završiti“, sa sjajem u očima izgovara Maks.

„Pola sam života provela u Sucreu, a pola u Zagrebu. Ovdje mi je ljepše, osjećam se sigurnije i slobodnije, ali moja prva domovina Bolivija uvijek će ostati u mom srcu. Možda u budućnosti odem u New York na plesnu akademiju Juilliard kako bih usavršila svoje plesne korake. Trenerica Jasminka podupire moj talent i zadaje mi sve kompliciranije solo koreografije.“

I Maksu se dopala ideja da jednom živi u Americi. Odabrao bi Floridu jer voli sunce i more. Kad bi ulovio zlatnu ribicu zaželio bi da nema rata, da obitelji žive zajedno, da su roditelji, bake i unuci pod istim krovom i da ih nikakvo zlo nikada više ne može rastaviti.



U razredu

**Dora Fišuš, 7. razred**  
*OŠ Marije Jurić Zagorke, Zagreb*  
*Voditeljica: Melita Horvatek Forjan*

*Intervju s Majom Brkljača, dugogodišnjom novinarkom  
riječkog dopisništva RTL-a*

## **Televizija kao poziv – čarolija i ljubav jače od svakog izazova**

„Da me sada pitaš koji bih posao radila ako mogu birati baš bilo koji na svijetu, odgovor bi bio televizija. Ima u njoj neke teško objašnjive čarolije.

Navučesh se, uđe ti pod kožu!“, ističe novinarka koja riječke priče u program RTL-a donosi već 17 godina. Voli svoj posao, a ja to dobro znam jer je ona moja teta, ali i moj uzor. Iako radi neuobičajen posao, ja sam se naviknula pa mi je jednako gledati je na zaslону ili u dnevnom boravku. Vodila me na snimanja, montaže, javljanja, a za grupu radijskih novinara naše škole dogovorila je posjet RTL-u u Zagrebu gdje su istaknuli ključnu ulogu dopisnika. Zato je pala odluka za intervju s tetom. Nema teme o kojoj nije izvještavala, a u iskrenom razgovoru otkriva kako izgleda svakodnevnica dopisnika ispred i iza kamere.

Tijekom posjeta središnjici RTL-a u Zagrebu poznata televizijska lica upoznali smo u opuštenoj atmosferi. Istaknuli su kako bez dopisnika ne bi bilo informativnih emisija. Kako bi opisala svoj dopisnički posao na televiziji?

Opisala bih ga kao odgovoran i zanimljiv. Iako imamo radno vrijeme, posao novinara ne prestaje nikada. Stalno osluškujemo, prikupljamo informacije, pratimo što se događa oko nas.

Znači li to da se i nakon dolaska s posla, u istome danu možeš vratiti natrag na posao?

Naravno! Jedne večeri sam tek došla s posla, večerala i izašla u dvorište. U daljini gusti dim, zovem vatrogasce. Za 3 minute sam u autu, a za 15 na požarištu! Plamen suklja 10 metara u zrak, a u blizini stotine stanova. Snimamo do pred zoru, par sati sna i natrag na posao, na montažu priloga. Ružne stvari događaju se u svako doba dana i noći, naš je posao snimiti ih.

Možeš li planirati život? Događa li se da ujutro kreneš na posao na jedan radni zadatak, a završiš na stotom mjestu?

Sjećam se snimanja jedne priče u centru Rijeke, zazvoni mi mobitel i u roku od pola sata snimatelj i ja vozimo se u Italiju u kojoj se dogodio razorni potres! Zato je u redakciji i autu uvijek ruksak s rezervnom odjećom. Umjesto da se kući s posla vratim iste večeri, vratim se za tri dana iz druge države.

Postoje li pravila kojih se uvijek držiš kada radiš svoje priloge?

Bez obzira tko je sugovornik, ne ustručavam se pitati ono što me zanima ni reći što mislim. Svaku informaciju provjeravam iz više izvora, uvijek svima dajem priliku da kažu svoju stranu priče. Objektivnost i točnost, to je ključno. Začinjeno emocijom!

### **Kao u pjesmi, ljubav sve pozlati**

**Ljudi često na posao odlaze nevoljko, teško im je i ne uživaju. Otkud kod tebe tolika ljubav prema poslu?**

Često razmišljam o tome kolika sam sretnica jer radim ono što volim i još za to primam plaću. Zna i kod nas biti izazovnih dana, ali nikada mi nije palo na pamet promijeniti posao. Da me sada pitaš koji bih posao radila ako mogu birati baš bilo koji na svijetu, odgovor bi bio televizija. Ima u njoj neke teško objašnjive čarolije. Navučesh se, uđe ti pod kožu! Privilegij je upoznati tolike predivne ljude, svjedočiti čudesnim životnim situacijama. Neke od njih ne zaboravljaš nikada! Pa tko takav posao ne bi volio?! Stvarno je kao u pjesmi- ljubav sve pozlati!

**Televizijski program kod gledatelja izaziva silne emocije. Kako reagiraju sugovornici kada ih snimaš?**

Čudesno je koliko emocija možeš probuditi kod ljudi s dvije minute priloga. Kada snimamo djecu, oduševljenje njihovih roditelja, sestara i braće, baka i djedova je neopisivo. A anegdote sa snimanja ne bi stale u pet ovakvih intervju! Pamtim jednu prosidbu na Krku. Na plažu je stiglo društvo iz Zagreba, na ronjenje. Mi smo kao slučajno naišli, snimati prilog o kupaćima i vrućinama.

Samo jedna djevojka nije znala da ništa nije slučajno. Sve je bilo dogovoreno s njezinim dečkom. Zaronili su, a on ju je zaprosio pod morem. Možete zamisliti njezin šok, pa još kada je izronila u plićaku čeka žuti mikrofon i navečer prilog na RTL-u. Kakav pečat ljubavnoj priči. A tek snimanje u riječkom rodilištu! Snimali smo u predrađaoni djevojku u trudovima. Glavna sestra predlaže da uđemo u rađaonu. Sekunda šutnje, pogledam snimatelja i ulazimo na porod. Žena rađa u trenu, za ruku je drži suprug. Nikada neću zaboraviti trenutak tek rođenog dječaka koji leži na majci, a ona daje izjavu za RTL. Čudesno! Baka zove na videopoziv, a oni uzbuđeni viču kako je rođena televizijska zvijezda. Ma, baš iskreno volim svoj posao na televiziji!

### **Cijeli dan posla za dvije minute u eteru**

**Kako izgleda jedan radni dan u dopisništvu, kako nalaziš teme?**

Jutro počinje čitanjem portala i elektroničke pošte. Uredniku predlažem teme, a on bira onu koja će s desecima drugih činiti mozaik. Zovem sugovornike i na njihovo pitanje kada bismo snimali, uvijek odgovaram: „Sada! Čim prije! Treba mi za danas!“ S terena šaljem materijale za emisije. Poslijepodne se vraćamo u redakciju, pišem tekst, montiramo prilog. Cijeli dan posla za dvije minute koje gledatelji vide. Po potrebi, sa snimateljem se vraćam na teren zbog javljanja uživo. Često na silovitu buru, na debele minuse i snijeg. Novinari pokrivaju svaki pedalj zemlje, a dopisnici prate sve. I predsjednika, premijera, političare, izbore, ribara i poljoprivrednika, more i gorje.

**Jesu li stresna javljanja uživo? Bojiš li se pogrešaka koje se ne mogu ispraviti?**

Nemam straha, samo adrenalin kada u slušalici u uhu čujem kolege iz režije koji kažu: „Pazi, vani si za 10 sekundi!“ Udahnem i pričam. Sve iz glave, na terenu nema tzv. blesimetra, zaslona s kojeg čitaš. Treba biti koncentriran i ne razmišljati koliko stotina tisuća ljudi te gleda u tom trenutku. Kada se sjetim da sam se u školi bojala

stati pred samo jednog profesora i pričati...

### **Koliko je na televiziji važan timski rad?**

Timski rad je ključan! Bez snimatelja, montažera, producenata, svih ljudi koji su iza kamere, programa ne bi bilo.

### **Koliko si s poslom putovala, koga sve upoznala?**

Uobičajene su kraće relacije po gradu i okolici, do Gorskog kotara, Istre, kvarnerskih otoka. Bilo je i lijepih putovanja u Njemačku, Tursku ili Dubai. Na lokalnoj televiziji godinama sam radila emisiju o HNK Rijeka i snimala poznate sportaše, poduzetnike, političare... Ipak, najviše volim priče o „malim ljudima“ i njihovim sudbinama.

### **Koja snimanja posebno pamtiš?**

Ne spavam nakon snimanja teških prometnih nezgoda, tragedija s izgubljenim životima, nasilja nad ženama i djecom. Ipak, ima i lijepih priča! Pamtim javno gledanje finala Svjetskog nogometnog prvenstva 2018., izgubili smo od Francuza, a u gradu euforija! Prilazi mi Talijan i šokirano pita: „Razumiju li svi ovi ljudi da je Hrvatska izgubila?“ Iz mase mu vičem: „Razumijete li Vi da smo drugi na svijetu?“ Također pamtim priloge koji su nekome riješili životni problem. Naša emisija RTL Danas ima rubriku „Dobra strana dana“ u kojoj sam predstavila srednjoškolce koji su prije vatrogasaca uletjeli u stan u plamenu na Korzu te spasili baku i unuka. Srećom, ovaj trojac je dokaz da ima prekrasno odgojene djece. Nisu samo ocjene i petice mjerilo. Biti čovjek - to je ključno!

### **Novinarstvo u digitalnom dobu – izazovi i promjene**

**Dugo radiš, koliko se tijekom godina mijenjaju teme koje pratiš na RTL-u?**

Posljednjih godina u fokusu nam je opsjednutost djece i mladih mobitelima i društvenim mrežama jer istraživanja pokazuju kako se to ozbiljno otelo kontroli. Nažalost, sve češće su i šokantne priče o nasilju među djecom. Na tome kao društvo trebamo puno ozbiljnije raditi.

## **Koliko su društvene mreže i internet utjecali na televizijski posao?**

Nezamislivo puno! Danas je sve dostupno u sekundi, svi imaju mobitel, svi snimaju, dijele, komentiraju. Problem je što su to često neprovjerene, prenapuhane i netočne informacije. Televizija ne objavljuje bez provjere, zato je pouzdana i zato nam ljudi vjeruju. RTL ima svoj web portal, društvene mreže. Prilagodili smo se. Smatram da bi djeca u školi više trebala učiti o pristojnoj komunikaciji, o čuvanju privatnosti. Jedna nepromišljena fotografija koja se podijeli među vršnjacima može uništiti pojedinca i ostaviti traumu za cijeli život.

### **Od studentske audicije do nacionalne televizije**

#### **Kada i kako si počela raditi na televiziji?**

Upisala sam prvu godinu Filozofskog fakulteta i željela imati svoju plaću. Na lokalnoj riječkoj televiziji tražili su ljude i na nagovor sam otišla na audiciju. Ostala sam 11 godina i to je bilo odlično iskustvo. Na RTL prelazim 2009.. Godine lete, a ja i dalje sretna idem na posao.

#### **Da nisi novinarka, što bi radila?**

Tko zna, možda u školi kao profesorica za što sam stekla diplomu. To sam željela od petog razreda, imala sam divnu profesoricu iz Hrvatskog jezika. Bila je puna znanja koje je znala prenijeti na učenike, stroga i pravedna.

#### **Rekla si da je lijepo kad radiš ono što voliš. Što bi rekla učenicima koji razmišljaju o odabiru svojeg budućeg zanimanja?**

Trebamo liječnike, pravnike i profesore, ali ne moraju svi učenici završiti fakultete. Što god da radite, trudite se. Svi trebamo dobrog mehaničara, keramičara, frizera, ljubaznog prodavača i konobara. A televizija? Zahtjevan, ali meni najljepši posao. Poseban je, radim ga godinama i baš nikada nisam imala dva ista radna dana. Da ponovno biram, opet bih birala televiziju.

*Ira Brkljača, 7. razred  
OŠ „Sveti Matej“, Viškovo  
Voditeljica: Jasmina Mamula*

**Ljubav prema sportu - intervju s učnikom sedmoga razreda  
Karlom Selthoferom, perspektivnim mačevaocem**

## **Tko se mača lača ili šah u pokretu**

*Karlo Selthofer učenik je sedmog razreda OŠ Franje Krežme u Osijeku. Karlo ima vrlo neobičan i zanimljiv hobi, a to je mačevanje. Natjecao se na brojnim međunarodnim turnirima u svojoj kategoriji te postigao zapažene rezultate. U razgovoru s Karlom saznala sam otkud zanimanje za ovaj olimpijski sport duge tradicije u srcu Slavonije, kako se postaje mačevalac te koristi li pravi mač na svojim treninzima.*

### **Mačevanje nije uobičajen sport među tinejdžerima, kako si ti odabrao baviti se baš mačevanjem što te privuklo?**

Nažalost u Hrvatskoj mačevanje nije baš popularan sport, međutim u ostalim zemljama poput Mađarske i Francuske mačevanje je vrlo zastupljen sport i u tim ga zemljama smatraju nacionalnim sportom. Ja sam u mačevanju završio zahvaljujući mojoj starijoj sestri. Ona je jedne godine željela ići na skijanje tijekom zimskih praznika, međutim u tom mjestu te godine nije bilo dovoljno snijega za skijanje, stoga je ona upisala zimsku školu mačevanja u trajanju od jednog tjedna. Po završetku te škole bilo je natjecanje polaznika u klubu (jedni protiv drugih) te je tijekom tog natjecanja napravljen videozapis jedne borbe moje sestre. Nekih 5 - 6 godina kasnije, jednom prilikom sam vidio taj snimak koji me oduševio pa sam se i sam odlučio okušati u ovom sportu. Mačevanju me najviše privukla tehnika same borbe i spoznaja da za vrijeme borbe moramo u svojoj glavi taktizirati i razmišljati dva do tri koraka unaprijed, mi to najčešće opisujemo kao "šah u pokretu".

### **Rašireno je mišljenje da je mačevanje opasan sport, je li doista tako?**

S gledišta gledatelja mačevanje se može činiti iznimno opasanim sportom, ali prava je istina upravo suprotna - mačevanje je vrlo siguran sport. Prije svega imamo je opremu debljine od oko 8

do 10 milimetara koja je sačinjena od nekoliko slojeva od kojih je jedan sloj - kevlar koji se koristi i u vojnim pancir štitovima, maska koja štiti našu glavu od vrha mača koji se kreće nekih 100 km/h može izdržati pištoljski metak kalibra 9 mm. Reći ću ti jednu statistiku koja mnoge ljude iznenađuje, a to je da se veći postotak profesionalnih sportaša ozlijedi u baletu nego u mačevanju te je po mnogim istraživanjima balet opasniji sport nego mačevanje.

### **Koliko dugo treniraš mačevanje i jesi li ikada razmišljao odustati i okušati se u nečem drugačijem?**

Mačevanje treniram od rujna 2020. godine što znači da će ove godine u rujnu biti šest godina. O odustajanju nisam razmišljao iako je bilo teških trenutaka, ali mačevanje je za mene prije svega jedan ispušni ventil gdje na kraju dana nakon škole i svega ostalog stavim masku i uopće ne razmišljam ni o čemu što nije ova borba. Čujem jedino suca i mog trenera koji stoji na kraju piste i čupa kosu zbog loše izvedenog napada ili zato što sam izgubio bod.

### **Svaki trening trebaš pravilno obući nekoliko slojeva opreme i boriti se mačem. Smatraš li mačevanje zahtjevnim sportom?**

Definitivno je mačevanje težak i zahtjevan sport. Prije svega upravo zbog zahtjevnog fizičkog napora i tehnike napada i obrane, a ponajviše zbog dijela koji ljudi koji gledaju ne vide, a to je razmišljanje i taktiziranje. Također sama oprema koja teži nekoliko kilograma, onda imamo to da sam mač, koji mi doživljavamo kao produžetak ruke, u jednom trenutku tijekom same borbe postane pretežak zbog rada i obrane i napada.

### **Za mačevanje govore i da je elegantan sport, doživljavaš li ga ti na taj način?**

Mačevanje doživljam kao iznimno elegantan i plemenit sport. Pokreti su precizni, kontrolirani.

Iza te ljepote stoji ozbiljna brzina i snaga. Svaki napad i obrana zahtijevaju koncentraciju, taktiku i samodisciplinu. Elegancija mačevanja nije samo u izgledu, nego u načinu

razmišljanja, taktiziranja i poštovanju protivnika i suca. Upravo ta kombinacija čini mačevanje posebnim i profinjenim sportom.

### **Kojim se sve oružjem može mačevati?**

U mačevanju postoje tri različita oružja, tj. discipline: mač, floret i sablja. Mač je moja disciplina, ali je i najrasprostranjeniji. U borbi mačem boduju se pokreti cijelog tijela - sve osim leđa. Kod floreta koji je nešto lakši boduje se samo gornji dio tijela, tj. torzo i brada maske te imaju drugačije elektronsko odijelo. U borbi sabljom također se kao i kod floreta boduje samo gornji dio tijela, razlikuju se po tehnicima.

Inače ima jedna anegdota vezana uz sablju, prije četiri godine bilo je prvenstvo Hrvatske u maču i sablji u Splitu. Kao što sam rekao moja disciplina je mač, ali su me zamolili da obučem odijelo za sablju i iako nikad nisam sablju držao u rukama odradim natjecanje. Razlog tomu je što određeni natjecatelji nisu došli te se kategorija nije mogla održati bez određenog broja natjecatelja.

### **Koliko dugo traju borbe, koliko je trajala tvoja najkraća borba a koliko tvoja najduža?**

Vrijeme borbi razlikuje se ovisi o dijelu borbe. Prvi dio koji se zove kvalifikacijski gdje borbe idu do pet bodova traje tri minute i tu završava bez obzira na rezultat. Dok u drugom dijelu koji se zove eliminacijski - borbe idu do 15 bodova i traju tri puta po tri minute. Ukoliko borba nije završena u prve tri minute ide pauza od jedne minute i tako tri puta ako se borba ne završi do kraja trećeg puta po tri minute. U tom slučaju odigrava se nešto što mi nazivamo "kocka" gdje uređaj koji bilježi rezultat koji se zove semafor nasumičnim odabirom odabere koji sportaš ima prednost dok taj natjecatelj mora izdržati jednu minutu bez ili s pogotkom. U slučaju da njega protivnik ne ubode on je pobjednik, a ako ga ubode, protivnik je pobjednik.

### **Jesu li borbe samo pojedinačne ili mogu biti i ekipne? U kakvima se ti boriš?**

Borbe mogu biti pojedinačne ili ekipne. Pojedinačne su kada se vi sami natječete i to je manje - više cijela filozofija. U ekipnom se

vi nalazite u ekipi od 3 ili 4 natjecatelja od kojih je jedan kapetan. Uvijek ide ekipa protiv ekipe, ali su borbe pojedinačne, tj. bori se jedan predstavnik jedne ekipe i jedan predstavnik druge ekipe. Oni se bore međusobno do pet bodova te se bodovi nakon svake borbe zbrajaju i koja ekipa prva skupi 45 bodova - pobjednik je. U slučaju da jedna ekipa kasni za drugom tada moraju stići tu drugu ekipu.

**Bore li se samo muškarcu s muškarcima i žene s ženama ili može biti miješano?**

Muškarci i žene bore se odvojeno. Razlog nije tradicija, nego osiguravanje ravnopravnih i sigurnih uvjeta natjecanja. Međutim, na treninzima su mješovite borbe vrlo česte i potpuno normalne. Tamo spol nije presudan, već već tehnika, brzina i taktika. Mačevanje se svakodnevno uči i vježba zajedno.

**Imaš li nekoga tko ti je uzor u mačevanju ili protivnika s kojim se želiš boriti?**

Trenutačno nemam osobu koja bi mi bila uzor u mačevanju. Više me inspirira sam sport i želja za osobnim napretkom. Trudim se učiti od različitih mačevalaca i trenera jer svatko ima nešto vrijedno za pokazati. Smatram da je važno razvijati vlastiti stil i pristup. Na taj način mačevanje doživljavam kao osobni izazov, a ne kopiranje drugih.

**Za kraj mi reci jesi li čuo za izreku *Tko se mača laća, od mača će i poginuti* i što misliš o toj staroj narodnoj mudrosti?**

Da, definitivno sam čuo tu izreku, ali u kontekstu mačevanja ta izreka ne znači nasilje nego upozorenje na odgovornost i posljedice. Mač je ovdje simbol vještine koja zahtijeva kontrolu, disciplinu i poštovanje pravila. U prenesenom značenju poručuje da se nepromišljena snaga i agresija uvijek vraćaju kao problem. U mačevanju pobjeđuje onaj koji razmišlja, a ne onaj koji samo napada. Zato je mačevanje sport koji uči samokontroli, a ne sukobu.

***Hana Stanišić, 7. razred***  
*OŠ Franje Krežme, Osijek*  
*Voditeljica: Margareta Zdelar*

## U košnici se uči ljubav

*Ivan i Rahela Grgić su vlasnici OPG-a Grgić u Kratečkom, selu koje je oko 40 kilometara udaljeno od grada Siska u Sisačko - moslavačkoj županiji.*

*Članovi obitelji Grgić strastveni su pčelari i poduzetnici koji u srcu Parka prirode Lonjsko polje razvijaju svoje obiteljsko gospodarstvo i poučavaju posjetitelje o važnosti pčelarstva.*

*Vrijedne male i tihe pčele pravi su čuvari našega svijeta. Bez njih ne bi bilo cvijeća, voća, povrća ni slatkog meda koji toliko volimo. Kako izgleda život jedne pčele, kakav je radni dan marljivog pčelara te koliko je truda i vremena potrebno da nastane kap vrhunskog zlatnog meda, odlučili smo saznati u svom prvom novinarskom posjetu. Zato smo se 15. listopada 2025. godine nas dvojica uputili do OPG-a Grgić u Kratečkom gdje su nas dočekali Ivan i Rahela Grgić. Na svom imanju proizvode razne pčelarske proizvode. Uz okuse visoko kvalitetnog meda, nude apiinhalacije i edukacije za sve ljubitelje prirode i posjetitelje Lonjskog polja. Donosimo najzanimljivije dijelove intervjua.*

**Naučili smo da pčele žive u zajednicama i da su jako vrijedne. Koliko vrsta pčela postoji na svijetu, koliko dugo žive te kako one provode svoj dan?**

RAHELA: Pčele su jako vrijedne životinje. Na svijetu postoji velik broj pčela. No za nas je najvažnija siva kranjska pčela koju mi uzgajamo u našim košnicama. U samoj košnici, jednoj pčelinjoj zajednici, žive tri različite vrste pčela: pčele radilice, jedna matica i trutovi. Svaka pčela ima svoju ulogu, no da bi preživjele među njima sigurno vlada ljubav prema prirodi.

Prosječna dužina života pčela radilica koje su se izlegle u ožujku je 35 dana, ali u lipnju žive svega 28 dana. Nasuprot tome mnoge pčele radilice koje se izlegu u kolovozu, rujnu ili listopadu prežive zimu. Te pčele zovemo zimskim pčelama jer one žive do idućeg proljeća i uzgajaju prvo leglo. Pčele dan provode tako da prikupljaju hranu, održavaju košnicu, proizvode vosak i med te se

brinu za hranjenje ličinki. One su čiste i uredne životinje, organizirane i precizne u obavljanju svojih dnevnih obveza. U košnicama se uči ljubav i zajedništvo. Samo zajedničkim radom pčele mogu napraviti zlatni med. Osim meda, pčele proizvode pelud, propolis, vosak, matičnu mliječ i pčelinji otrov.

### **Znači li to da pčele rade i noću?**

IVAN: Zanimljiv je taj dnevni ritam u životu pčela. Što se tiče njihovog sna, spavaju u vrlo kratkim intervalima tijekom dana i noći i često se odmaraju u praznim pčelinjim saćima.

### **Spomenuli ste da na svom OPG-u nudite apiinhalacije. Objasnite nam što je to.**

RAHELA: Apiinhalacija je udisanje ljekovitog zraka iz košnice uz pomoć posebnog crijeva i maske. Osobama koje imaju zdravstvenih problema s disanjem poput astme ili bronhitisa, ali i drugim zdravstvenim tegobama, udisanje mikročestica pčelinjih proizvoda djeluje blagotvorno.

### **Prepoznaju li pčele svog pčelara?**

RAHELA: Da, prepoznaju. Znanstveno je dokazano da pčele mogu prepoznati i do deset različitih lica. Čak prepoznaju boju odjeće i miris. Ono što je još zanimljivo da reagiraju na pametni uređaj. Ukoliko ostavite mobitel u blizini njihove košnice u trenutku kada nekoga pozovete, pčele u roju slete na uređaj i pokazuju nenormalno ponašanje. Reagiraju na zračenje mobitela dok uspostavlja vezu s drugim uređajem što znači da pčele reagiraju na elektromagnetska zračenja.

### **Kako izgleda radni dan pčelara?**

IVAN: Svaki pčelar obavezan je svome roju osigurati ugodan dan ako želi da pčele proizvedu kvalitetan med. Svaki iskusni pčelar kaže da ako nešto nisi napravio po pitanju pčela taj dan, možeš doći tek iduće godine na taj dan pa to ispraviti. Neprestano idemo u pregled košnica. Kada završimo s pregledom zadnje košnice, ponovno krećemo od prve košnice. Dodajemo satne osnove, prevješavamo leglo, skupljamo pelud i vrcamo med,

odnosno uzimamo med iz košnica.

### **Koji su izazovi pčelarskog posla?**

IVAN: Unazad petnaestak godina najveći izazov su velike klimatske promjene koje ne idu na ruku niti prirodi niti pčelama. Pojavljuju se i neke nove bolesti, tj. virusi koji se pojavljuju kod pčela uz, već općepoznatog pčelinjeg napasnika, varou. Varoa je pčelinji krpelj zbog kojeg puno pčelinjih zajednica ne preživi.

No, pčelari neprestano uče. A uz znanje, tu je i ljubav. Treba voljeti pčele kako bi se razumjelo njihovo ponašanje i promjene u košnici.

### **Kolika je važnost pčela za čovječanstvo i za našu budućnost?**

RAHELA: Poznato je da je med dobar za jelo i da se ne može pokvariti. Pronađen je med u piramidama star tri i pol tisuće godina i još uvijek jestiv. Med je prirodni konzervans i sadrži brojna ljekovita sredstva, a najbolji je med koji proizvede pčela. Često Ivan i ja promatramo pčele kako marljivo skupljaju nektar s cvijeta na cvijet. Med se zato može nazvati zlatom prirode. U svakoj toj kapi meda skriven je pčelinji trud, strpljenje i briga cijele pčelinje zajednice. Možda baš zato med ima tu posebnu zlatnu boju kao da nas podsjeća da se iz predanosti, zajedništva i ljubavi prema radu rađa nešto dragocjeno.

IVAN: Nadovezao bih se na Einsteinovo upozorenje da ako pčele nestanu s lica Zemlje, čovjeku kao vrsti, neće preostati više od četiri godine života. Naime, pčela je, iako je tako mala i sitna, jako važna za opstanak brojnih vrsta pa tako i ljudske. One oprašuju biljke iz kojih kasnije nastaju voće i povrće koje ljudi konzumiraju. Ukoliko ne bude pčela, ni ljudi neće imati što jesti.

Često čujemo da svaka pčela svojim radom čuva život na Zemlji. I to je istina! U brizi za cvjetove i prirodu krije se tiha poruka i za nas ljude: čuvajte što vam je darovano.

Dok smo odlazili iz edukacijske kućice i s imanja Grgićevih nježno smo gazili jesenju travu i razmišljali kako ćemo i mi postati zaštitnici i čuvari prirode - baš poput pčela, jer one nisu male i nevažne. Kada ljudi pokažu ljubav prema prirodi, ona nam to vraća obiljem plodova i zlatnim kapima meda. Možda upravo zato možemo reći da i u svijetu pčela vrijedi ista poslovice da ljubav sve pozlati.

**Noa Lepesić i Roko Vuračić, 5. razred**  
*OŠ Budaševo-Topolovac-Gušće,*  
*PŠ Topolovac*  
*Voditeljica: Dubravka Granulić*



**Emma Lucić, 3. razred**  
*OŠ Mate Lovraka, Veliki Grđevac*  
*Voditeljica: Marica Čičak*

**Đuro Popović – učitelj zlatna srca na Zrinjevcu**

## **Najpoznatiji učitelj OŠ Vugrovec-Kašina postao je dio virtualne izložbe „Učiteljice i učitelji u zagrebačkim ulicama”**

*Ako niste znali, postoji virtualna izložba „Učiteljice i učitelji u zagrebačkim ulicama” u kojoj se mogu pronaći imena, slike i životopisi učiteljica i učitelja, ali i ulice nazvane po njima. Učitelji koji ulažu svoje srce i dušu u rad s učenicima su svakako zaslužili da što više ulica nosi njihovo ime. Autorica izložbe je dr. sc. Štefka Batinić, knjižničarska savjetnica i kustosica Hrvatskog školskog muzeja. Tamo se odnedavno nalazi i naš, svima dobro poznat, učitelj Đuro Popović, koji je radio u PŠ Vugrovec-Kašina te jedna ulica u Vugrovcu ponosno nosi njegovo ime zahvaljujući ravnateljici Hrvatskog školskog muzeja, Aniti Zlomisljić koja je prihvatila inicijativu naše škole da i Đuro Popović nađe mjesto među poznatim učiteljima po kojima ulice Zagreba nose ime kao što su Mato Lovrak i Ivan Filipović. Zanimljivo je da su imena nekih ulica dobila imena po učiteljima – likovima u knjigama poput Šenoine Branke.*

### **Tko je bio Đuro Popović**

Učiteljsku školu Đuro Popović je završio u Zagrebu 1857. godine te iste godine počeo raditi u Vugrovcu, gdje je ostao do svoje smrti 1903. Za svoj je predani rad neprestano dobivao pohvale, priznanja i nagrade. Bio je aktivan u učiteljskoj zajednici, zagovarao modernizaciju školstva i nova pedagoška načela, a krasopisne bilježnice njegovih učenika bile su poznate diljem Hrvatske. Osim što je bio izvrstan pedagog i ravnajući učitelj, bio je i strastveni voćar i vinogradar te je svojim školskim vrtom postavljao standarde izvrsnosti. Sudjelovao je sa školom na brojnim izložbama, a tri puta je obnašao i dužnost kulturnoga vijećnika. Danas u Vugrovcu postoji ulica koja nosi njegovo ime.

## **Otkud Đuro na Zrinjevcu**

Posebno smo ponosni jer je Hrvatski školski muzej uvrstio i našeg Đuru u ovu prekrasnu virtualnu izložbu, ali i među 20 plakata postavljenih kod Zrinjevca u sklopu prvog Zagrebačkog muzejskog vikenda – MUV-a.

Od srca zahvaljujemo Hrvatskom školskom muzeju na tome što su prepoznali značaj Đure Popovića i njegove ostavštine te mu pružili mjesto koje zaslužuje – uz bok velikana hrvatskog školstva. Hvala im što čuvaju uspomene na učitelje i omogućuju da se njihova predanost i trud ne zaborave.

### **Što je MUV?**

MUV, odnosno Zagrebački muzejski vikend – novi je kulturni program u kojem se udružuju zagrebačke muzejske institucije. Riječ je o bogatom i raznolikom događanju koje donosi izložbe, stručna vodstva, radionice, tematske panele i kulturne šetnje na brojnim lokacijama diljem Zagreba. Ulaz na sva događanja bio je slobodan, a cilj MUV-a je približiti kulturnu i umjetničku ponudu svim građanima kroz dobro osmišljene i povezane sadržaje.

Na izložbi je bila predstavljena i učiteljica koja je u prošlosti bila prva zagrebačka i hrvatska kustosica – Klotilda Cvetišić, a ujedno je predložen i naziv jedne ulice po njezinu imenu. Time bi ona postala 77. zagrebačka ulica nazvana po ženi, u odnosu na više od tisuću ulica nazvanih po muškim zaslužnicima.

Na kraju, još jednom veliko hvala Hrvatskom školskom muzeju što je prepoznao vrijednost našeg učitelja Đure Popovića i uključio ga u ovu priču. Vjerujemo da će njegovo ime i djelo biti inspiracija i današnjim učenicima i učiteljima – da ustraju u radu, ljubavi prema znanju i zajednici.

***Petra Klarić, 8. razred***  
*OŠ Vugrovec-Kašina, Kašina*  
*Voditeljica: Dijana Požgaj*

## Je li ljubav osnovna potreba svakog djeteta?

U posljednje vrijeme u odgojno-obrazovnim ustanovama u Republici Hrvatskoj sve više se uočava problem emocionalnog zanemarivanja djece, o kojemu se malo govori. Riječ je o nedostatku roditeljske ljubavi koja je svakome djetetu potrebna da bi razvilo osjećaj sigurnosti, samopouzdanje, povjerenje te zdrave odnose u životu. Da emocionalno zanemarivanje predstavlja problem u Hrvatskoj potvrđuju i dostupni podaci i informacije koje se prikupljaju putem različitih izvora, kao i navodi stručnjaka koji rade s djecom i mladima. Prema izvještajima Ureda pravobraniteljice za djecu, postoji velik broj prijava vezanih uz ovakav oblik zanemarivanja djece. U brojnim zemljama (SAD, Velika Britanija, Njemačka, Španjolska, Slovenija...) provedena su istraživanja koja su pokazala da je učestalost emocionalnog zanemarivanja prilično visoka, dok učestalost emocionalnog zanemarivanja u Hrvatskoj nije poznata jer nisu provedena opsežna istraživanja koja bi dala preciznije podatke. Važno je na vrijeme prepoznati problem i zatražiti pomoć.

Emocionalna povezanost i ljubav u obitelji mogu znatno utjecati na ponašanje mladih. Nedostatak roditeljske ljubavi može se odraziti kroz negativne promjene u ponašanju i ostaviti velike posljedice na mentalno zdravlje. Djeca koja odrastaju bez dovoljno ljubavi razvijaju osjećaj da nisu prihvaćena. Imaju poteškoće u razumijevanju vlastitih osjećaja, niskog su samopouzdanja i teško uspostavljaju odnose sa svojim vršnjacima. U tinejdžerskoj dobi to se može očitovati kroz povlačenje, usamljenost, nepovjerenje prema drugima, probleme s fizičkim zdravljem, teškoće u učenju, pa čak i rizična ponašanja poput samoozljeđivanja, izgladnjivanja, agresije i sl. Kod takvih osoba povećan je rizik od anksioznih i depresivnih poremećaja.

Ovdje važnu ulogu imaju stručnjaci poput psihologa, pedagoga, socijalnih radnika i psihoterapeuta. Oni pomažu mladima razumjeti vlastite osjećaje, razviti samopouzdanje i izgraditi zdrave odnose s drugima u kojima se obje osobe osjećaju prihvaćeno,

jednako vrijedno i sigurno. Stručnjaci pomažu i roditeljima kako bi bolje razumjeli emocionalne potrebe svoje djece i naučili na njih odgovoriti. Jedna od njih je psihoterapeutkinja Tamara Žakula koja radi u savjetovalištu „Arcadia“. Autorica je priručnika „Emocionalne potrebe djeteta – koliko su važne i koje su posljedice njihovog zanemarivanja?“ U svome radu ističe: „Dijeljenje kvalitetnog vremena s djetetom u kojem mu roditelj iskazuje ljubav i pruža pažnju (kroz dodir, zagrljaj, osmijeh ili riječi podrške) može imati snažan utjecaj na djetetov osjećaj samopoštovanja i sigurnosti. Također, na taj se način stvara zdrava emocionalna povezanost koja djetetu pomaže da se osjeća voljeno i prihvaćeno.“ Prema psihoterapeutkinji zanemarivanje djece od strane roditelja često nije namjerno, već proizlazi iz nedostatka znanja ili osobnih iskustava, teških životnih okolnosti u kojima žive ili su živjeli, ili jednostavno nemaju dovoljno razvijenu emocionalnu svijest. Stoga je ovaj priručnik namijenila i roditeljima, a ne samo stručnjacima koji rade s djecom i mladima.

Važno je prepoznati problem i reagirati na promjene u ponašanju kod vršnjaka. Svaka promjena ukazuje na to da se osoba suočava s problemom koji ne zna i ne može sama riješiti. U takvim trenucima trebate biti pažljivi prema toj osobi, pružiti joj podršku i toplu riječ te pokazati razumijevanje. Ponekad je dovoljan mali znak pažnje kako bi netko osjetio da nije sam. Stoga, ako si zabrinut i smatraš da tvoj vršnjak ima probleme koji mu život čine težim, nemoj se ustručavati obavijestiti odraslu osobu. Tvoja iskrena briga i podrška uljepšat će mu život i pomoći da lakše prebrodi teško razdoblje. Upravo u takvim trenucima dokazuje se istinitost misli da ljubav sve pozlati.

**Mia Medved, 7. razred**  
OŠ Ivanska  
Voditeljica: Tanja Nađ

*Je li važno biti popularan među vršnjacima?*

## **Važno je biti dobar čovjek**

*Smatram da je važnije od toga jesmo li popularni u društvu ili ne zapitati se jesmo li dobri ljudi. Radije bih da me smatraju dobrom osobom jer se i sam trudim biti takav. Dobrota i ljubav su ono što je u životu bitno.*

Biti popularan znači biti poznat, omiljen i prihvaćen od strane šireg kruga ljudi, uživati njihove simpatije i povjerenje te biti pristupačan i razumljiv masama, a danas to često uključuje i velik broj pratitelja i lajkova na društvenim mrežama. Popularnost se može odnositi na osobe (popularni glumci, pjevači, influenceri) i stvari (popularna pjesma, marka odjeće ili obuće). Problem popularnosti među vršnjacima naveo me na mnoga pitanja. Osim toga je li važno biti popularan među vršnjacima, zainteresiralo me je li biti u popularnom društvu nešto dobro ili loše te sam stoga istražio pozitivne i negativne strane popularnosti.

Biti u popularnom društvu znači imati razne prednosti. Neke od njih su priznanje, divljenje, širenje utjecaja. Kada si u popularnom društvu, imaš „poseban tretman“. Negativna strana popularnosti je gubitak privatnosti i pritisak javnosti. S obzirom da popularnost može biti prolazna, često zahtijeva održavanje ugleda i javnog mišljenja te ispunjavanje očekivanja okoline, što može biti izazovno. Vrijedi li stoga biti u popularnom društvu? Osobno me popularnost ne privlači jer sve je u redu dok si dio tog popularnog društva, no problem nastaje kada se želiš maknuti. Uostalom, tko kaže da sam popularan ako sam u popularnom društvu jer u tom slučaju mogu biti onaj kojeg će ostatak „ekipe“ prvog zvati na druženje, a mogu biti i onaj kojega će se zadnjeg sjetiti, najmanje bitan. Najmanje me privlači biti dio „lošeg“ društva jer je dobro poznata izreka: „S kim si, takav si.“ Smatram da je važnije od toga jesmo li popularni u društvu ili ne zapitati se jesmo li dobri ljudi. Radije bih da me smatraju dobrom osobom jer se i sam trudim biti takav.

Učiteljica Hrvatskog jezika uvijek nam govori da nastojimo biti, prije svega, dobri ljudi jer dobro se dobrim vraća te da su dobrota i ljubav ono što je u životu bitno.

Ljudi su društvena bića i nijedan čovjek nije otok. Svakome je od nas potreban netko uz koga će nam život biti lakši. Uzimajući tu činjenicu u obzir, razna su poznanstva uvijek dobrodošla. No, istražujući problem popularnosti, došao sam do zaključka da velika popularnost nosi i velike pritiske te stoga smatram da je bolje biti u nekom manjem i manje poznatom društvu. Pri tome je bitno pametno birati s kim ćemo se družiti (pod time mislim na osobe koje će nam život učiniti lakšim, a ne težim) te odabrati svoj mali krug velikih ljudi.

***Ivano Mesarić, 8. razred***  
*OŠ Mate Lovraka, Veliki Grđevac*  
*Voditeljica: Ivana Ontl Horvat*



***Dominik Nikolić, 4. razred***  
*IV. OŠ Bjelovar*  
*Voditeljica: Dragica Budić*

## Ljubav kao pitanje bez odgovora

Postoji jedno zanimljivo pitanje kojem je odgovor teško pronaći i uz koje stoji još puno teorija, ali nitko ne zna koja je prava istinita. Je li točno da ljubav sve pozlati? Prođu li svi problemi kada ste zaljubljeni?

Danas, ljudi se bave svačime, ali rijetko razmišljaju o ljubavi i kakva je ona zapravo između onih što se tiho vole. Tvrde neki da ljubav samo zaslijepi, da tu nema nikakvih osjećaja. S druge strane, mnogi tvrde da ljubav itekako postoji. No, jeste li ikada razmišljali što je i kakva je ljubav, razlikuje li se od osjećaja zaljubljenosti? Kad smo već kod zaljubljenosti, jeste li primijetili da mladima, čim se zaljube, cijeli svijet stane. A problemi? Škola? To pogotovo ne postoji. U njihovim glavama samo su zagrljaji i one klupice na kojima su se desili prvi poljupci. Baš zbog takvih stvari mnogi tvrde da ljubav nikada nije ni bila prava i da samo zaslijepi te zaljubljene oči. Ipak, postoji i druga teorija, možda taj osjećaj „savršenosti“ nije ljubav, već samo zaljubljenost. Čak i vjera tvrdi da zaljubljenost i ljubav nisu isti i da ih definitivno treba razlikovati. Zaljubljenost, e to je totalno nova tema! Taj je osjećaj nekako čudan, ali opet savršen. Zaljubljeni i zagrljeni sjede na klupicama s leptirićima u trbuhu i bez ikakvih problema. A ljubav? Pitate se kakav li je to pak osjećaj? Ljubav vam je onda kad znate da je netko morao proći svakakvo zlo da bi izgradio pravu ljubav sa svojim partnerom. Ipak, osjećaj zaljubljenosti nekad je ljepši jer potpuno zaboravite na probleme, odnos vam je savršen i nema nikakvih svađa. A, je li ljepši od ljubavi? Zaljubljenost je prolazna, kad vas prođe ta „savršena“ veza i kad se počnete svađati skoro svaki dan, e baš tad znajte, kreće vaša kušnja da biste došli do prave ljubavi. Kada gledate nečiju vezu ili brak iz daljine, sve se čini savršeno i puno ljubavi, ali nitko ne zna koliko su baš ti partneri morali opraštati jedno drugome da bi osjetili pravu ljubav. A pozlati li sve ljubav ili je to ipak samo zaljubljenost? Dok ste zaljubljeni, problemi vam nakratko nestanu. U ljubavi problemi postoje, ali imate osobu

uza se na koju uvijek možete računati.

Iako se zaljubljenost često čini puno ljepša i jednostavnija jer u njoj nema puno briga, zaljubljenost je ipak prolazna. Poslije nje dolazi ona prava ljubav, a mnogi od toga odustaju jer nisu spremni na sve što ljubav donosi i zahtijeva. Zbog takvih razloga mnogi odustanu i prestanu vjerovati u ljubav i samo traže kratke veze u kojima im je važna samo zaljubljenost. Nekada je ipak dobro biti zaljubljen jer se bar na trenutak osjećate sretno, riješite se na trenutak svih problema, ali s vremenom naučite što je zapravo ljubav. Naučite da sve ovo do sada nije bila ona istinska ljubav već samo zaljubljenost.

Ponekad je lijepo biti zaljubljen, ali prava vrijednost leži u ljubavi. Naravno, ljubav nije nimalo savršena, ali je iskrena. Ona ne briše probleme, već nas nauči da se s problemima suočimo zajedno, baš s tim partnerom s kojim ste prošli zaljubljenost i došli do istinske ljubavi.

**Franka Bukač, 8. razred**  
OŠ Banova Jaruga  
Voditeljica: Valerija Huđa



**Anja Mežnarić, 3. razred**  
OŠ "Vladimir Nazor", Sveti Ilija  
Voditeljica: Ana Marija Čovran

**Razgovor s umjetnicom Tenom Grgić, umjetničkoga imena  
ARTENA**

## **Od bljeska u glavi do oživljenih slika**

*ARTENA je kutinska svestrana slikarica, magistrica dizajna koja se, među ostalim, bavi i irskim plesom i body paintingom. Posebno se ističe svojim muralima, a jedan odnedavno krasi i njezinu rodnu Kutinu.*



**Kako je sve počelo? Odakle ljubav prema slikarstvu, kada je počela?**

Praktički otkad sam prvi put primila olovku u ruke. Oduvijek sam svoje unutarnje svjetove lakše izražavala bojama i oblicima nego riječima. Inspiraciju ne tražim po nekom strogom pravilu jer je ona meni posvuda, u svakodnevnim situacijama, proživljenim iskustvima, nekoj pjesmi koja me dotakne ili u specifičnom spoju

boja u prirodi. Sve što me okružuje, može postati okidač za novi rad. Moja prva samostalna izložba bila je izložba akt fotografije jer je fotografija, uz slikarstvo, moja velika ljubav. Također, prije nekoliko godina imala sam priliku izlagati svoj *body art* na prestižnom ART EXPO-u u Ljubljani.

**Dizajnerica ste pa me zanima kako ste odlučili promijeniti sve?**

Magistrirala sam dizajn na Grafičkom fakultetu. Iako je digitalni dizajn bio izazovan i dinamičan, nakon kratkog vremena osjetila sam zasićenje ekranima i uredskom satnicom. Nedostajala mi je sloboda raspolaganja vlastitim vremenom i miris boje. Odlučila sam slušati svoje srce i hrabro zakoračiti u samostalne umjetničke vode gdje mogu, u potpunosti, biti svoja.

***Kako je nastala ARTENA?***

**Ime ARTENA Vaše je umjetničko ime, ima li za Vas neko posebno značenje?**

Ime ARTENA nastalo je kao spoj riječi „art“ (umjetnost) i moga imena Tena. Ono simbolizira moju neraskidivu povezanost s onim što radim. Umjetnost nije samo moj posao, ona je dio moga identiteta. To je ime pod kojim se osjećam stvaralački potpuno slobodnom.

**Opišite svoju kreativnost – kako izgleda put od ideje do završnog djela?**

Sve kreće od onog trenutnog vizualnog bljeska u glavi koji moram odmah zabilježiti tekstom ili skicom. Nakon toga ulazim u fazu promišljanja o samoj realizaciji – od logistike i potrebnog materijala do slaganja kompozicije i biranja palete boja. Sâm taj proces za mene je čista meditacija.

***Nova kutinska energija: „Love is the answer“***

**Prije otprilike sedam godina, vratili ste se iz Zagreba gdje ste vodili svoju školu irskog plesa – u svoju Kutinu. Odakle želja da se vratite u svoj rodni grad?**

Volim Zagreb, ali postao je previše stresan. Trebao mi je mir kako bih se mogla fokusirati u potpunosti na pokretanje vlastitog posla. Povratak u rodni grad pružio mi je upravo tu ravnotežu i tišinu potrebnu za novi početak.

**Oslikali ste i zid na ulazu u Kutinu pored Vatrogasnog doma. Kako je došlo do te suradnje i odakle ideja za sadržaj slike?**

Do suradnje je došlo na poziv organizatora kutinskog Sunčanog festa u okviru humanitarne akcije za djecu oboljelu od sarkoma. Odlučila sam volontirati i donijeti nadu tim malim herojima najsnažnijom porukom na svijetu „*Love is the answer*“.

***Hodajuća remek-djela***

**Bavite i *body paintingom*. Koliko ste ih do sada napravili?**

Teško je reći točan broj, ali iza mene je na desetke projekata, od komercijalnih suradnji do onih isključivo umjetničkih. Svaki je *body painting* poseban jer traje kratko, ali ostavlja snažan vizualni dojam. To je umjetnost trenutka koja me uvijek iznova fascinira. **Odabrali ste tijelo kao platno, što je i neobično i hrabro. Kako je došlo do te odluke i što vam omogućuje taj medij?**

Tijelo kao platno nudi 3D dimenziju i pokret koji nema klasično platno. Do te je odluke došlo spontano. Ovaj mi medij omogućuje da umjetnost doslovno oživi te da transformiram osobu u hodajuće remek-djelo.

**Za koji ste *body painting* izdvojili najviše vremena, a na koji ste najponosniji?**

Najviše truda i vremena uložila sam u svoj zadnji projekt za Božić „SVETI TRENUTAK – Body art jaslice“. Bile su to žive jaslice u kojima sam oslikala modele u likove Isusa, Marije i Josipa kao svoj rođendanski poklon Isusu. Bio je to strašno zahtjevan i dugotrajan proces, ali rezultat je bio toliko jedinstven i poseban da je vrijedilo svake sekunde rada.

## ***Hrabrost dolazi prvim potezom!***

**Prijavili ste se na Supertalent, odakle vam ideja za nastup, kako sada gledate na to iskustvo?**

Vidjela sam to kao priliku da široj publici pokažem *body art*, nešto što se rijetko viđa na našim ekranima, i testiram vlastite granice pod reflektorima, a i donijelo mi je sjajnu vidljivost i nove poslovne prilike.

**Tko vam je uzor na vašem putu umjetnosti, tko vas nadahnjuje?**

Nemam klasične ljudske uzore, za mene je Bog najveći umjetnik i beskrajno sam mu zahvalna na talentu koji mi je povjerio.

**Na čemu sada radite, spremate li nam nešto?**

Posvećena sam uređenju jednog velikog prostora od 150 kvadrata namijenjenog mladima. To je za mene izuzetno nadahnjujuć projekt jer spajam dizajn interijera i oslikavanje murala. Cilj je da moji radovi „žive“ s tim mladim ljudima i svakodnevno ih inspiriraju u prostoru u kojem borave. **I za kraj, što biste poručili mladima koji se žele baviti slikarstvom ili nekim drugim oblikom umjetničkog izražavanja, a možda nemaju dovoljno hrabrosti?**

Poručila bih im da se ne boje pogrešaka jer su one dio učenja i stvaranja. Umjetnost je maraton, a ne sprint, stoga budite strpljivi sa sobom i svojim talentom. Samo krenite, uzmite kist u ruke i dopustite svojoj unutarnjoj kreativnosti da izađe na vidjelo. Hrabrost dolazi prvim potezom!

***Tia Burić, 6. razred***  
*OŠ Mate Lovraka, Kutina*  
*Voditeljica: Marija Lenić*

# REZULTATI NATJEČAJA ZA NAJBOLJE LITERARNE, NOVINARSKE I LIKOVNE OSTVARAJE NA TEMU *LJUBAV SVE POZLATI*

## LITERARNI OSTVARAJI

Odlukom Prosudbenog povjerenstva za najbolje literarne i novinarske ostvaraje (Marina Nejedli, predsjednica; Ivana Ontl Horvat, članica; Lana Stilinović, članica; Ljerka Vodopija, članica) nagrađeni su sljedeći učenici:

### **UČENICI OD 1. DO 4. RAZREDA:**

*Eva Mrazović, 4. razred, Ljubav, IV. OŠ Bjelovar, voditeljica: Dragica Budić*

*Matija Sabljak, 4. razred, Moj brat, III. OŠ Bjelovar, voditeljica: Nataša Brekalo*

*Katrin Mandić, 3. razred, Jesenska ljubav, OŠ Ladimirevci, PŠ Ivanovci, voditeljica: Marija Bulut Lukačević*

*Ivan Ćorić, 4. razred, Ljubav sve pozlati, OŠ Julija Benešića Ilok, voditeljica: Andrea Cerovski Martinović*

*Ana Hermanović, 2. razred, Pravo prijateljstvo, OŠ Čazma, voditeljica: Romana Lautar*

### **UČENICI OD 5. DO 8. RAZREDA:**

*Ivan Novoselec, 8. razred, Pozlaćeni zagrljaj, OŠ Ante Kovačića, Marija Gorica, voditeljica: Ana Mlinar*

*Franka Lončarević, 5. razred, Čizmice na otiraču, OŠ Budaševo-Topolovac-Gušće, PŠ Topolovac, voditeljica: Dubravka Granulić*

*Katarina Dokuš, 7. razred, Ono što ljude čini ljudima, OŠ Čazma, voditeljica: Romana Lautar*

*Filip Burja, 8. razred, Pogled gore, OŠ Trnovitica, voditeljica: Monika Evaj*

*Lana Babić, 6. razred, Starac i dnevnik sjećanja, OŠ „Nikola Tesla“ Rijeka, voditeljica: Dijana Jakovac Zorić*

Za najbolju selekciju literarnih ostvaraja nagrađuje se III. OŠ Bjelovar (učenici od 1. do 4. razreda) i OŠ Budaševo-Topolovac-Gušće, PŠ Topolovac (učenici od 5. do 8. razreda).

## **NOVINARSKI OSTVARAJI**

*Roko Kovač, 8. razred, Slatki život, OŠ Marije Jurić Zagorke, Zagreb, voditeljica: Nataša Jakob*

*Marta Veličković, 8. razred, Marta ide u Crikvenicu, OŠ Marije Jurić Zagorke, Zagreb, voditeljica: Nataša Jakob*

*Mihaela Pavić, 8. razred, Pjesme posvećene majci, OŠ "Pavao Belas", Brdovec, voditeljica: Željka Trajbar Cigić*

*Ana Belac, 7. razred, Ljubav sve pozlati, OŠ braće Radića, Pakrac, voditeljica: Martina Nenadović Lneniček*

*Petra Klarić, 8. razred, Za kuhanje mi skupa, ali Dubai može, OŠ Vugrovec-Kašina, Kašina, voditeljica: Dijana Požgaj*

Za najbolju selekciju novinarskih ostvaraja nagrađuje se OŠ Marije Jurić Zagorke, Zagreb.

## **LIKOVNI OSTVARAJI**

Odlukom Prosudbenog povjerenstva za likovne ostvaraje (Ana Vinković, učiteljica likovne kulture; Marica Čičak, učiteljica razredne nastave; Ana Nakani, učiteljica razredne nastave) nagrađeni su sljedeći učenici:

### **UČENICI OD 1. DO 4. RAZREDA:**

*Simona Pecolaj, 2. razred, OŠ Jurja Šižgorića, Šibenik, voditeljica: Helena Šarić*

*Nikol Levatić, 2. razred, OŠ Beletinec, Beletinec, voditeljica: Snježana Martinez*

*Mia Vlašić, 4. razred, OŠ Tomaša Goričanca, Mala Subotica, voditeljica: Blaženka Palatinuš*

*Ella Ciboci, 2. razred, OŠ Rovišće, PŠ Prgomelje, voditeljica: Jasmina Imbrišić*

*Iris Šenda, 3. razred, OŠ Brestje, Sesvete, voditeljica: Dubravka Ljubičić*

### **UČENICI OD 5. DO 8. RAZREDA:**

*Neva Serdarević, 8. razred, OŠ Matka Laginje, Zagreb, voditelj: Zoran Kakša*

*Tea Fiala, 8. razred, OŠ Dežanovac, voditeljica: Diana Vidović Petrović*

*Sara Živković, 5. razred, OŠ Sesevetska Sopnica, Sesvete, voditeljica: Gabrijela Dominović*

*Ana Marija Kovačević, 8. razred, OŠ Berek, voditeljica: Ana Ćuk  
Ines Tadić, 6. razred, OŠ Cavtat, voditeljica: Ivana Gojavić*

*Helena Bošnjak, 8. razred, Centar za odgoj, obrazovanje i razvojnu  
podršku dr. Terezija Salaj Rakić, Virovitica voditeljica: Petra Kufner  
Rino Vučak, 17. odgojno-obrazovna skupina, Centar za autizam,  
Zagreb, voditeljica: Katarina Crnoja  
Petra Rogina, 18. odgojno-obrazovna skupina, Centar za autizam,  
Zagreb, voditeljica: Ksenija Sambol  
Petar Popović, 7. razred, OŠ Voštarnica, Zadar - Posebni razredni  
odjel, voditeljica: Antonela Marić*

*Za selekciju likovnih ostvaraja nagrađuje se OŠ Jurja Šižgorića,  
Šibenik (učenici od 1. do 4. razreda) i OŠ Dežanovac (učenici od 5. do  
8. razreda).*

#### **NASLOVNICA ZBORNIKA**

*Lea Šantalab, 7. razred, OŠ Berek, voditeljica: Ana Ćuk*



# Sadržaj



Predgovor	4
NAGRAĐENI LITERARNI OSTVARAJI	6
Eva Mrazović, Ljubav	7
Matija Sabljak, Moj brat	8
Katrin Mandić, Jesenska ljubav	9
Ivan Ćorić, Ljubav sve pozlati	10
Ana Hermanović, Pravo prijateljstvo	11
Ivan Novoselec, Pozlaćeni zagrljaj	12
Franka Lončarević, Čizmicice na otiraču	13
Katarina Dokuš, Ono što ljude čini ljudima	14
Filip Burja, Pogled gore	16
Lana Babić, Starac i dnevnik sjećanja	17
NAGRAĐENI NOVINARSKI OSTVARAJI	19
Roko Kovač, Slatki život	20
Marta Veličković, Marta ide u Crikvenicu	24
Mihaela Pavić, Pjesme posvećene majci	28
Ana Belac, Ljubav sve pozlati	32
Petra Klarić, Za kuhanje mi skupa, ali Dubai može...	37
NAGRAĐENI LIKOVNI OSTVARAJI	40
LITERARNI OSTVARAJI	48
Nela Krnjak, Ljubav pokreće cijeli svijet	48
Iris Davinić, Vječna uspomena	50
Lara Drapač, Ljubav	51
Dora Živec, Ljubav sve pozlati	52
Lucija Vagrović, Sreća	53
Sunčica Meštrov, Samo ja mogu znati	54
Ana Lončarek, Ljubav sve pozlati	55
Marta Holjevac, Ljubav sve pozlati	56
Marko Škriljevečki, O ljubavi	57
Marko Lesić, Ljubav	58
Toma Petrović, Srce snagu ti da	58
Marija Furač, Ljubav sve pozlati	59
Eva Govedić, Flekica	61
Lovro Štimac, Obitelj sve pozlati	62
Dita Krasniči, Ljubav sve pozlati	63
Bruna Kuliš, Domovina u srcu	64
Tina Veljanović, Ljubav sve pozlati	65
Dora Kezerić, Ljubav sve pozlati	66

Tena Milošević, Ljubav sve pozlati	66
Petar Majetić, Ljubav sve pozlati	67
Iva Šubić, Ljubav sve pozlati	68
Jan Pavušek, Ljubav	69
Emili Eršeg, Krijesnice u noći	70
Andrija Dečak Kovač, Ljubav sve pozlati	71
Nora Miculinić, Što je život bez ljubavi	73
Petra Sarić, Hrabrost za ljubav	75
Nika Pisačić, Ljubav sve pozlati	77
Anja Frigan, Korejska ljubav	79
Ivan Prebeg, Ljubav prema Tebi	80
Romana Pravica, Ljubav sve pozlati	81
Leo Mesić, Što je ljubav?	82
Klara Žagmešter, Teče ljubav	83
Iva Špoljar, Ljubav je to	84
Filip Milas, Ljubavna	85
Iva Kučina, Voće nema isti okus	85
Eva Maria Vojković, Ljubav sve pozlati	87
Kaja Novak, Znaš	88
Nika Špiljak, Pogledaj svoju ljepotu	88
Ela Šanti, Se bi ti dala	89
Marko Pejić, Ljubav sve pozlati	91
Marta Marenjak, Ljubav sve pozlati	92
Stela Šporčić, Ljubav sve pozlati	93
Dora Miletić, Ljubav sve pozlati	94
Lukas Paspalj, Izgubljeno	95
Helena Karača, Ljubav sve pozlati	97
Paola Zoretić, Paola o Pauli	98
Nika Špiljak, Zaboravljena ljuljačka	99
Iva Ćosić, To sam ja	100
Emma Kos, Ljubav sve pozlati	101
Mila Jakelić, Ljubav koja donosi glas	102
Barbara Petrčić, Ljubav sve pozlati	104
Maja Brnjaković, Jesen u mom kraju	105
Nera Stipišić, Ljubav sve pozlati	106
Jasminka Zečiri, Brojevi	107
Ira Brkljača, Trag sreće	108
Lana Barišić, Ljubav sve pozlati	109
Lea Matijević, Tragedija stvorila prijateljstvo koje traje	110
Teo Balažinec, Ljubav	111
Paula Sabo, Zlatna ljubav	112
Elenor Šaškor, Ljubav sve pozlati	113
Sara Tomić, Ljubav sve pozlati	114

Lucija Baotić, Ljubav sve pozlati _____	115
NOVINARSKI OSTVARAJI _____	116
Dora Fišuš, Najljepše je gdje je srce _____	116
Ira Brkljača, Televizija kao poziv - čarolija i ljubav jače od svakog izazova _____	120
Hana Stanišić, Tko se mača lača ili šah u pokretu _____	125
Noa Lepesić i Roko Vuračić, U košnici se uči ljubav _____	129
Petra Klarić, Najpoznatiji učitelj OŠ Vugrovec-Kašina postao je dio virtualne izložbe "Učiteljice i učitelji u zagrebačkim ulicama" _____	133
Mia Medved, Je li ljubav osnovna potreba svakog djeteta? _____	135
Ivano Mesarić, Važno je biti dobar čovjek _____	137
Franka Bukač, Ljubav kao pitanje bez odgovora _____	139
Tia Burić, Od bljeska u glavi do oživljenih slika _____	141
Rezultati natječaja za najbolje literarne, novinarske i likovne ostvaraje na temu <i>Ljubav sve pozlati</i> _____	145